

AUTORKA BESTSELLERU CIZINKA

DIANA
GABALDON

LEDOVÝ
DECH

Diana Gabaldon

LEDOVÝ DECH

A BREATH OF SNOW AND ASHES
Copyright © 2005 by Diana Gabaldon

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Blanka Chocová, 2019
Obálka © KREATIKA s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-267-4 (pdf)

Diana Gabaldon

LEDOVÝ
DECH

Přeložila: Blanka Chocová

*Tato kniha je beletristickou fikcí. Všechna jména, postavy,
místa a zápletky jsou smyšlené.*

*Jakákoliv podobnost s existujícími osobami, žijícími
či zesnulými, událostmi či místy je čistě náhodná.*

Tuto knihu věnuji

CHARLESI DICKENSOVI
ROBERTU LOUISI STEVENSONOVI
DOROTHY L. SAYERSOVÉ
JOHNU D. MACDONALDOVI

a

P. G. WODEHOUSEOVI

PODĚKOVÁNÍ

Mé OBROVSKÉ díky patří...

Mým dvěma zázračným editorům, Jackie Cantorové a Billu Masseyovi, za jejich vhléd, nápomocné rady („*A co Marsali?!?!*“), zanícené ohlasy („*Fúj!*“) a srovnávání mé osoby (až příliš lichotivé, musím dodat) s Charlesem Dickensem.

Mým báječným a obdivuhodným literárním agentům, Russellu Galenovi a Dannymu Barorovi, kteří odvedli velký kus práce, aby mé knihy přivedli na světlo světa – a pomohli provést mé děti úskalími studia na střední škole.

Billu McCreaovi, kurátorovi North Carolina Museum of History, a jeho personálu za mapy, životopisné náčrty, obecné informace a skvělé snídane v prostorách muzea. Jak já si oblíbila jejich sýrovou kaši!

Zaměstnancům návštěvnického centra na bojišti Moore's Creek Bridge za jejich milou pozornost a poskytnutí asi čtyřiceti liber nových zajímavých knih – zejména poutavých děl jako *Roster of the Patriots in the Battle of Moore's Creek Bridge* and *Roster of the Loyalists in the Battle of Moore's Creek Bridge* – a za popis ledové bouře, protože u nich nedávno jedna proběhla. My v Arizoně ledové bouře zkrátka nemáme.

Lindě Grimesové za to, že se se mnou vsadila, že nenapíšu poutavou scénu o šťourání se v nose. Ano, celé je to její vina.

Úctu vzbuzující superženě Barbaře Schnellové, jež překládala knihu do němčiny synchronně s tím, jak jsem ji psala,

jenom proto, aby vyšla včas v plánovaný den uvedení na německý trh.

Silvii Kuttny-Walserové a Petře Zimmermanové, jež byly schopné pohnout nebem i zemí pro debut knihy v Německu.

Doktorce Amarilis Iscoldové za celou řadu detailů a rad – a pravidelné hurónské záchvaty smíchu –, co se týče lékařských scén v knize. Všechny nepřesnosti a chyby v textu беру výlučně na sebe.

Doktorovi Dougu Hamiltonovi za profesionální rady z oblasti zubařiny a toho, co lze a nelze dělat s lékařskými kleštěmi, láhví whisky a koňskou zubní výplní.

Doktorovi Davidu Blacklidgeovi za nápomocné rady týkající se výroby, použití a nebezpečí práce s éterem.

Doktorovi Williamu Reedovi a doktorce Amy Silverthornové za to, že mi umožnili dýchat i uprostřed pylové sezony, takže jsem byla schopná svoji knihu dokončit.

Lauře Baileyové za profesionální komentář – včetně ilustrací – k otázce dobového odívání a zejména za užitečnou radu o tom, jak nejlépe zabít někoho, kdo nosí kosticí vyztužený korzet, jenž mu pomáhá držet tělo vzpřímeně.

Christianě Schreiterové, díky jejímž detektivním schopnostem (a dobré vůli knihovníků z Braunschweig Library) nedlužíme německé verzi zmínku o jízdě Paula Reverea.

Reverendu Jayovi McMillanu za nespočet fascinujících a užitečných informací o presbyteriánské církvi v prostředí koloniální Ameriky – a Becky Morganové za seznámení mě s reverendem Jayem a také Amy Jonesové za informace o presbyteriánské doktríně.

Rafovi Steinbergu za informace o přílivech a odlivech a další teorii z námořní oblasti – zejména za užitečné poznatky o tom, že se příliv vrací každých dvanáct hodin. Všechny chyby v textu беру na sebe. A pokud si je někdo jist tím, že 10. července 1776 v 5 hodin ráno nebyl zrovna příliv, nechci o tom slyšet.

Mé asistentce Susan Butlerové za to, že byla schopná se popasovat s deseti miliony lepicích poznámkových papírků, s kopírováním tří kopií dvou a půl tisícistránkového rukopisu

a odesláním všeho FedExem po celém širém kraji, a to zodpovědně a včas.

Neúnavné a pilné Kathy Lordové, jež zeditovala celý rukopis v naprosto neuvěřitelném čase a zvládla při tom neoslepnout, a dokonce si udržela smysl pro humor.

Virginii Noreyové, bohyni knižního designu, jíž se opět podařilo celou věc nacpat mezi dvě desky tak, aby byla nejen čtivá, ale i elegantní.

Stevenu Lopatovi za nedocenitelné technické rady týkající se explozí a pálení věcí.

Arnoldu Wagnerovi, Lise Harrisonové, Kateri van Huysteeové, Luzovi, Suzann Shepherdové a Jo Bourneové za technické poznatky z oblasti mělnění pigmentů, uchovávání barev a dalších pitoreskních drobností, jako je například epizodka o „Egyptanu Brownovi“, pigmentech vytvořených z mumii. Netušila jsem, jak to zakomponovat do knihy, ale bylo to až příliš skvělé na to, abych se o to nepodělila.

Karen Watsonové za skvělé poznatky jejího bývalého švagra o pocitech, které prožívá člověk trpící na hemoroidy.

Pamele Patchetové za excelentní a inspirativní popis toho, jak si zasekla dvoupalcovou třísku pod nehet.

Margaret Campbellové za báječný výtisk *Piedmont Plantation*.

Janet McConnaugheyové za její nápad, aby si Jamie a Brianna zahráli brag.

Marte Brengleové, Julii Kentnerové, Joanne Cuttingové, Carol Spradlingové, Beth Shopeové, Cindy R., Kathy Burdetteové, Sherry a Kathleen Eschenburgové za nápomocné rady a zábavné komentáře k chmurným kostelním chorálům.

Lauri Klobasové, Becky Morganové, Lindě Allenové, Nikki Roweové a Lori Bentonové za technické rady k výrobě papíru.

Kim Lairdové, Joelu Altmanovi, Caře Stocktonové, Carol Islerové, Jo Murpheyové, Elise Skidmoreové, Ronu Kennerovi a mnohým, mnohým (mnohým, mnohým) dalším přispěvatelům na *Compuserve Literary Forum*, nyní přejmenovaném na *Books and Writers Community* (<http://community.compuserve.com/books>),

jež ale i tak stále nabízejí stejnou směsici eklektické excentričnosti, studnici učenosti a zdroj skutečně divných faktů. Také díky za jejich příspěvky s odkazy, skutečnostmi a články, o nichž se domnívali, že by mi mohly pomoci. Vždy mi pomohou.

Chrisu Stuartovi a Backcountry za to, že mi dali báječná CD, *Saints and Strangers* a *Mohave River*, za jejichž poslechu jsem napsala valnou většinu této knihy.

Ewanu MacCollovi, jehož ztvárnění *Eppie Morrie* inspirovalo kapitolu 85.

Gabi Elebyové za ponožky, sušenky a morální podporu – a dámám z Lallybrochu za jejich bezmeznou přízeň demonstrovanou krabicemi s jídlem, přáníčky a enormním množstvím mýdla, jak komerčně nabízeného, tak ručně vyráběného. (*Levandule Jacka Randalla* je vskutku pěkné a moc se mi líbí i to s názvem *Ledový dech*. Bohužel to, jež se jmenovalo *Olízej Jamieho po celém těle*, bylo tak sladké, že ho snědl jeden z mých psů.)

Bev LaFranceové, Carol Krenzové, Gilbertu Sureauovi, Lauře Bradburyové, Julianně, Julii a několika dalším milým lidem, jejichž jména jsem si bohužel zapomněla zapsat, za to, že mi pomohli s francouzštinou v knize.

Monice Berrischové za dovolení přisvojit si její osobnost.

A také svému manželovi Dougu Watkinsovi, jelikož mi tentokrát pomohl s prvními řádky prologu.

Diana Gabaldonová
www.dianagabaldon.com

PROLOG

Pro mnoho lidí má čas mnoho společného s Bohem. Je něčím, co existovalo, ještě než jsme si ho stačili uvědomit, a o jehož konci též nemáme představu. Vypráví se, že je všemocný, neboť nikdo se mu nemůže postavit, nemám pravdu? Ani hory, ani armády.

Čas umí rovněž jako balzám hojit rány. Dejte čemukoliv čas a on už se o vše postará. Bolest pomine, strasti se rozplynou. Se ztrátou se smíříme.

Popel popelu, prach prachu. Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš.

Pokud je čas skutečně příbuzný Boha, předpokládám, že paměť musí být sám ďábel.

I. ČÁST
PŘEDZVĚST VÁLKY

1

PŘERUŠENÝ ROZHOVOR

První je zvěřil pes. Protože byl tmavý jako noc, mohl Ian Murray Rollovu přítomnost jen tušit. Cítil ho u své nohy, jak najednou zvedl hlavu a nastražil uši. Položil psovi dlaň na krk a všiml si, že má varovně zježenou srst.

Byli na sebe duševně tak napojení, jak jen pán se psem může být. Instinktivně druhou rukou nahmatal nůž, ležel a čekal. Jen dýchal a naslouchal.

Les byl tichý. Do rozbřesku zbývalo několik hodin, ale vzduch byl nehybný a těžký jako v kostele. Mlha se jako kouř z kadidelnice přelévala nad zemí. Lehl si na padlý kmen obrovského liliovníku, aby si odpočinul. Pár broučků mu bylo milejších než vlhká bahnitá zem. Dlaň měl stále položenou na hřbetě psa a čekal.

Rollo bez ustání vrčel. Ale tak tiše, že ho Ian stěží slyšel. Spíš cítil, jak mu nepatrné vibrace cestují z konečků prstů po paži a rezonují v celém těle. Nespal, málokdy se mu poštěstilo, že by v noci spal, jen tiše ležel, pozoroval nebeskou klenbu nad sebou a vedl své vlastní neslyšné hovory s Bohem. Klid ale ustal, jakmile se Rollo pohnul. Pomalu si sedl, spustil nohy z poloshnilého kmene a cítil, jak mu srdce bije až v krku.

Rollo stále vrčel. Navíc začal ještě otáčet velkou hlavu, jako by sledoval někoho neviditelného. Byla bezměsíčná noc. Ian pozoroval mlhavé siluety stromů a běžné mihotavé stíny, jaké umí vyčarovat jen noc, ale nic víc.

Pak je uslyšel. Kroky. Byly dostatečně vzdálené, ale přibližovaly se. Postavil se a pomalu vykročil do stínu velké jedle. Mlaskl na psa a ten okamžitě ztichl a následoval svého pána. Tiše jako vlk, jenž byl jeho otcem.

Ian ze svého místa shlížel na stezku zvěře. Muži, kteří se vynořili ze tmy, ale nebyli na lovu.

Bílí muži. To bylo divné, vsutku velmi divné. Neviděl je, ale ani to nepotřeboval. Hluk, jež vydávali, byl nezaměnitelný. Ani indiáni nebyli zcela tiší, když procházeli lesem. Skotští horalé, mezi nimiž žil, se dokázali proti nim pohybovat ve svém přirozeném prostředí jako duchové, ale neměl pochyb. Slyšel kov. Cinkání kovových spon na popruzích, knoflíků, přezek... a hlaveň děla.

Byly jich spousty. Tak blízko. Skoro by je sám i bez psa vyčenichal. Nahnul se lehce vpřed, zavřel oči a snažil se zavětřit další stopy.

Nesli surové kůže. Najednou to také cítil. Pach zaschlé krve, který pravděpodobně probudil Rolla. Určitě to ale nebyli žádní zálesáci. Na to jich bylo až moc. Zálesáci chodí sami, maximálně ve dvojicích.

Tohle byli chud'asové, špinavci. Žádní zálesáci ani lovci. Na zvěř člověk v tuto roční dobu v lese narazil poměrně snadno, ale ti chlapi byli očividně hladoví a pot jim páchl ne zrovna dobrým pitím.

Teď už byli skutečně blízko, snad jen dobrých deset stop od něj. Rollo si tiše odfrkl. Ian znovu sevřel psí srst, nyní o něco pevněji. Muži byli ale naštěstí sami tak hluční, že žádný další zvuk nemohli postřehnout. Počítal kroky, jež ho mýjely, cinkot prázdných čutor a muničních beden, reptání nad bolavýma nohama i unavené povzdechy.

Napočítal třiadvacet mužů a mulu. Ne, dvě muly. Slyšel vrzání naložených brašen, hašteřivé frkání a těžké oddechování, jakým patřičně zatížená mula protestuje na důkaz nespokojenosti se svým břemenem.

Muži sami by jejich přítomnost nikdy neodhalili, ale muly musely zvětřit Rollův pach. Ohlušující hýkot prořal ticho noci

a les před Ianem se rozezněl poplašenými hlasy, narážením do sebe a vyděšenými výkřiky. Ian už vzal nohy na ramena, když tu se za ním ozval výstřel z pistole.

„*A Dhia!*“ Něco ho trefilo do hlavy a on se natáhl jak široký tak dlouhý. Byl mrtvý?

Ne. Cítil, jak mu Rollo strká mokrým čumákem do ucha. V hlavě mu bzučelo jako v úle a před očima se mu mihotaly jasné záblesky.

„Běž! *Ruith!*“ vzdechl a strkal do psa. „Uteč! Běž už!“ Pes zaváhal, táhle zaskučel. Neviděl ho, ale cítil, jak se velké psí tělo pohybuje střídavě tam a zpět. Nemohl se rozhodnout.

„*Ruith!*“ Sám si klekl na kolena a pobízel zvíře. Rollo nakonec poslechl a běžel přesně tak, jak byl vycvičený.

I kdyby se mu podařilo vstát, sám na útěk nemohl ani pomyslet. Padl tváří k zemi. Ruce a nohy se mu zabořily do tlejícího listí. Začal se kroutit, až se do mokré půdy zcela zavrtil.

Najednou ucítil mezi lopatkami něčí podrážku. Těžký výdech ale uvízl mezi vlhkým listím a nebyl slyšet. Muži byli beztak hluční dost. Ať už na něj šlápl kdokoliv, nevšiml si ho. Muž byl očividně zmatený, běžel, měl strach, určitě si ho bezmyšlenkovitě spletl se ztrouchnivělým dřevem.

Střelba ustala, ale křik ne. Ianovi to nedávalo žádný smysl. Věděl jen, že leží tváří k mokré zemi. Studené vlhké listí se mu lepilo na tváře, jeho hnilobný pach ho šimral v nose. Připadal si jako opilý, svět se kolem něj pomalu točil a houpal, jako by byl na lodi. Hlava ho už nebolela. Prvotní palčivá bolest odezněla, ale nepřipadalo mu, že by byl schopen ji zdvihnout z měkké hlíny.

Myslí mu prolétla neurčitá myšlenka, že kdyby tu snad právě zemřel, nikdo by se o tom nedozvěděl. Komu by to vadilo? Snad jeho matce, pomyslel si. Asi by ji mrzelo, že by nevěděla, co se stalo s jejím synem.

Hlomoz postupně slábl a vše se vracelo do původní uspořádanosti. V dále ještě hřměl něčí hlas, ale znělo to spíše jako rozkazy. Odcházeli. Mlhavě si pomyslel, že by na ně snad měl zavolat. Kdyby zjistili, že je běloch, snad by mu pomohli. Ale možná také ne.

Zůstal zticha. Buď umíral, nebo ne. Pokud se nachýlila jeho poslední hodinka, nikdo a nic by mu už nepomohlo. Kdyby to tak nebylo, nikoho by nepotřeboval.

Inu, koneckonců nastalo, oč jsem žádal, ne snad? pomyslel si, když se v myšlenkách vrátil ke svému rozhovoru s Bohem. Cítil, jak jeho duši zaplavuje klid, jako by stále ležel na trouchnivějším liliovníku a zrakem bloudil po nebi. *Chtěl jsem znamení. Ale popravdě jsem netušil, že na to půjdeš tak zhurta.*

2

HOLANDSKÝ SRUB

BŘEZEN 1773

Nikdo o tom srubu neměl ani ponětí, dokud z něj Kenny Lindsay neviděl šlehat plameny, když šel podél potoka.

„Vůbec bych si toho nevšiml,“ řekl snad již pošesté. „Ještěže byla taková tma. Kdyby byl den a svítilo slunce, neviděl bych to.“ Třesoucí se dlaní si otíral tvář a nemohl spustit oči z podél lesa vyskládaných mrtvých těl. „Bylo to dílo divochů, Mac Dubhu? Nejsou sice skalpovaní, ale...“

„Ne.“ Jamie položil od sazí umouněný kapesník zpět přes vyděšenou promodralou tvářičku děvčátka. „Nikdo z nich není zraněn. Opravdu jste si ničeho nevšimli, když jste je vynášeli?“

Lindsay zavrtěl hlavou, zavřel oči a bezděčně se rozklepal. Bylo pozdní odpoledne chladného jarního dne, ale mužům stékal po těle pot, jako by bylo léto.

„Nedíval jsem se,“ řekl jen.

Mé vlastní ruce byly jako kus ledu. Neměla jsem v nich práždný cit, jako bych měla gumové prsty, ne zcela nepodobné mrtvé ženě, již jsem ohledávala. Museli být mrtví více než den. Posmrtná ztuhlost již stačila ustoupit. Předě mnou ležela už jen ochablá studená těla, jež chlad přicházející od svěží horské bystřiny zakonzervoval a ochránil od nedůstojného rozkladu.

Mělce jsem dýchala. Vzduch byl stále ještě prosycen kouřem. Ze spáleniště malého srubu tu a tam stoupal oblak dýmu. Koutkem oka jsem viděla Rogera odkopnout poleno, sehnout se a něco zdvihnout ze země.

Kenny nám zabušil na dveře ještě dlouho před rozbřeskem a vytáhl nás z vyhřáté postele. Přispěchali jsme tak rychle, jak to jen šlo. Bylo jasné, že tu již ničemu nepomůžeme. Přišli i někteří z usedlíků z Fraserova hřebene. Kennyho bratr Evan stál společně s Fergusem a Ronniem Sinclairem pod stromy a něco si spolu šeptali tichou gaelštinou.

„Už víš, co se jim mohlo přihodit, Anglánko?“ Jamie si dřep vedle mě. Tvář měl zkřivenou starostmi. „Těm pod stromy.“ Kývl směrem k mrtvole ležící přede mnou. „Co zabilo tuhle chudinku, tuším.“

S ženinou sukni si pohrával vítr, zdvihal ji a odhaloval její křehká chodidla v kožených dřevácích. Stejně štíhlouké paže jí klidně spočívaly podél těla. Byla vysoká, i když ne tak vysoká jako Brianna, pomyslela jsem si a instinktivně v davu hledala zářivou kšticí své dcery. Zahlédla jsem ji na druhé straně mýtiny.

Zdvihla jsem ženinu zástěru a přetáhla ji přes horní polovinu těla a hlavu. Měla začervenalé ruce, klouby na prstech měla odřené a dlaně jí hyzdily mozoly od těžké práce. Podle pevných stehů a štíhlé figury jsem jí nehádala více než třicet let. Mohla být i mladší. Nikdo však už nedokázal říct, jestli byla krásná.

Zavrtěla jsem hlavou nad Jamieho povzdechem.

„Myslím, že nezemřela na popáleniny,“ odpověděla jsem. „Podívej, nohy a ruce jsou nedotčené. Vypadá to, jako by spadla do krbu. Vzplály jí vlasy, pak oheň postupoval k ramenům, zapálil šaty. Musela spadnout někam blízko ohně a až pak celý srub zachvátil požár.“

Jamie pomalu přikývl, oči měl stále upřené na mrtvou ženu.

„To dává smysl. Ale co je potom zabilo, Anglánko? Ostatní jsou taky ožehnutí, ale ne tak jako ona. Museli být mrtví ještě před požárem, jinak by utekli. Myslíš, že je mohla postihnout nějaká smrtelná nemoc?“

„To si nemyslím. Podívám se ještě na ostatní.“

Procházela jsem pomalu podél řady vyskládaných nehybných těl s plátnem přikrytými tvářemi. Nad každým jsem se sklonila a znovu nahlédla pod provizorní rubáš. V těchto podmínkách mohlo být fatální takřka cokoli. Bez antibiotik

a bez moderní kapačky mohl člověka během čtyřadvaceti hodin zabít i obyčejný průjem.

Byla jsem schopná pohledem rozpoznat, na co člověk umřel. Každý lékař to dokáže. A já byla lékařkou přes dvacet let. I tak jsem ale v tomto století tu a tam viděla věci, s nimiž jsem se nikdy předtím nesetkala, zejména ne se zvláště těžkými případy parazitických chorob, jež přišly z tropů společně s otroky. Ty ubohé duše přede mnou ale nezabil parazit ani mně dosud známá nemoc. Nic z mé dosavadní praxe nezanechávalo na svých obětech takovéto stopy.

Všechna těla – tělo popálené ženy, mnohem starší ženy a tři děti – byla nalezena uvnitř hořícího domu. Kenny je vytáhl těsně předtím, než spadla střecha. Až pak jel pro pomoc. Všichni byli ale mrtví už před vznícením srubu. Zemřeli pravděpodobně ve stejnou dobu. Rozhořel se snad požár poté, co mladá žena upadla?

Těla ležela úhledně ve stínu větvi obrovského červeného smrku, zatímco muži vykopávali nedaleko hroby. Brianna stála u nejmenší holčičky. Hlavu měla skloněnou. Přišla jsem blíž a klekla si k malému tělíčku. Přidřepala si ke mně.

„Co to mohlo být?“ zašeptala mi. „Jed?“

Překvapeně jsem na ni pohlédla.

„Také mě to napadlo. Proč si to myslíš ty?“

Pokynula hlavou směrem k promodralé tváři dívenky před námi. Pokusila se jí zavřít oči, ale nešlo to. Byly vykulené a holčičce se ve tváři zračil výraz nejvyšší hrůzy. Jemné rysy měla pokřivené agoníí a v koutcích úst zůstaly stopy po zvracích.

„Pamatuješ si na Příručku skautky?“ podívala se na mě Brianna. Ohlédla se na muže, ale nikdo nebyl v doslechu. Stiskla rty, odvrátila se od těla a natáhla ke mně otevřenou dlaň. „*Nikdy nejez houby, které neznáš,*“ citovala. „*Existuje mnoho jedovatých druhů a rozlišení jedné od druhé je prací pro skutečné odborníky.* Roger je našel. Rostly v kruhu tam u toho polena.“

Měly světlehnědé navlhle masité klobouky s bílými vystouplými bradavkami. Ve spodní části klobouku měly lupeny a stály na tenkých nožkách tak světloučkových, že v okolní tmě

téměř fosforeskovaly. Vypadaly docela přátelsky, což přirozeně maskovalo jejich jedovatost.

„Muchomůrky tygrované,“ řekla jsem si pro sebe a opatrně si vzala jednu z Brianniny dlaně. „*Agaricus pantherinus*, tak se jim bude říkat, až někoho konečně napadne dát jim správné jméno. *Pantherinus*, protože umí zabít rychle jako útočící šelma.“

Viděla jsem, jak Brianně naskočila na předloktí husí kůže. Jemné zrzavé chloupky jí vyděšeně trčely. Spustila ruku a pustila zbylé houby na zem.

„Kdo by proboha jedl muchomůrky?“ zeptala se a utírala si roztřesenou dlaň do sukně.

„Ti, co nemají na vybranou. Třeba lidé, kteří hladoví,“ odpověděla jsem tiše. Vzala jsem holčičku za ruku a prsty přejížděla po jejím kostnatém předloktí. Malé břicho jevílo známky předchozího nadmutí. Mohlo se jednat o posmrtné tělesné změny i důsledek podvýživy, to už jsem teď nedokázala určit. Klíční kosti jí ale ostře vystupovaly jako ostří kosy. Také ostatní těla byla vyhublá, i když nevypadala, že by zemřeli smrtí hladem.

Vzhlédla jsem a zahleděla se na modravé úbočí hory tyčící se nad místem, kde stával srub. Ano, na pasení dobytka na loukách bylo v tuto roční dobu ještě brzy, ale snad bylo v lese potravy dost, ne? Samozřejmě ale jen pro ty, kteří umí rozeznat, co je jedlé a co ne.

Přišel Jamie a klekl si vedle mě. Ucítla jsem jeho velkou dlaň na zádech. Přes okolní chlad mu po krku stékala krůpěj potu a já si prohlížela jeho rudohnědé vlasy, jež byly na spáncích krásně tmavé.

„Hrob je připraven,“ řekl. Mluvil pomalu, jako by děvčátko nechtěl vylekat. „Toto tu malou zabilo?“ zeptal se a kývl směrem k rozsypaným houbám.

„Asi ano. A nejspíše i všechny ostatní. Už ses stačil porozhlédnout kolem? Znal je někdo?“

Zavrtěl hlavou.

„Podle oblečení to nebyli Angličané. Kdyby to byli Němci, nebyli by tady, ale v Salemu. Byli zvyklí žít v rodině, pospolu,

nechtěli se někde usídlit na vlastní pěst. Možná to byli Holanďané.“ Ukázal na vyřezávané dřeváky na nohou postarší ženy. Rozbité a ušpiněné od častého nošení. „Nenašli jsme žádné knihy ani dopisy. Nic, co by nám prozradilo alespoň jejich jméno. Ale...“

„Nepobývali tu dlouho.“ Tichý nakráplý hlas mě donutil vzhlédnout. Byl to Roger. Klekl si vedle Brianny a pokynul směrem k doutnajícím ruinám po srubu. Nedaleko stavení někdo rozvrhl budoucí záhony, ale místo rostlinek z hlíny zatím vykukovaly jen malé výhonky zčernalé ranními mrazíky. Nikde ani stopy po chlévu, dobytku, mule či praseti.

„Noví přistěhovalci,“ poznamenal Roger tiše. „Nebyli to nevolníci. Usadili se tu jako rodina. Očividně nebyli ani zvyklí na těžkou práci. Ženy měly ruce samý puchýř a čerstvé jizvy.“ Instinktivně si otřel širokou dlaň o koleno. Jeho ruce už byly stejně mozolnaté jako ty Jamieho. Kdysi býval badatelem s jemnou, hebkou kůží. Až moc dobře si pamatoval, jaké to je zvykat si na těžkou dřinu.

„Zajímalo by mě, jestli mají někoho v Evropě,“ zamumlala Brianna. Odhrnula děvčeti blondáté vlásky z čela a přes tvář mu znovu položila kapesníček. Všimla jsem si, jak se jí hrdlo stáhlo těžkým polknutím. „Nikdy se nedozví, co se jim tu stalo.“

„Ne.“ Jamie se zprudka postavil. „Říká se, že Bůh ochraňuje bláhové, ale myslím, že tu a tam i Všemohoucí ztratí trpělivost.“ Otočil se na Lindsaye a Sinclaira.

„Podívejte se po muži,“ řekl Lindsayovi. Všichni sebou najednou trhli.

„Po muži?“ podivil se Roger. Zostra se zahleděl do doutnajících rozvalin a najednou mu začalo svítat. „Aha... někdo ten srub přece musel postavit, že?“

„Zvládly by to i ženy,“ vstoupila do hovoru Bree a bojovně zvedla bradu.

„Ty bys to zvládla, to ano,“ řekl a v koutcích mu zacukalo, když se dlouze zahleděl na svoji ženu. Brianna se v tolika ohledech podobala Jamiemu. Nesdíleli jen stejně ohnivou barvu vlasů. Tyčila se do výše šesti stop a vyzařovala z ní ztepilá síla.

„Možná by to zvládly, ale neudělaly to,“ řekl Jamie. Pohlédl do zbytků srubu, kde byly stále patrné křehké pozůstatky nábytku. Pomalu se snášel večer a údolím začal vát studený vítr. Ošlehával ohořelé ruiny, až povalil něco, co snad kdysi bývala židle. Padla neslyšně do popela. Oblak sazí se vznese jako duch a chvíli levitoval nad zemí.

„Co tím myslíš?“ postavila jsem se a přešla do jeho stínu. Hleděla jsem do míst, kde stával srub. Nezbylo z něj už zhola nic, jen komín a rozeklané zbytky stěn.

„Není tu nic kovového,“ řekl. Pokynul směrem k ohni, v němž se povaloval ve dví rozpůlený kotlík. Nevydržel žár. Po obsahu už ani stopy. Musel se vypařit. „Krom tohotohle, a ten byl zjevně moc těžký, tu není žádné nádobí, žádné nářadí. Ani jediný nůž. O sekeře nemluvě. Chápeš... ať ten srub postavil kdokoliv, nářadí mít musel.“

Chápala jsem to. Polena sice nebyla zbavena kůry, byla však očividně opracovaná sekerou.

Mračící se Roger vzal dlouhou borovou větev a začal se vrtat v popelu. Snad pro jistotu. Kenny Lindsay a Sinclair se neobtěžovali. Jamie jim řekl, aby se podívali po muži, a oni pohotově zmizeli v lese. Fergus odešel s nimi. Evan Lindsay, jeho bratr Murdo a McGillivrayovi začali sbírat kameny na zbudování mohyly.

„Pokud s nimi *žil* muž... znamená to, že je opustil?“ zašeptala mi Brianna a pohledem tékala ze svého otce na vyskládanou řadu těl. „Je možné, že se ta žena bála, že sami nepřežijí?“

A kvůli tomu si snad vzala život? A vzala ho i svým dětem? Chtěla je ušetřit dlouhého utrpení pozvolného umírání na podchlazení a vyhladovění?

„Opustil je a všechno jim vzal? Bože, doufám, že to tak nebylo.“ Pokřičovala jsem se při myšlence, jež mi bleskla hlavou. Sama jsem o tom však pochybovala. „Nesnažily by se snad vyhledat pomoc? Měly sice malé děti... ale sníh už skoro roztál.“ Jen stezky položené vysoko v horách byly pokryty sněhem. Ostatní pěšiny a svahy byly promáčené, bahnité. Během měsíce by se přes ně dalo přejít.

„Našel jsem ho,“ přerušil Roger mé myšlenky. Mluvil zcela klidně, ale musel si odkašlat. „Zrovna... zrovna tady.“

Denního světla ubývalo, ale mé pozornosti neušlo, že byl ve tváři bílý jako stěna. Není se ale čemu divit. Nad hrůzností ohořelých zbytků, jež objevil pod spálenými trámy padlé stěny, by se pozastavil každý. Spálený na uhel, ruce zdvižené v boxer-ském postoji, tak typickém pro oběti požáru. Dalo se de facto těžko určit, že to kdysi býval muž... ale vytušila jsem, že byl.

Další spekulace o nově nalezeném těle přerušil výkřik z lesa. „Našli jsme je, milorde!“

Všichni, vytrženi z vlastního přemítání o mrtvém, zdvihli zrak k Fergusovi, který stál na kraji lesa a mával.

Našli je. Vskutku. Tentokrát dva muže. Leželi natažení ve stínu stromů. Našli je nedaleko od sebe a jen kousek od srubu. A oba – z toho, co jsem dokázala určit – zemřeli na otravu jedem z hub.

„To není Holand'an,“ opakoval Sinclair snad již počtvrté a vrtěl hlavou.

„Může být,“ odvětil Fergus pochybovačně. Poškrábal si nos hákem, který nosil místo levé ruky. „Možná z kolonií, *non*?“

Jedno z těl patřilo černochovi. Druhý muž byl běloch. Oblečení byli do obyčejného plátěného ošacení, jež o nich mnoho neprozrazovalo – košile, kalhoty. I přes poměrně chladné počasí jiné svršky neměli. A navíc byli oba bosí.

„Ne.“ Jamie zavrtěl hlavou. A jednu dlaň si nevědomky oťrel o kalhoty, jako by ze sebe chtěl podvědomě setřít pachů smrti. „Holand'ané na Barbudě si sice drží otroky... ale tihle byli lépe živení. Lépe než ti, co žili ve srubu.“ Zvedl bradu a pohlédl směrem k tiché řadě žen a dětí. „Nebyli odsud. Krom toho...“ Všimla jsem si, jak upřel pohled na mužská chodidla.

Muži měli nohy u kotníků umouněné, poseté puchýři, ale obecně vzato docela čisté. Černochova chodidla byla růžovoučká. Nebylo na nich ani stopy po bahně. Mezi prsty neměl ani lísteček. Jedno bylo jisté. Nepřišli sem lesem bosí.

„Mohlo jich být víc? A když tihle umřeli, tak jim ostatní vzali boty a vše, co mělo cenu...“ dodal Fergus a ukazoval na srub a na mrtvé muže, „a pak utekli.“

„Je to možné.“ Jamie pevně semkl rty. Pohledem přeměřoval zem, ale v hlíně bylo až příliš mnoho stop, vytrhaných trsů trávy, všude byl rozsypan popel a zbytky spáleného dřeva. Okolo to vypadalo, jako by se tu prohnalo stádo hrochů.

„Kéž by tu byl mladý Ian. Je skvělý stopař. Možná by nám dokázal říct víc o tom, co se tady přihodilo.“ Pokynul směrem k lesu, kde našli muže. „Kolik jich tam bylo a snad i kam zmizeli.“

Ani Jamie nebyl mizerný stopař, ale světla až příliš rychle ubývalo a i na mýtině, kde stál vyhořelý srub, začala vše svým neproniknutelným hávem pokrývat temnota. Nejdříve prohlubovala stíny pod vzrostlými stromy, ale pak se jako rozpínavá olejová skvrna vpíjela i do okolí.

Pohlédl k horizontu, kde se mračna začala zbarvovat do duhových odstínů zlaté a růžové, jak se za nimi pomalu slunce snášelo za obzor. Zavrtěl hlavou.

„Pohřběte je. Pak půjdeme.“

Ale ještě na nás čekalo jedno nemilé překvapení. Muž, jehož jsme našli v ohořelých rozvalinách, nezemřel na otravu. Když vytáhli sežehlé tělo, aby ho přenesli do hrobu, něco dopadlo na zem s hlasitým těžkopádným žuchnutím. Brianna neznámý předmět zvedla a otřela cípem zástěry.

„Myslím, že toto přehlédli,“ řekla a v hlase se jí zračila chmurná bezútěšnost. Byl to nůž, nebo přinejmenším čepel. Dřevěnou rukojeť, pokud existovala, strávily zhoubné plameny, jež se podepsaly i na čepeli.

Přemohla jsem se a i přes silný štiplavý zápach spáleného lidského masa a tuku jsem se sehnula k tělu a prohlédla opatrně trup. Většina byla nenávratně pryč. Oheň zničí mnoho, ale dokáže uchovat nejpodivnější věci. Jasně jsem rozpoznala zvláštní trojúhelníkovitou ránu těsně pod žebry.

„Bodli ho,“ řekla jsem a do zástěry si utřela zpocené ruce.

„Zabili ho,“ řekla Bree, jako by mi četla ve tváři. „A pak jeho žena...“ Vrhla pohled na mladou ženu ležící na kraji lesa, jež měla tvář zakrytou zástěrou, „udělala ty dušené houby a všichni je snědli. I děti.“

Mýtina se ponořila do ticha, ozývali se jen v dáli švitořící ptáci. Přisahalabych, že jsem slyšela vlastní srdce bolestně bít. Šlo o mstu? Nebo jen zoufalý čin?

„Ano, možná,“ řekl Jamie velmi tiše. Sehnul se pro cíp plátana, na něj položili mužovo tělo. „Asi bychom to měli považovat za nehodu.“

Holand'ana s celou jeho rodinou jsme pohřbili do jednoho hrobu, dva cizince do dalšího.

Se západem slunce se zvedl studený vítr a nemilosrdně ošlehával vše, co mu přišlo do cesty. Sfoukl zástěru z ženiny tváře, když ji zvedali. Sinclaira to vyděsilo natolik, že ubohé tělo skoro upustil.

Neměla už vlasy ani tvář. Z útlého krku zbyly jen ohořelé ostatky. Maso na tváři jí shořelo takřka úplně. Prosvítala jen zčernalá lebka a zuby šklebící se se znepokojující lehkovážností.

Kvapně ji uložili do mělkého hrobu, vedle ní děti a matku. Já a Brianna jsme nad nimi postavily malou mohylu, jako to dělávali staří Skotové, aby ochránili mrtvé před divou zvěří. Muži mezitím vykopali místo posledního odpočinku pro dva bosé cizince.

Když bylo konečně po práci, sešli jsme se všichni, ve tvářích bílí jako slonovina a tiší, okolo čerstvých mohyl. Roger stál vedle Brianny s paží ochranně kolem jejího pasu. Viděla jsem, jak se zlehka třásla, a chlad za to jistě nemohl. Jejich syn Jemmy byl asi jen o rok mladší než nejmladší dívenka.

„Řekl bys pár slov, Mac Dubhu?“ Kenny Lindsay pohlédl tázavě na Jamieho a stáhl si baret přes uši, aby se ochránil před postupujícím mrazem.

Slunce už skoro zapadlo a nikdo se nechtěl zdržovat. Budeme muset rozbít tábor v dostatečné vzdálenosti od smradu spáleniště, což ve tmě nebude právě nejsnazší. Ale Kenny měl pravdu, nemohli jsme odejít bez obřadu, i když provizorního. Museli jsme jim dát sbohem, ačkoliv jsme je neznali.

Jamie zavrtěl hlavou.

„Ne, ať promluví Roger Mac. Jestli byli Holand'ané, pravděpodobně byli protestanti.“

I když bylo šero, všimla jsem si ostrého pohledu, který Brianna vrhla po svém otci. Roger byl presbyterián. Stejně jako Tom Christie, muž o dost starší, jehož nepřístupný výraz ve tváři odrážel, co si o celé záležitosti myslí. Otázka náboženství byla jen záležitostí a každý to tušil, včetně Rogera.

Roger si ztěžka odkašlal, jako když se trhá plátno. Člověka z toho zvuku až mrazilo. Tentokrát v něm ale byl slyšet i vztek. Ani slovem však nezaprotestoval a s Jamiem se střetl přímým pohledem, když přistupoval k hrobu.

Myslela jsem, že jen odrecituje otčenáš nebo nějaký z žalmů, ale Roger měl zjevně jiný nápad.

„Úpím-li pro násilí, zůstávám bez odpovědi, o pomoc volám a zastání není. Mou cestu zahradil zdí, že nemohu projít, mé stezky obestřel temnem.“

Jeho hlas byl kdysi plný síly a malebný. Nynější přiškrcené skřehotání však bylo jen stínem jeho původní krásy. Ale mluvil s vášní a právě v ní tkvělo dost síly na to, aby všichni okolostojící sklonili pietně hlavu a zahalili své tváře stínem.

„Mou slávu ze mne svlékl a sňal korunu z mé hlavy. Ze všech stran mě boří, abych zašel, vyvrátil mou naději jako strom.“ Nepohnul se, ale očima bezútěšně zabloudil k ohořelému kořeni, který holandské rodině sloužil jako špalek.

„Mé bratry ode mne vzdálil, moji známí se mi odcizili, moji příbuzní mě opustili, kdo se ke mně znali, zapomněli na mě.“ Všimla jsem si, že si tři bratři Lindsayovi vyměnili pohledy a před ostře dujícím větrem se semkli k sobě.

„Smilujte se, smilujte se nade mnou, přátelé moji,“ řekl tak tiše, že téměř šeptal a ve šveholení větví ho nebylo skoro slyšet. *„Neboť se mě dotkla ruka Boží.“*

Brianna se vedle něj pohnula a Roger si ještě jednou zprudka odkašlal. Protáhl krk, takže jsem si mohla jasněji prohlédnout jizvu po provazu, jež ho hyzdila.

„Kéž by byly mé řeči sepsány, vyznačeny jako nápis, rydlem železným a olovem, do skály trvale vytesány!“

Pohlédl do tváře každého svědka pochmurného obřadu. Jeho tvář zůstávala bez výrazu. Zhluboka se nadechl a pokračoval.

„Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa,“ Brianna sebou při těch slovech trhla, otrásla se a musela odvrátit zrak od čerstvě navršené hlíny, „uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru.“

Odmlčel se a slyšet bylo jen sborové povzdechnutí. Snad každý do té chvíle zadržoval dech, aby nenarušil posvátnou pietu okamžiku. Roger ale ještě nedomluvil. Částečně nevědomky sáhl po Briannině dlaní a pevně ji stiskl. Poslední slova jako by recitoval pro sebe a své posluchače nebral v potaz.

„Lekejte se meče. Mečem na nepravosti je rozhořčení. Poznáte soud Všemocného.“

Mráz mi přeběhl po zádech. Jamie mi schoval dlaň do své. Cítila jsem chladný, ale pevný stisk. Shlédl na mě a já se mu zahleděla do očí. Četla jsem mu myšlenky.

Nepřemýšlel nad tím, co se dělo v naší současnosti. Myslel, stejně jako já, na budoucnost. Na krátký článek, jenž se objeví odtěď za tři roky na stránkách *Wilmington Gazette* z 13. února 1776.

Se zármutkem se dává na vědomí, že v noci 21. ledna uhořeli James MacKenzie Fraser a jeho žena Claire Fraserová při požáru, který zničil jejich usedlost v osadě Fraserův hřeben. Pan Fraser, synovec zesnulého Hectora Camerona z plantáže River Run, pocházel ze skotského Broch Tuarach. V kolonii byl dobře znám a chován v hluboké váženosti. Žádné děti po sobě nezanechal.

Zatím nebylo těžké těch několik řádek vytěsnit z paměti. Bylo to stále dost daleko a jistě to nebyl nezvratný osud. Koneckonců – kdo je varován, je také připraven... nebo ne?

Pohlédla jsem na mohyly a v mé duši se rozhostil chlad. Přistoupila jsem blíž k Jamiemu a položila mu svoji druhou ruku na rameno. Položil na ni dlaň a stiskl ji. Rozuměli jsme si beze slov. Ne, řekl mi. Nedovolím to.

Když jsme opouštěli zpustošenou mýtinu, nedokázala jsem se zbavit obrazu, který byl náhle v mé mysli tak živý. Před očima

jsem ale neměla spálený srub, ubohá těla, žalostně vyhlízející opuštěnou zahrádku. Ale vidinu, která mě děsila od chvíle, kdy jsem ji před mnoha lety viděla na vlastní oči – náhrobek v ruinách Beaulieu Priory, vysoko na Skotské vysočině.

Označoval hrob vznešené dámy, jejíž jméno bylo vyryto do šklebící se lebky až příliš podobné lebce mladé Holanďanky. Pod lebkou bylo vepsáno:

Hodie mihi cras tibi – sic transit gloria mundi.

Dnes mně, zítra tobě – tak pomijí světská sláva.

3

PŘÁTELE SI DRŽ U TĚLA

Na Fraserův hřeben jsme se vrátili před soumrakem následujícího dne. Měli jsme návštěvu. Major Donald MacDonald, dříve voják armády Jeho Veličenstva a později příslušník lehké jízdní stráže guvernéra Tryona, seděl na verandě. Můj kocour mu ležel v klíně a vedle stál džbán piva.

„Paní Fraserová! K vašim službám, madam,“ zvolal bodře, když mě viděl přicházet. Pokoušel se vstát, ale pak jen bolestně vzdychl, neboť Adso se na protest proti ztrátě pohodlného pelíšku ostře zadrápl do majorova stehna.

„Posad'te se, majore,“ řekla jsem a mávla rukou. S úšklebkem klesl nazad, ale s aristokratickým taktem kocoura neodehnal. Přišla jsem na verandu, posadila se vedle něj a s úlevou si oddechla.

„Můj muž je u koní. Bude tu v mžiku. Ale vidím, že vás již někdo přivítal, je to tak?“ Kývla jsem směrem ke džbánu s pivem, z něhož mi ihned galantně nabídl, zatímco rukávem otíral okraj.

„Ach ano, madam,“ ujistil mě. „Paní Bugová se vskutku svědomitě postarala o mé blaho.“

Abych nepůsobila rozpaký, ze džbánu jsem se napila. A udělala jsem dobře, doušek mi skutečně prospěl. Jamie se dychtivě toužil vrátit domů, takže jsme byli v sedle již od rozbřesku. Jen v poledne jsme si udělali kratičkou přestávku.

„Je to opravdu výborné pivo,“ řekl major pochvalně, když viděl, jak jsem spokojeně vydechla, poté co jsem s přivřenými víčky spolkla doušek. „Vaše vlastní, že?“

Zavrtěla jsem hlavou a znovu se napila, než jsem mu džbánek vrátila zpět. „Ne, je Lizziino. Lizzie Wemyssové.“

„Ach, vaši služebné, samozřejmě. Vyřídíte jí mé pozdravy?“

„Ona tu není?“ Překvapeně jsem pohlédla směrem k otevřeným dveřím za majorem. V tuto denní dobu bych předpokládala, že bude v kuchyni připravovat večeři, ale jistě by nás slyšela přijíždět a vyběhla by ven. Necítila jsem vůni jídla, samozřejmě nemohla tušit, kdy se vrátíme...

„Hm, ne. Ona...“ Major svařtil čelo, jak se snažil něco si vybavit, a já přemýšlela, kolik piva asi měl v džbánu původně. Teď už bylo na dně. „Ach, už vím. Paní Bugová říkala, že šla s otcem k McGillivrayovým navštívit svého snoubence, je to možné?“

„Ano, je zasnoubená s Manfredem McGillivrayem. Ale paní Bugová...“

„... je v chladárně,“ dodal a pokynul směrem do svahu k malé boudě. „Myslím, že říkala, že jde pro sýr. Velmi štědře mi nabídla k večeři omeletu.“

„Ach tak,“ uklidnila jsem se. I má rozháraná duše se díky pivu trochu upokojila. Bylo skvělé vrátit se zase domů. Vzpomínky na spálený srub se ale stále vracely a nepřestávaly mi dělat vrásky.

Předpokládala jsem, že ho paní Bugová seznámila s naší záležitostí, nicméně se o ní ani slovem nezmínil – nemluvil ani o tom, co ho přivedlo na Fraserův hřeben. Přirozeně. Se vším chtěl počkat na Jamieho. Jako žena jsem si v mezičase užila jen trochu té společenské konverzace a několika málo drbů.

Společenské tlachání mi obecně nedělalo problémy, musela jsem na ně ale být připravena. Nedá se říci, že bych byla právě přirozený talent.

„Tak se zdá, že jste si to s mým kocourem mezi sebou urovnali,“ popíchla jsem ho. Mimoděk jsem mrkla na jeho hlavu, ale paruku měl stále skvěle upravenou.

„Přistoupili jsme k celé věci politicky,“ řekl a zabořil prsty do hustého stříbrného kožíšku na Adsově bříšku. „Přátele si drž blízko – nepřátele ještě blíž.“

„Velmi rozumné,“ usmívala jsem se. „Doufám, že jste nečekal dlouho.“

Pokrčil rameny a naznačil, že ať čekal jakkoliv dlouho, nezáleželo na tom. A většinou to tak vskutku bývá. Lidé v horách se řídí vlastním časem a moudrý muž na ně nespěchá. MacDonald byl zkušený, zcestovalý voják, ale narodil se v Pitlochry, dost blízko Skotské vysočiny na to, aby věděl, jak to chodí na křivolakých horských stezkách.

„Přijel jsem ráno,“ odvětil. „Z New Bernu.“

V hlavě se mi rozezněl varovný signál. Cesta z New Bernu musela trvat dobrých deset dní, pokud by jel přímo – a soudě dle jeho zmuchlané a ušpiněné uniformy to byl přesně jeho případ.

V New Bernu si zřídil sídlo nový guvernér kolonie Josiah Martin. A protože MacDonald jen řekl, že jede „z New Bernu“, a nezmínil žádnou jinou zastávku, tkvěl důvod jeho návštěvy právě *tam*. Co se týče guvernérů, byla jsem obezřetná.

Podívala jsem se směrem k cestě, jež vedla k pastvinám, ale Jamieho jsem nezahlédla. Nicméně jsem si všimla, že paní Bugová už přichází z chladírny. Zamávala jsem jí a ona mi nadšeně pozdrav vrátila, ačkoliv v jedné ruce třímala džber mléka, v druhé vědro s vejci, pod paží ještě hliněný hrnec s máslem a pod bradou tak tak udržela velký kus sýra. Obratně zdolala příkrý svah a zmizela za domem. Mířila do kuchyně.

„Omelety se už chystají, jak to tak vypadá,“ poznamenala jsem k majorovi. „Nezastavil jste se náhodou v Cross Creeku?“

„Vskutku zastavil, madam. Teta vašeho manžela vás pozdravuje a také vám posílá kvanta knih a novin, které jsem přivezl s sebou.“

K novinám jsem přistupovala v tyto dny obezřetně. Události, o nichž se psalo, se sice udály již před několika týdny, možná měsíci, ale stejně... Uznale jsem zabručela, ale ve skutečnosti jsem si přála, aby se Jamie už vrátil a já se mohla z majorovy přítomnosti omluvit. Vlasy mi páchly kouřem a na prstech jsem stále cítila dotek studeného lidského masa, mrtvolný chlad. Potřebovala jsem se umýt, šíleně jsem to potrebovala.

„Promiňte?“ Přes vlastní myšlenky jsem neslyšela, co mi MacDonald zrovna říkal. Zdvořile se ke mně naklonil, aby to zopakoval, pak sebou ale znenadání trhl s očima navrch hlavy.

„Posraná kočka!“

Adso, který do té doby excelentně imitoval rozvalenou utěrku na nádobí, se v majorově klíně zčistajasna napřímil, oči mu zazářily, ocas se naježil, že vypadal jako štětkovec, syčel jako konvice na čaj a z protahujících se údů mu najednou vystřelily ostré drápy přímo do majorových nohou. Nestihla jsem zasáhnout, než kocour vyskočil MacDonaldovi na rameno a pak rovnou skrz okno do ordinace za ním. Při té příležitosti stačil majorovi roztrhnout náprsenku a shodit paruku na stranu.

MacDonald bez rozpaků klel, ale já mu nevěnovala pozornost. Po cestě k domu se totiž blížil Rollo. Vypadal jako vlk a za soumraku působil skutečně zlověstně. Počínal si tak nezvykle, že jsem stála na nohou dřív, než mě to vůbec napadlo.

Pes udělal několik kroků k domu, pak jednou nebo dvakrát opsal kruh, jako by se nemohl rozhodnout, co má dělat, potom běžel zpátky k lesu, otočil se a znovu k domu. Celou tu dobu nervózně skučel s ocasem staženým k zemi.

„Ježíši Kriste,“ hlesla jsem. „Zatraceně!“ Přelétla jsem schody verandy, jako bych se vznášela, a běžela jsem na cestu. Klejícího majora za sebou jsem už takřka nevnímala.

Iana jsem našla o několik set yardů dál. Byl při vědomí, ale k smrti vyčerpaný. Seděl na zemi, oči měl zavřené a oběma dlaněmi si držel hlavu, jako by tím chtěl udržet vlastní lebku pohromadě. Když jsem si k němu rychle klekla, zamžoural a usmál se, ač jsem si nebyla jistá tím, že mě vidí.

„Tetičko,“ řekl ochraptěle. Vypadal, že chce říct ještě něco, ale jako by se nemohl rozhodnout, co nejdříve. Otevřel ústa, ale slova z nich nevycházela. Jen pohyboval jazykem dopředu a dozadu.

„Podívej se na mě, Iane,“ řekla jsem tak klidně, jak jsem dokázala. Poslechl mě – to bylo dobré znamení. Už bylo příliš šero na to, abych dokázala říct, jestli má zorničky nepřirozeně roztažené. I ve stínu rozložitých borovic, jež lemovaly cestu, mi ale neušlo, že jeho tvář má barvu holubí šedi a na košili má skvrny od krve.

Za sebou jsem slyšela kvapné kroky přibližujícího se Jamieho s MacDonaldem v závěsu.

„Jak je, chlapče?“

Jamie mu stiskl paži, Ian se velmi pomalu otočil, složil ruce do klína, zavřel oči a spočinul s úlevou v Jamieho náruči.

„Je na tom špatně?“ ptal se mě Jamie ustaraně přes Ianovo rameno. Držel ho co možná nejvzprímeněji, abych mohla ohledat škody. Celá záda měl pokryta zaschlou krví – *zaschlou*. Vlasy měl rovněž zakrvácené a já rychle našla zranění.

„Nemyslím si. Něco ho silně udeřilo do hlavy a tady ho to trochu skalpovalo, ale...“

„Myslíte, že to mohl být tomahawk?“

MacDonald se se zájmem nahnul přes nás.

„Ne,“ vstoupil nám do hovoru mátožně Ian. Jeho hlas tlumila Jamieho košile, do níž byl stále zabořen. „Kule.“

„Běž pryč, pse,“ zavelel Jamie Rollovi, který neochvějně čenichal u Ianova ucha. Pacient tiše zaskučel.

„Musím se na něj podívat při světle, ale myslím, že to nebude tak hrozné,“ řekla jsem a prohlížela si chlapce. „Koneckonců už pěkný kus cesty ušel. Vezměte ho domů.“

Mužům se společným úsilím podařilo dostat Iana do domu. Přehodili si jeho paže přes ramena a za deset minut už ležel tváří dolů na stole v ordinaci. Mezi občasnými výkřiky, jimiž si ulevoval, když jsem mu čistila rány, nás Ian přerušovaně seznamoval se svými dobrodružstvími. Musela jsem mu vystříhat vlasy v místě zranění a ránu na hlavě sešít pěti nebo šesti stehy.

„Myslel jsem, že je po mně,“ řekl Ian a sykl, když jsem propíchl okraj rozevřené rány jehlou. „Kriste, tetičko Claire! Ráno jsem se ale probudil a zjistil, že pořád žiju – i když mi připadalo, že mám hlavu rozpůlenou ve dvě a můj mozek už se dere ven.“

„Už to tak skoro bylo,“ zamumlala jsem a soustředila se upřeně na svoji práci. „Každopádně si myslím, že to nebyla kulka.“

Tím jsem si získala pozornost všech přítomných.

„Já nejsem postřelen?“ otázal se Ian mírně rozhořčeně, zvedl ruku a chystal se přejet si temeno, než jsem ho plácla.

„Zůstaň v klidu. Ne, nejsi. V ráno bylo dost špíny, kousky dřeva a kůry stromu. Vsadila bych se, že jedna střela zasáhla suchou větev, ta na tebe spadla a udeřila tě do hlavy.“

„Jste si jistá, že to nebyl tomahawk?“ zeptal se major rovněž zklamaně.

Když jsem udělala uzlík a odstříhla nit, zavrtěla jsem hlavou.

„Nikdy jsem neviděla zranění od tomahawku, nicméně si to nemyslím. Vidíte, jak je rána nepravidelná a zubatá? Navíc, ačkoliv to vypadá ošklivě, domnívám se, že lebeční kost porušena nebyla.“

„Chlapec říkal, že tam byla tma jako v pytli,“ dodal Jamie logicky. „A nikdo rozumně smýšlející by nevrhl v tmavém lese tomahawk po něčem, co ani nevidí.“ Držel mi u hlavy lihovou lampu, abych viděla na práci. Teď ji přiblížil, abychom si prohlédli nepravidelné okraje rány i promodrávající kůži okolo, která byla předtím skryta pod vlasy, jež jsem ostříhala.

„Vidíš?“ Jamie prstem rozhrnoval vlasy v okolí vystřihané oblasti a přejížděl po škrábancích, jež zdobily tmavou modřinu. „Tvá tetička má pravdu, Iane, napadl tě strom.“

Ian na škvírku otevřel oko.

„Už ti někdo někdy řekl, že jsi zábavný chlápek, strýčku Jamie?“

„Ne.“

Ian oko zase zavřel.

„To je dobře, protože nejsi.“

Jamie se usmál a stiskl synovcovo rameno.

„Takže už je ti ale lépe?“

„Ne.“

„No, jestli to dobře chápu,“ přerušil je major MacDonald, „tak se chlapec střetl s nějakými bandity, že? Máš nějaký důvod si myslet, že to byli indiáni, chlapče?“

„Ne,“ odvětil Ian, ale tentokrát už otevřel obě oči. „Nebyli to indiáni. Určitě.“

MacDonalda tato odpověď očividně nenadchla.

„Jak si můžeš být tak jistý, chlapče?“ zeptal se zostra. „Vždyť jsi říkal, že byla tma.“

Všimla jsem si, že Jamie věnoval majorovi tázavý pohled, ale nepřerušil ho. Ian slabě zasténal, pak si ztěžka vzdychl a odpověděl.

„Cítil jsem je,“ řekl a takřka okamžitě dodal: „Myslím, že budu zvracet.“

Zvedl se na jednom lokti a udělal, jak říkal. Čímž učinil přítrž dalším otázkám a Jamie odvedl majora MacDonalda do kuchyně. Já měla alespoň čas dočistit Ianovi rány a ošetřit ho, jak nejlépe jsem uměla.

„Můžeš otevřít obě oči?“ zeptala jsem se, když jsem ho omyla a položila na bok s polštářem pod hlavou.

Mohl. Zamrkal lehce do světla. Malý modrý plamínek lihové lampy se mu zableskl v očích a já si stačila všimnout, že se mu při světle smrštily zorničky. Obě najednou.

„To je dobré,“ poznamenala jsem a odložila lampu na stůl. „Nech toho, pse,“ ohnala jsem se po Rollovi, protože čenichal u lampy, která ho vábila prapodivným pachem – lila se do ní směs nekvalitní brandy a terpentýnu. „Tady. Chytni mě za prsty, Iane.“

Nastavila jsem ukazováky a chlapec je oba chytil velkými kostnatými prackami. Zkoušela jsem, jestli nedošlo k poškození nervové soustavy. Nařídila jsem, aby mě stiskl, zatahal, zatlačil. Nakonec jsem si ještě poslechla, jak mu tluče srdce.

„Lehký otřes mozku,“ konstatovala jsem, narovнала se a usmála na svého pacienta.

„Cože?“ zašilhal na mě.

„To znamená, že tě bolí hlava a máš závratě. Za pár dní ti už bude lépe.“

„To jsem ti mohl říct sám,“ zabručel.

„Mohl,“ odvětila jsem souhlasně. „Ale když se řekne otřes mozku, tak už to zní o něco vážněji, nemyslíš?“

Nesmál se, jen se tak lehounce pousmál. „Nakrmíš Rolla, tetičko Claire? Nechtěl mě opustit. Musí být hladový.“

Rollo při zvuku svého jména nastražil uši, zabořil čumák do Ianovy tápající dlaně a tiše zakňučel.

„Bude v pořádku,“ řekla jsem psovi. „Neboj se o něj. A na tvoji otázku – ano,“ otočila jsem se na Iana, „něco mu přinesu. Myslíš, že by sis taky něco dal? Co chléb a mléko?“

„Ne,“ zavrhl myšlenku na jídlo. „Snad hlt whisky by přišel vhod?“

„To tedy ne,“ řekla jsem se stejnou razancí, s níž chlapec odmítl jídlo, a sfoukla jsem plynovou lampu.

„Tetičko,“ řekl, když jsem se otáčela ke dveřím.

„Ano?“ Nechala jsem mu svítit svíčku. Ve zlatavém mihotavém světle vypadal mladší a také ve tváři bledší.

„Proč si myslíš, že by si major MacDonald přál, aby mě napadli indiáni?“

„Nemám tušení. Ale myslím, že Jamie bude vědět víc. Nebo se to možná teď dozví.“

4

HAD V RÁJI

Brianna otevřela dveře svého srubu a obezřetně čekala, zda neuslyší cupitání hlodavčích nožek nebo šustivé tření šupin o podlahu. Jednou do domu vešla potmě a málem šlápla na malého chřestýše. Ačkoliv byl had stejně vyděšený jako ona a okamžitě zmizel, vzala si z toho ponaučení.

Tentokrát nebylo nikde ani vidu ani slechu po prchajících myších či jiných hlodavcích. Místností se mihlo něco většího a zmizelo to pod naolejovanou kůží přetaženou přes okno. Venku se sice smrákalo, přesto bylo v pokoji dost světla na to, aby si všimla, že někdo nebo něco shodilo její proutěný košík s praženými buráky z police a obsah vyjedl. Na zemi zbyly jen prázdné slupky.

Hlasité zašustění ji doslova zmrazilo. Zůstala stát a jen naslouchala. Přišlo to znovu, tentokrát následovalo cinknutí, jak něco spadlo na podlahu z druhé strany stěny.

„Ty malý *bastarde!*“ řekla. „Že ty budeš ve spíži!“

Rozpálená oprávněným rozhořčením se chopila koštěte a vrhla se s hrůzostrašným skřekem do přístřešku u domu, aby se setkala tváří v tvář s obrovským přežvykujícím mývalem. Ten v úleku upustil svoji kořist – uzeného pstruha – a proběhl jí mezi nohama jako zavalitý bankéř prchající před věřiteli, hlasitě přitom naříkal na poplach.

Napumpovaná adrenalinem odložila koště, sehnula se pro zbytky mývalí kořisti a nepřestávala klít. Mývalové nenadělali

obvykle tolik škody jako veverky, které se dokázaly dlouho schovávat. Nicméně měli nepochybně větší apetit.

Bůhví jak dlouho mohl být ve spíži, pomyslela si. Očividně dost dlouho na to, aby vylízal všechno máslo z hliněné formy, strhl z krokve svazek uzemych ryb... jak se tak tlusté zvíře zmožilo na takový akrobatický kousek? Naštěstí byly medové plástve schované do tří oddělených nádob a mýval se dostal jen do jedné. Kořenovou zeleninu však ten raubíř rozházel po zemi. Kromě toho zhltal skoro celý čerstvý sýr a převrhl nádobu s javorovým sirupem, jenž patřil mezi ty cennější komodity. Teď z něj zbyla jen lepkavá louže na zemi spíže. Pohled na spoušť ji rozlítal natolik, že pevně zmáčkla bramboru, kterou právě zdvihla ze země, až se jí nehty zaryly do slupky.

„Sakra, ty zpropadená, ohavná, zatracená *bestie!*“

„O kom je řeč?“ ozvalo se za ní. Překvapeně se otočila na patě a vrhla bramboru po příchozím, jímž nebyl nikdo jiný než Roger. Hlíza ho trefila přímo do čela, zavrával a jen sotva se stačil chytit rámu dveří.

„Au! Ježíši Kriste! Co se to tam, k čertu, děje?“

„Mýval,“ odvětila Brianna prostě a ustoupila, aby světlo z místnosti ozářilo Rogerovi celou spoušť ve spíži.

„On převrhl javorový sirup? Prevít! Dostalas ho?“ Dlaní si stále mačkal čelo, aby se mu neudělala boule. Sklonil se do přístřešku, v němž měli spíž, a očima pátral po chlupatém těle.

Když viděla, že manžel sdílí jak její priority, co se týče obsahu spíže a škod, tak i pobouření, uklidnila se.

„Ne,“ odvětila. „Utekl. Teče ti krev? A kde je Jem?“

„Nemyslím si,“ řekl a opatrně dal dlaň z čela, aby se podíval. „Máš hříšnou sílu v paži, děvče. Jem je u McGillivrayových. Lizzie a pan Wemyss ho vzali na oslavu Senginých zásnub.“

„Skutečně? Koho si bude brát?“ Vztek i lítost byly pryč. Brianninu mysl ovládla zvědavost a vzrušení. Ute McGillivrayová vybírala partnery pro všechny své děti – jednoho syna a tři dcery – s německou precizností. Jejimi kritérii přitom byly pozemky, peníze, váženost ve společnosti, kromě toho ale také věk, vzhled a osobní šarm. Není se čemu divit, že se děti odmítaly

podvolit a vybíraly si po svém. Navzdory tomu se ale talent *Frau Ute* zužitkoval již u dvou dcer. Inga i Hilda se vdaly za muže, jež matka schvalovala.

Senga byla pravou dcerou své matky. Měla stejně silná stanoviska a názory a absolutní nedostatek snahy přizpůsobit se někomu jinému. Celé měsíce oscilovala mezi dvěma nápadníky, jimiž byli Heinrich Strasse, švihácký, ale bohužel chudý mladík – a navíc luterán! – z Bethanie, a Ronnie Sinclair, bednář a zaopatřený muž, což v očích Ute i dle zvyklostí na Fraserově hřebeni dostatečně kompenzovalo, že byl o třicet let starší než Senga.

Otázka vhodné partie pro Sengu McGillivrayovou byla předmětem nekonečných spekulací celé osady po několik posledních měsíců. Brianna dokonce věděla, že se na potenciální nápadníky uzavírají sázky.

„Takže – kdo je nakonec ten šťastný?“ zopakovala.

„Paní Bugová neví a popravdě ji to dovádí k šílenství,“ odvětil Roger a pobaveně se zakřenil. „Manfred McGillivray je vyvedl včera ráno, ale paní Bugová ještě nebyla ve velkém domě, takže Lizzie nechala jen lístek se zprávou, kam jedou. Ani ona ale nevěděla, kdo je ženich.“

Brianna se zahleděla do západu slunce. Zlatavé kolo už zmizelo za horizont, ale paprsky ještě zářily do okolí a skrz kaštanovníky osvětlovaly přívětivým světlem vchodové dveře. Jarní tráva vypadala v rozpitém večerním světle měkčí a tmavší – jako smaragdový samet.

„Myslím, že budeme muset počkat do zítra,“ litovala. McGillivrayovi žili dobrých pět mil od nich. Kdyby se tam rozjeli, dorazili by k nim již za úplné tmy. I kdyby už v horách nebyl sních, byla by taková cesta riskantní. Rozumný člověk by se na ni nepochybně nevydával. Nebo přinejmenším ne kvůli pouhé zvědavosti.

„Ano. Chtěla bys jít do velkého domu na večeři? Přijel major MacDonald.“

„Aha, ten.“ Chvilí přemýšlela. Ráda by slyšela, jaké novinky major přinesl, a večeře paní Bugové byly vyhlášené. Na druhou

stranu neměla ani v nejmenším náladu na společenské rozprávky. Naopak. Měla za sebou poměrně trudné tři dny, dlouhou cestu, a navíc tu byla ta věc se spíží.

Všimla si, že Roger si dával bedlivý pozor, aby nedal najevo svůj názor. Jedním ramenem se ležérně opíral o polici s tenčící se zásobou zimních jablek. Bezděčně laskal jeden z plodů, ukazovákem kroužil po žlutém povrchu. Šířil k ní známé jemné vibrace, jež jí naznačovaly, že možná není nic špatného na tom, strávit jednou večer doma, bez rodičů, známých... bez dítěte.

Usmála se na Rogera.

„Co tvá hlava?“

Krátce se na ni zahleděl. Ubývající sluneční světlo ještě stačilo ozářit zlatavou perletí jeho nos a v očích se mu zelenkavě zablesklo. Odkášlal si.

„Myslím, že polibek by pomohl,“ navrhl ostýchavě. „Pokud bys chtěla.“

Ochotně si stoupla na špičky, z čela mu odhrnula pramen hustých černých vlasů a políbila ho. Udělala se mu pěkná boule, zatím ještě nepromodrávající.

„Je to lepší?“

„Ještě ne. Zkus to líp. Možná trochu níž, co myslíš?“

Dlaně jí položil na oblíny boků a zlehka si ji přitáhl. Byla skoro stejně vysoká jako její manžel a už dříve v tom spatřovala mnohé výhody, ale najednou jí to připadalo zcela nové. Začala se mu pod rukama rozkošnický svíjet a Roger chraplavě vzdychl.

„Ne tak nízko,“ řekl. „Zatím ještě ne.“

„Není pán moc náročný?“ řekla shovívavě a políbila ho na rty. Byly horké, ale pach trpkého popela a vlhké země se mu vpil až do morku kostí – stejně jako jí. Otrásla se a lehce se stáhla.

Dlaní stále spočíval na jejích zádech, ale nahnul se a prstem přešel po hraně police, kde byl převržený džbán s javorovým sirupem. Sladkým prstem potřel spodní ret jí a pak sobě. Sehnul se, znovu ji políbil a vtíravá sladkost jimi prostupovala jako touha, kterou oba cítili.

„Už si ani nevzpomínám, kdy jsem tě naposledy viděl nahou.“

Přimhouřila jedno oko a skepticky se na něj podívala.

„Sotva tři dny. Mám si to vyložit tak, že to nebylo nic, co by si člověk zapamatoval?“ S úlevou ze sebe shodila oblečení, jež nosila poslední tři dny a noci. I když už byla nahá, a dokonce se stihla i lehce omýt, cítila prach ve vlasech a maz z cesty mezi prsty na nohou.

„Pravda. Ale to jsem nemyslel. Dlouho jsme se nemilovali za dne.“ Lehl si na bok tváří k ní. Usmíval se, když hladil oblou křivku jejích ženských boků. „Ani nevíš, jak jsi rozkošná, když jsi nahá a slunce ti svítí za zády. Celá se třpytíš. Jsi jako pozlacená.“

Přivřel jedno oko, jako by ho pohled na zlatem okrášlenou ženu oslňoval. Pohnula se a slunce mu zazářilo do tváře, až se mu otevřené oko zalesklo jako smaragd, než zamrkal.

„Hmmm.“ Rozvláčně natáhla ruku, přitáhla si jeho hlavu blíž a políbila ho.

Chápala, co myslel. Připadalo jí to zvláštní – vlastně i svým způsobem příjemně hříšné. Většinou se milovali v noci, když Jem usnul. Tehdy si špitávali do ucha, osvětlení teplým světlem z krbu, pátrali po sobě v příkrývkách a po celou dobu někde v koutku mysli vnímali přítomnost malé postýlky stojící nedaleko. I když Jem běžně spával tvrdě, jako by ho do vody hodil, nedalo se na něj nemyslet.

Brianna na něj ale, ač jí samotné to připadalo zvláštní, myslela i teď, když tu nebyl. Necítila se ve své kůži, když ho neměla u sebe, nevěděla v každém okamžiku, kde se nachází. Byl svým způsobem dalším kouskem jejího já. Svoboda byla radostná, zároveň v ní ale vzbuzovala jistý nepokoj, jako by postrádala něco cenného.

Nechali dveře otevřené, aby si užili poslední záplavu slunečního světla a čerstvého vzduchu na holé kůži. Slunce už skoro zapadlo a vše bylo zalité třpytivým medem, i když chlad noci už se pomalu hlásil o slovo.

Náhly závan větru zatřepetal kůží přetaženou přes okno, profoukl celou místnost a zabouchl dveře. V místnosti se znenadání rozhostila tma.

Brianna se leknutím zajíkla. Roger překvapeně zavrčel, vstal z postele a došel ke dveřím, aby je dokořán otevřel. Se závanem čerstvého vzduchu a slunečního svitu jí spadl obrovský kámen ze srdce. Na chvíli si připadala, jako by ji pohřbili zaživa.

Roger vypadal, že její pocity sdílí. Chvilí stál ve dveřích, opíral se o rám a nechal si větrem čechrat tmavé chlupy. Vlasy měl stále stažené, zatím se neobtěžoval s rozvázáním. Brianna si ho prohlížela a náhle pocítila silné nutkání vstát, postavit se za něj, rozvázat kožený provázek a prsty mu polaskat měkké černé vlasy, které její milovaný zdědil snad po nějakém Španělovi, jenž kdysi ztroskotal mezi Kelty.

Než se stačila vzpamatovat, byla na nohou a rozvazovala mu vlasy. Prsty z nich vybírala nažloutlé jehnědy a větévky. Lehce se otřásl. Ať už to bylo pod jejím dotykem, nebo ho na chvíli zastudil na horkém těle vítr zvenčí.

„Už jsi opálený jako farmář,“ řekla, odhrnula mu vlasy ze zadu z krku a políbila ho na šíji.

„Je to dobře. Nejsem snad farmář?“ Lehce sebou cukl, když ho překvapila polibkem. Tvář, krk i předloktí mu přes zimu zbělely, ale stále byly tmavší než pokožka na zádech a ramenou. Úzký pruh kůže jelenicové barvy v pase ostře kontrastoval s bleďostí jeho zadku.

Chytila ho za hýždě a se zalíbením si užívala jejich kulatý tvar a pevnost. Zhluboka vzdychl, zaklonil se, aby cítil na zádech její bradavky. Položila mu bradu na rameno a dívala se ven.

Ještě stále byl den, i když se pomalu střídal s nocí. Poslední dlouhé zlatavé sluneční paprsky prosvěcovaly skrz větve kaštanovníků, jejichž jarní lístky zářily tou nejčerstvější zelení, a prodlužovaly se do dlouhých stínů na zemi. Byl už skoro večer, ale bylo jaro. Ptáci ještě neutichli, švitořili a dvořili se svým protějškům. Z nedalekého lesíku se ozýval drozd. Uprostřed symfonie trylků rozpoznala něco, co snad mělo být mňoukání. Musel se to naučit od mámina kocoura.

Vzduch začínal být štiplavě chladný, až jí z toho naběhla husí kůže na ramenou a stehnech. Rogerovo tělo však hřálo jak rozpálená kamna. Objala ho kolem pasu. Prsty si přitom pohrávala s kudrnatými chlupy pod jeho podbříškem.

„Kam se díváš?“ zeptala se něžně, neboť si všimla, že pohledem upřeně hledí kamsi daleko, kde se z lesa vynořuje cesta. Byla temná, zastíněná vzrostlými borovicemi. A prázdná.

„Čekám, až se připlazí had s pár jablky,“ odvětil a rozesmál se. Pak si odkašlal. „Copak ty nemáš hlad, Evo?“ Obtočil své dlaně kolem jejích.

„Tak trochu. Ty máš?“ Musel mít hlad jako vlk. Naposled měli jen lehký oběd.

„Ano, ale...“ odmlčel se, zaváhal a sevřel jí prsty pevněji. „Budeš si myslet, že jsem se dočista zbláznil, ale... nevadilo by ti, kdybych dojel pro Jema už večer? Místo toho, abych čekal až do rána? Víš, já jen... jsem klidnější, když je doma.“

V odpověď mu stiskla dlaň a srdce jí poskočilo.

„Půjdeme oba. Je to skvělý nápad.“

„Možná ano, ale k McGillivrayovým je to pět mil. Bude už tma, než tam dorazíme.“ Ale usmíval se a jeho tělo se pevně dotýkalo jejího, když se k Brianně otočil tváří.

Něco ji vyděsilo a rychle se stáhla. Drobná housenka, zelená jako lístky stromů, jimiž se krmí, a zářivá oproti Rogerovým tmavým vlasům, v nichž nejspíš právě hledala bezpečné útočiště, se esovitě stočila.

„Co se děje?“ Roger zapátral zorničkami ze strany na stranu ve snaze zjistit, co ženu vylekalo.

„Myslím, že jsem našla hada, o kterém jsi mluvil. A vypadá to, že hledá jablko.“ Vlákala housenku na prst, vyšla před dům a klekla si, aby ji vypustila na trávu, která jí svým zeleným zbarvením poskytovala lepší krytí. Venku již vše pokrýval stín. Ve chvílce zmizel ze zeleně lesa život.

Zavěťřila kouř. Vycházel z komína velkého domu. Ale pach spáleniny jí bránil se pokojně nadechnout. Její nervozita stoupala. Světla ubývalo a přicházela noc. Ani drozd už nezpíval a les vypadal záhadněji a nebezpečněji než ve dne.

Postavila se a prohrábla si dlaní vlasy.

„Tak pojďme.“

„Nechceš si dát nejdřív večeři?“ podíval se na ni Roger tázavě a přitom třímal v ruce kalhoty.

Zavrtěla hlavou, od studené země jí pomalu šplhal po nohou mráz.

„Ne, půjdeme rovnou.“ Na ničem jiném nezáleželo. Museli jen dojít pro Jema, přivést ho zpět a být zase rodina.

„Dobře,“ řekl Roger něžně a nespouštěl z ní oči. „Ale myslím, že by sis na cestu měla vzít přinejmenším fíkový list. Co kdybychom potkali anděla s planoucím mečem.“

5

STÍNY PLAMENŮ

Zanechala jsem Iana a Rolla na krku paní Bugové – jen ať jí Ian zkusí vysvětlit, že žádný chléb ani mléko nechce – a sama jsem zasedla k pozdní večeři. Z čerstvé omelety naplněné sýrem, kousky slaniny, chřestu, lesních hub a jarních cibulek se ještě kouřilo.

Jamie a major již dojedli a seděli spolu u ohně pod oblakem kouře z majorovy hliněné dýmky. Jamie mu očividně právě dovyprávěl o ohavné tragédii, jíž jsme byli svědky, neboť se MacDonald mračil a na vyjádření účasti pokyvoval hlavou.

„Pošetilí nebožáci!“ řekl. „A vy si myslíte, že je napadli stejní bandité, kteří přepadli vašeho synovce?“

„Ano, to si myslím,“ odvětil Jamie. „Nerad bych si myslel, že by se v horách pohybovaly dvě takové bandy.“ Pohlédl z okna, které bylo na noc útulně zavřené. Jamie sňal ze stěny nad krbem ptáčníci a bezděčně leštil již nablýskanou hlaveň naolejovaným hadříkem. „Chápu správně, *a charaid*, že o něčem takovém neslyšíte poslední dobou poprvé?“

„Tři další. Nejméně.“ Zdálo se, že majorova dýmka vyhasne, proto z ní rychle potáhl a tabák v hlavičce se doruda rozpálil.

Udělal se mi nevolno. Jednak jsem vzala do úst příliš horké sousto s houbami, jednak mě vyděsila představa, že se po lesích v našem okolí pohybuje záhadná ozbrojená tlupa mužů, která ve velkém napadá usedlosti. Dosud mě to nenapadlo.

Jamieho zjevně ano. Vstal, pověsil ptáčníci zpět na hřebík, sáhl ještě na ručnici nad ní, snad pro ujištění, že tam pořád je, pak

přešel k příborníku, kde měl skotské křesadlové pistole a v krabici uložený elegantní pár duelových pistolí.

MacDonald ho uznale sledoval, pobafával přitom z dýmky a vyfukoval obláčky namodralého kouře. Jamie metodicky rozložil pistole, váčky s kulemi, kleště na lití kulí, vytěrky na čištění a další nezbytnosti jeho osobní zbrojnice.

„Hmmm,“ zabručel MacDonald. „Moc pěkný kousek, plukovníku.“ Kývl směrem k jedné skotské křesadlové pistoli s dlouhou hlavní, zahnutou rukojetí a stříbrnými střenkami.

Jamie krátce pohlédl na MacDonalda, když ho oslovil jako „plukovníka“, ale pokračoval s klidem v hlase.

„Ano, je vskutku krásná. Ale bohužel nic, co je dál než dva kroky, netrefí. Vyhrál jsem ji při dostihu,“ dodal s mírným omluvným gestem, aby si MacDonald náhodou nemyslel, že by byl schopen zaplatit za nepřesnou zbraň.

Nicméně i tak si zbraň prohlédl, zkontroloval křesadlový zámek a odložil stranou.

„Kde?“ zeptal se Jamie zničehonic a sáhl po formě na lití střel.

Začala jsem opět přezvykovat sousto, ale tázavě jsem pohlédla na majora.

„Nezapomínejte, že co vím, mám jen z doslechu,“ upozornil MacDonald a vyňal si na moment dýmku z úst. Hned ji ale vrátil zpět a potáhl. „Spálená usedlost kus od Salemu. Bydleli tam nějakí Zinzerové. Němci.“ Mocně potáhl, až se mu ve tvářích udělaly důlky.

„Stalo se to ke konci února. O tři týdny později byl vyloupen dům u přívozu na řece Yadkin na sever od Woramova přístaviště. Převozníka zabili. Třetí...“ Odmlčel se a rychle zabafal, vrhl pohled na mě a pak na Jamieho.

„Mluvte, přáteli,“ řekl Jamie rezignovaně v gaelštině. „Ona viděla horší věci, než jste kdy viděl vy.“

Přikývla jsem, napíchla si na vidličku další kousek omelety a major si odkašlal.

„Inu, omluvte mě tedy prosím, madam... Ocitl jsem se v jednom... ehm, zařízení v Edentonu...“

„V bordelu?“ skočila jsem mu do řeči. „Mám pravdu, že? Pokračujte, majore.“

Poslechl mě, i když mluvil poměrně překotně a pod parukou povážlivě zrudl.

„Ach... no. Řekla mi to jedna z tamních holek. Říkala, že ji nějakí zločinci unesli z domova. Ukázali se u nich zčistajasna, žila jen se starou babičkou, a oni prý stařenku zabili a dům zapálili.“

„A kdo byli ti ničemové, to neříkala?“ Jamie si otočil židli ke krbu a v malé naběračce rozpouštěl kousek olova.

„Inu...“ MacDonaldův ruměnc se prohloubil a dým nad ním zhoustl, jak zrychleně potahoval z dýmky. Skoro jsem ho přes hustý kouř neviděla.

Za chvíli se v řeči prokládané častým kašláním a vytáčkami dostal až k tomu, že tehdy dívce nevěřil. Nebo byl pravděpodobně zaměstnán jinými záležitostmi – jejími půvaby například? Na historku na pár dní zapomněl a považoval ji za další báchorku, jakou se člověk dozví v bordelu od děvek, které se snaží upoutat pozornost zámožných chlapíků a pozvání na skleničku navíc. Ani se neptal na podrobnosti.

„Úplnou náhodou jsem pak ale slyšel i o těch dalších požárech... Guvernér mi navíc nakázal, ať mám oči i uši na stopkách, co se týče případných nepokojů na venkově. A já si říkal, že i tento konkrétní případ není až takovou náhodou, jakou se mi z počátku zdál.“

S Jamiem jsme si vyměnili významné pohledy. Jamieho jiskřil pobavením, v mém převažovala rezignace. Vsadil se se mnou, že MacDonald – důstojník kavalerie v penzi s polovičním platem, přežívající z výdělku na volné noze – nejenže přečká rezignaci guvernéra Tryona, který přijal vyšší pozici guvernéra New Yorku, nýbrž bude schopen si brzy vydobýt i dobrou pozici pod novým guvernérem. „*Přeje mu štěstěna – tomu džentlmenovi, našemu Donaldovi,*“ říkával.

Válečný pach rozpouštějícího se olova prostoupil místností a soupeřil s dýmem z majorovy dýmky. Oba společně přebily jinak příjemnou domácí atmosféru a vůni kynoucího chleba,

vařeného jídla, sušených bylinek a louhového mýdla, která se běžně linula z kuchyně.

Olovo se rozpouští rychle. Stačí chvilka a ze zdeformované kule nebo ohnutého knoflíku sedícího v naběračce se stane kovově se lesknoucí jezírko. Jamie opatrně nalil rozáté olovo do formy v kleštích, tvář přitom odvrátil, aby se nenadýchal výparů.

„Proč indiáni?“

„To říkala ta běhna z Edentonu. Povídala, že mezi muži, kteří zapálili dům a unesli ji, byli i indiáni. Ale jak říkám, tehdy jsem jí nevěnoval příliš pozornosti.“

Jamie vydal typicky skotský zvuk, jenž obvykle značí porozumění, tentokrát v něm byla znát i jistá dávka skepse.

„A kdy jste to děvče potkal a slyšel tu historku, MacDonalde?“

„Okolo Vánoc.“ Major udusal tabák v dýmce umouněným ukazovákem a ani nevzhlédl. „Nebo se ptáte, kdy je přepadli? To neříkala, myslím... snad nedlouho před tím. Byla... ehm, řekněme, pořád čerstvá.“ Zakuckal se a vrhl po mně pohledem. Chvilí zadržel dech, pak si znovu ztěžka odkašlal a celý v obličejí zrudl.

Jamie pevně semkl rty a sklopil pohled. Z otevřených kleští vyklopil hotovou kulku do krbu.

Odložila jsem vidličku. Chuť k jídlu už mě definitivně přešla.

„Jak se to stalo?“ naléhala jsem. „Jak se ta mladá žena ocitla v bordelu?“

„Prodali ji tam, madam.“ Ruměnc se rozléval po MacDonalových tvářích, rychle však nabyt ztracenou rovnováhu a pohlédl na mě. „Lupiči ji prý pár dní poté prodali říčnímu obchodníkovi. Nechával si ji na lodi, ale pak k němu přišel obchodovat chlápek, kterému se zalíbila, a koupil ji. Vzal ji prý až na pobřeží, ale po čase se mu omrzela...“ Slova se pomalu vytrácela, znovu si strčil dýmku do pusy a potáhl.

„Aha,“ řekla jsem a cítila, jak se polovina omelety, již jsem snědla, sbalila někde na dně mého žaludku do těžké, nestravitelné koule.

„*Pořád čerstvá.*“ Jak dlouho asi může zůstat žena čerstvá? přemýšlela jsem. Jak dlouho může žena vydržet, když si ji předávají

z ruky do ruky, z paluby říční lodě na ošoupanou matraci v nevěstinci za nicotný plat, jenž sotva pokryje základní potřeby? Bylo více než pravděpodobné, že dveřmi a postelemi bordelu v Edentonu prošlo za dobu, co tam pracovala, neuvěřitelné množství nejruznějších mužů. To můj názor na osobu majora MacDonalda věru nijak nevylepšilo.

„Pamatujete si alespoň její jméno, majore?“ zeptala jsem se s ledovou zdvořilostí.

Koutkem oka jsem si všimla, že Jamie sešpulil rty. Neuhnula jsem však pohledem z MacDonaldovy tváře.

Vyndal dýmku z úst, vydechl velký oblak kouře a podíval se na mě ostrým, bledě modrým pohledem.

„Popravdě, madam,“ promluvil, „všem říkám Polly. Bývá to tak jednodušší, nemyslíte?“

Ušetřila jsem si odpověď, protože bych se možná neudržela, když v tu chvíli vešla paní Bugová s prázdnou mísou.

„Chlapec dojedl, teď půjde na kutě,“ oznámila. Její ostrý pohled se svezl z mé tváře na nedojedené jídlo. Otevřela ústa, mračila se, ale pak mrkla na Jamieho a jako by od něj v mžiku přijala nějaký nevyslovený rozkaz, pusou zase zavřela a sebrala talíř s prostým „hmm“.

„Paní Bugová,“ řekl Jamie tiše, „mohla byste prosím požádat Arche, aby sem přišel? A pokud by vás to příliš neobtěžovalo, mohla byste vyřídit totéž Rogeru Macovi?“

Protočila malá černá očka a potom vrhla přísný pohled na MacDonalda, jako by předpokládala, že pokud se chystá nějaká zlomyslnost, stojí za ní právě on.

„Vyřídím,“ řekla a zavrtěla vyčítavě hlavou nad mojí nechutí k jídlu. Odložila nádobí, odešla a zavřela za sebou dveře.

„Woramovo přístaviště,“ vrátil se Jamie k původní konverzaci, jako by ji nikdo nepřerušil. „A Salem. A pokud jde pořád o stejnou bandu, potkal je mladý Ian v lese asi den cesty odsud na západ. Docela blízko.“

„Docela blízko na co? Aby to byli stejní zločinci? To asi ano.“

„Zatím je moc brzy zjara.“ Jamie se při hovoru díval z okna. Teď už padla tma a okenice byly zavřené. Studený večerní

vzduch se však vtíral dovnitř a pohrával si se šňůrkami, na nichž jsem sušila houby, tmavé scvrklé tvary, jež se pohupovaly ve větru jako malí tanečníci.

Věděla jsem, co chce říct. Hory byly přes zimu neprostupné. Vysoko položené stezky byly stále pokryty sněhem a pastviny níže sotva začaly roztávat, zelenat se a kvést. Pokud šlo o organizovanou skupinu mordýřů, mohla se právě stahovat mimo velká města na úpatí hor.

„To je,“ souhlasně přikývl MacDonald. „Ale dost brzy na to, aby byli lidé obezřetní. Než přijdou vaši muži, pane... mohli bychom probrat, co mě sem vlastně přivedlo?“

„Ano?“ Jamie na něj opatrně zamžoural, zatímco přelával roztavené olovo. „Samozřejmě, Donalde. Předpokládám, že sem vaše kroky nezavedla nějaká drobnost. O co tedy jde?“

MacDonald se široce usmál jako žralok. Takže se konečně chystal přejít k jádru věci.

„Vybral jste si tady pěkné místo, plukovníku. Kolik že rodin máte na pozemcích?“

„Čtyřiatřicet,“ odvětil Jamie, ale nevzhlédl. Místo toho jen vyklopil další kuli do popela.

„A našel byste místo pro pár dalších?“ MacDonald se stále usmíval. Naši osadu obklopovaly míle divočiny. Několik stavení Fraserova hřebene bylo jen nicotným ostrůvkem uprostřed panenské přírody. Člověk zde mohl zmizet jako pára nad hrncem. Hlavou mi prolétla vzpomínka na holandský srub a otřásla jsem se, ačkoliv byla místnost vyhřátá ohněm v krbu. Stále jsem cítila trpký, vtíravý pach spáleného masa, usadil se mi hluboko v hrdle a já se ho nemohla zbavit. Ať jsem snědla cokoliv, včetně lahodné omelety, nepomáhalo to.

„Snad,“ odpověděl Jamie vyrovnaně. „Noví přistěhovalci ze Skotska? Odněkud ze severu od Thursa?“

Major MacDonald i já jsme na něho překvapeně zírali.

„Jak to, k čertu, víte?“ naléhal MacDonald. „Sám to vím sotva deset dní!“

„Včera jsem ve mlýně potkal muže,“ odvětil Jamie a znovu vzal do ruky naběračku na olovo, „džentlmena z Filadelfie.

Přijel do hor sbírat sazenice. A cestou z Cross Creeku je viděl.“ Zacukalo mu v koutku. „Zjevně způsobili menší rozruch v Brunswicku, necítili se tam právě vítání, a tak se vydali pryč po řece na pramicích.“

„Rozruch? Co udělali?“ zeptala jsem se.

„Víte, madam, to se má tak,“ začal major vysvětlovat, „dnes přijíždí na lodích plno lidí přímo ze Skotské vysočiny. Stěhují se celé vesnice, lidé jsou schovaní v útrokách lodí, aby je v nejbližším přístavu za oceánem vykopli. Na pobřeží ale na ně nikdo a nic nečeká, lidé se jim smějí, protože vypadají jako cizáci, a tak je pro ně snazší nasednout na pramici a vyplout směrem ke Cape Fearu. V Campbeltonu a Cross Creeku aspoň žijí lidé, s nimiž si rozumí.“

Zašklebil se na mě a oťrel si špínu ze šosů uniformy.

„Lidé v Brunswicku nejsou právě zvyklí na vyzáblé horaly. Znají jen civilizované Skoty, jako jsou váš manžel a jeho teta.“

Pokynul směrem k Jamiemu, jenž se jeho směrem s náznakem ironie uklonil.

„Relativně civilizované,“ zamumlala jsem. Zatím jsem nebyla schopná MacDonaldovi odpustit prostitutku z Edentonu. „Ale...“

„Z toho, co jsem slyšel, nemluví ani pořádně anglicky,“ dodal MacDonald. „Farquard Campbell si s nimi šel promluvit a vzal je na sever do Campbeltonu. Jinak by se ještě pořád mleli na břehu, nevěděli kam jít a co dělat.“

„A co s nimi Campbell udělal?“ otázal se Jamie.

„Ubytoval je u svých známých v Campbeltonu, ale chápete, že tak to samozřejmě nemůže zůstat.“ MacDonald se zavrtěl. Campbelton byl jen malou osadou nedaleko Cross Creeku, v jehož srdci stál úspěšný obchod Farquarda Campbella. Pozemky v jeho okolí byly kompletně obydlené, zejména Campbellovými. Farquard měl osm dětí, mnoho z nich už bylo vdaných či ženatých a stejně plodných jako jejich otec.

„Samozřejmě,“ řekl Jamie opatrně. „Ale jsou ze severního pobřeží, Donalde, budou to rybáři, žádní kopaničáři.“

„Ale asi nemají nic proti změně, ne?“ MacDonald zagestikuloval směrem ke dveřím a k lesu za domem. „Ve Skotsku už nic

nemají. Přišli sem a teď z toho musí vytěžit maximum. Člověk se může naučit farmařit, ne?“

Jamie se zatvářil dost pochybovačně, ale MacDonalda nepouštělo nadšení.

„Já už viděl tolik synů rybářů i oračů, z nichž vyrostli vojáci, a vy také, na to bych si vsadil. Farmaření nemůže být o nic těžší než služba v armádě, což?“

Jamie se usmál. Farmaření opustil v devatenácti, poté několik let sloužil jako žoldák ve Francii, než se vrátil zpět do Skotska.

„Inu, možná máte pravdu, Donalde. Ale když jste voják, pořád za vámi někdo stojí a od budíčku do večerky říká, co máte dělat. Ale kdo řekne těm chudákům, kde z krávy teče mléko?“

„Předpokládám, že to máš být ty,“ řekla jsem mu. Protáhla jsem se, abych ulevila rozbolavělým zádům ztuhlým z dlouhé cesty na koňském hřbetě, a pohlédla jsem na MacDonalda. „K tomu jste chtěl dospět, vidíte, majore?“

„Váš šarm snad může předčit jen váš bystrý důvtip, madam,“ poznamenal MacDonald a dvorně se uklonil mým směrem. „Ano, to je jádro věci. Všichni vaši lidé jsou horalé, pane, a chalupníci. S nově přichozími sdílí jazyk, mohou s nimi mluvit a ukázat jim co a jak. . . zkrátka jim pomoci prorazit.“

„V kolonii je více lidí mluvících *Gaidhlig*,“ namítl Jamie. „A většina z nich se nachází blíž Campbeltonu.“

„Ale vy máte to, co oni ne, tedy pozemky, které potřebují vyčistit a obdělávat.“ MacDonald, protože se cítil jako vítěz diskuze, se zaklonil a vychutnal si opomíjený džbán piva.

Jamie na mě pohlédl s jedním obočím zdviženým. Byla to skutečně pravda, měli jsme volnou zem. Deset tisíc akrů, ale sotva dvacet kultivovaných. Také se nedalo popřít, že v celé kolonii bylo zapotřebí pracovních sil. V horách, kde čekala věru otrocká práce nutná k tomu, aby vzešla rýže nebo tabák, to bylo ještě horší.

Zároveň však ale...

„Donalde, nabízí se ovšem otázka, jak je usadit.“ Jamie se sehnul, aby do popela překlopil další olověnou kuli, pak se napřímil a navrátil zbloudilý rudohnědý pramen za ucho. „Mám půdu, ale

tím to nekončí. Nemůžete vypustit horaly ze Skotské vysočiny do místní divočiny a předpokládat, že si zde vybudují živobytí. Vždyť já jim nemůžu dát ani boty, ani oblečení, nemluvě o nářadí. A jak je mám s jejich manželkami a dětmi uživit přes zimu? Jak jim mohu slíbit ochranu?“ Na ilustraci své otázky pozdvihl naběračku na tavení olova, zavrtěl hlavou a přihodil do ní další kousek olova.

„Ohledně ochrany... Když už jste o tom začal, připomnělo mi to další důvod mé návštěvy.“ MacDonald se nahnul a důvěrně ztišil hlas, ačkoliv je nikdo jiný beztak nemohl slyšet.

„Říkal jsem vám, že jsem guvernérův člověk, že? Pověřil mě, ať objíždím západní hranici kolonie a dávám na všechno pozor. S některými regulátory máme stále nevyřízené účty,“ rozhlédl se kolem sebe, jako by měl některý z nich každou chvíli vyskočit z krbu, „mimochodem – už jste slyšel o komisích bezpečnosti?“

„Něco málo.“

„Tady na venkově jste ještě žádnou nezřídili?“

„Pokud vím, tak ne.“ Jamiemu došlo olovo. Klekl si, aby vyňal nové kule z popela, plameny z krbu mu přitom osvětlovaly zrzavé vlasy jako božskou korunu. Ze stolku jsem vzala váček s kulemi, dřepala si k němu a otevřela mu ho.

„Ach,“ povzdychl si potěšeně MacDonald, „tak to jsem přišel v nejlepší čas.“

Bezprostředně po loňských společenských bouřích, které provázely hnutí regulátorů, se zformovalo několik podobných neformálních skupin, jež se inspirovaly vzory z ostatních kolonií. Argumentovaly tím, že když jim Koruna není schopná zajistit bezpečí, pak musí vzít ochranu do svých rukou.

Šerifové již nepředstavovali takovou autoritu, v jakou by lidé mohli vkládat důvěru, že se postará o zachování veřejného pořádku. Skandály, které provázely hnutí regulátorů, skepsi lidí jen umocnily. Vzhledem k tomu, že se komise ustavovaly samy, nebylo již úřadu šerifa zapotřebí.

Kromě komisí bezpečnosti se tvořily i další. Komise korespondence byla volným uskupením lidí, kteří rozesílali dopisy

a zprávy napříč koloniemi a zasévaly sémě vzbouřeneckých nálad, jež klíčilo i právě teď za studené časné jarní noci.

Čas od času jsem se musela zastavit a zamyslet se, kolik času nám zbývalo. Byl skoro duben 1773. *Osmnáctého dubna v pětadesátém*... jak archaicky napsal Longfellow.

Dva roky. Ale k zažehnutí války vedla dlouhá zápalná šňůra. Tentokrát někdo škrtl zápalkou v Alamance, ale ti pozornější již pozorovali plíživé plamínky v Severní Karolíně.

Olověné kule ve váčku, který jsem držela v dlaních, o sebe pěkně cinkaly. Sevřela jsem pevněji jemnou kůži. Jamie si toho všiml a položil mi dlaň na koleno, rychle a jemně ho stiskl na znak ujištění. Pak vzal váček a uložil ho do muniční bedýnky.

„Nejlepší čas,“ zopakoval po MacDonaldovi a pohlédl mu do očí. „Co jste tím myslel, Donalde?“

„Kdo jiný by měl vést takovou komisi než právě vy, plukovníku? Sám jsem to guvernérovi navrhl.“ MacDonald se pokoušel tvářit skromně, ale nedařilo se mu to.

„To je od vás velmi laskavé, majore,“ odvětil Jamie suše. Se zdviženým obočím se na mě podíval. Stav koloniální správy musel být ještě horší, než předpokládal, když guvernér Martin nejenže toleruje existenci komisí, ale dokonce je i potají schvaluje.

Z úvah mě vytrhlo dlouhé kňučivé psí zavytí přicházející z chodby a já se omluvila, abych zkontrolovala Iana.

Přemýšlela jsem, zda má guvernér Martin alespoň matnou představu o tom, co všechno ztrácí. Skoro jsem věřila, že ano a že se snaží dosáhnout toho, aby alespoň komise bezpečnosti vedli lidé, kteří za hnutí regulátorů stranili Koruně. Faktem zůstávalo, že nikdy nebude moci mít kontrolu nad vším, nad všemi komisemi, jež v nepokojné době rostly jako houby po dešti. Dokonce ani nemohl o všech vědět. V kolonii to začínalo vřít jako v čajové konvici na rozpálených kamnech a Martin neměl k ruce žádné ozbrojené síly, které by spadaly pod jeho velení, kromě jednotlivců, mezi nimiž byl i MacDonald, a milic.

Proto také MacDonald neustále oslovoval Jamieho „plukovníku“. Předchozí generál William Tryon jmenoval Jamieho –

proti jeho vůli, dá se říct – plukovníkem milic venkovských oblastí za řekou Yarkin.

„Hmm,“ povzdychla jsem si. Ani MacDonald, ani Martin nebyli hlupáci. Když pověří Jamieho sestavením komise bezpečnosti, bude i jedním z mužů, kteří budou povoláni v případě mobilizace milic. Zároveň ale nebude pro správu znamenat žádnou přítěž. Nebudou ho muset platit, vybavovat, nic. Guvernér bude navíc zbaven jakékoliv odpovědnosti, neboť komise bezpečnosti nebyla nikdy schválena jako oficiální složka správy.

Nebezpečí – plynoucí Jamiemu i nám všem – z přijetí takové nabídky bylo více než značné.

V chodbě bylo šero, kromě záře vycházející z kuchyně za mnou a mihotavého plamínku jediné svíčky v ordinaci ji nic neosvětlovalo. Ian usnul, ale spal neklidně. Mezi obočím se mu vytvořila hluboká vráska, jak se mračil. Rollo zdvihl hlavu a začal vrtět ocasem, když mě viděl.

Ian ale neodpověděl, když jsem na něj promluvila ani když jsem mu položila ruku na rameno. Lehce jsem jím zatřásla, pak silněji. Viděla jsem, jak někde pod neprostupnými vrstvami spánku bojuje jako muž, jehož stahují silné podvodní proudy do hlubin, on se snaží vyplavat výš, když vtom ho zachytí rybářský háček a ucítí bolest ve studeném bezvládném těle.

Najednou otevřel oči. Byly tmavé a ztracené. Nechápatě se na mě zahleděl, jako by netušil, kde je ani kdo je.

„Nazdárek,“ řekla jsem tiše. Ulevilo se mi, že se vůbec vzbudil. „Víš, jak se jmenuješ?“

Zatvářil se, jako by mu má otázka nedávala pražádný smysl, tak jsem ji trpělivě zopakovala. Někde v hloubi jeho zorniček jsem spatřila jiskru vědomí.

„Kdo že jsem?“ otázal se gaelsky, pak zamumlal něco nezřetelného v jazyce Mohawků, zamrkal a oči se mu pomalu zavíraly.

„Probuď se, Iane,“ řekla jsem o něco přísněji a nepřestávala s ním třást. „Řekni mi, kdo jsi.“

Opět otevřel oči a zmateně na mě mžoural.

„Zkusíme tedy něco snazšího,“ navrhl jsem a zvedla dva prsty. „Kolik prstů vidíš?“

Do očí se mu vrátil obvyklý bystrý zápal.

„Jen ať tě Arch Bug nevidí toto ukazovat, tetičko,“ odvětil dřímavě a na tváři se mu objevil náznak úsměvu. „Je to totiž docela sprosté.“

Dobrá. Alespoň poznal mě a význam obráceného „V“. Také musel tušit, kdo je, když mě nazýval „tetičkou“.

„Jak se jmenuješ celým jménem?“ zopakovala jsem svoji dřívější otázku.

„Ian James FitzGibbons Fraser Murray,“ odpověděl podrážděně. „Proč se mě na to pořád ptáš?“

„FitzGibbons?“ podivila jsem se. „Kde jsi k tomu proboha přišel?“

Položil si dva prsty na víčka a lehce cukl, když si na ně zatlačil.

„Dal mi ho strýček Jamie, takže obviňuj jeho,“ odvětil. „Prý po mém starém kmotrovi. Jmenoval se Murtagh FitzGibbons Fraser, ale matka nechtěla, abych se jmenoval Murtagh... myslím, že budu zase zvracet,“ dodal a odtáhl ruku od obličeje.

Nahnul se nad mísu, ale nezvracel, což bylo dobré znamení. Abych mu ulevila, položila jsem ho opět na bok. Byl bílý jako stěna a zbrocený potem. Rollo stál na zadních, přední packy na stole a olizoval Ianovi obličej, což chlapce nutilo se mezi naříkáním a sténáním zachechtat, když se snažil psa odehnat.

„*Theirig dhachaigh, Okwaho*,“ řekl. *Theirig dhachaigh* znamenalo v gaelštině „běž domů“ a *Okwaho* bylo zřejmě Rollovo mohawské jméno. Ian měl zřejmě občas potíží vybrat si mezi třemi jazyky, jimiž mluvil plynně, aniž by si toho byl vědom. Poté, co jsem se ho zeptala ještě na několik otravně zbytečných otázek, jsem mu otřela tvář vlhkým plátnem, nechala mu vypláchnout si pusou vodou zředěným vínem a znovu ho uložila.

„Tetičko?“ řekl ospale, když jsem se otáčela ke dveřím. „Myslíš, že ještě někdy uvidím mámu?“

Zastavila jsem se, protože jsem neměla nejmenší tušení, jak bych na takovou otázku měla odpovědět. Naštěstí nebylo potřeba. Než jsem se zmohla cokoliv říct, upadl náhle do hlubokého spánku, jak je pro pacienty s otřesem mozku typické.

6

LÉČKA

Ian se zprudka probudil s rukou položenou na tomahawku. Nebo lépe řečeno – tam, kde býval jeho tomahawk. Místo zbraně nahmatal jen látku kalhot. Chvilí neměl ponětí, kde se ocitl. Posadil se a v nočním šeru se pokoušel rozpoznat siluety věcí kolem.

Hlavou mu proběhla bolest, jako by jí prosvištěl blesk. Zalapal po dechu a chytil se za ni. Je možné, že někde ve tmě pod sebou slyšel Rolla a jeho tlumené *haf*?

Kriste. Zčistajasna se mu do nosu vetřela vůně tetiny ordinace, pach alkoholu a shořelého knotu, sušených léčivých bylin a kalné tekutiny, které říkala penny-syllin. Zavřel oči a opřel si čelo o skrčená kolena. Pomalu dýchal pusou.

O čem se mu mohlo zdát? Viděl nebezpečí, násilí, ale nedokázal si vybavit jasný obraz, jen pocit, že ho někdo sledoval lesem.

Potřeboval se vymočít. Šíleně. Šátravě nahmatal okraj stolu, na němž ležel, přidržel se ho a opatrně si stoupl. Hlavou se mu rozlila pulzující bolest, až zamžoural.

Paní Bugová mu tu nechala nočník, pamatoval si, že to alespoň říkala, ale svíčka už dohořela a poslední, po čem toužil, bylo plazit se po zemi a hledat ho. Slabé světlo zářilo z míst, kde měly být dveře. Nechala je na škvírku otevřené a skrz chodbu sem doléhalo světlo z krbu v kuchyni. Když se zorientoval, došel k oknu, otevřel je, neohrabaně rozevřel okenice a postavil se do přívalu čerstvého vzduchu a chladu jarní noci. Úlevou zavřel oči nad blažeností z vyprazdňujícího se měchýře.

Teď už mu bylo lépe. Společně s úlevou začal ale více pociťovat nevolnost od žaludku a nesnesitelně bolestivé tepání v hlavě. Posadil se a na ruce složené na kolenou položil hlavu a čekal, až to přejde.

Z kuchyně se ozývaly hlasy. Pomalu je začal rozeznávat a rozumět, co říkají.

Byl to strýček Jamie, MacDonald, starý Arch Bug a čas od času také tetička Claire, která do hovoru vstupovala svým pronikavým anglickým přízvukem, jenž kontrastoval s hlubokým mrmláním Skotů prokládaným rodnou gaelštinou.

„Nevadilo by vám stát se prostředníkem mezi námi a indiány?“ otázal se MacDonald.

Cože? přemýšlel mladý Ian, pak mu ale svitlo. Samozřejmě. Koruna zaměstnávala muže, aby se vydávali mezi domorodé kmeny, nabízeli jim dárky, tabák, nože a podobné tretky, vyprávěli jim hlouposti, jako například že jednoho dne k nim přijde sám král, zasedne s nimi k ohni při dalším Měsíci králíka a bude s nimi mluvit jako rovný s rovnými.

Pochmurně se zašklebil nad tou myšlenkou. Účel onoho počínání byl zřejmý. Ošálit indiány natolik, aby v případě nutnosti bojovali po boku Angličanů. Ale proč by to teď správa kolonie považovala za nutné? Francouzi se vzdali a spokojili se se svojí základnou v Akádii.

Pak si ale vzpomněl, co mu vyprávěla Brianna o nové blížící se válce. Tehdy nevěděl, zda jí má věřit, možná ale měla pravdu, ačkoliv v tom případě... nechtěl o tom přemýšlet. Raději by nemyslel vůbec na nic.

Rollo k němu neslyšně přešel, posadil se a opřel se. Ian toho využil a položil hlavu do hustého kožichu svého přítele.

Jednou se s takovým prostředníkem setkal, když žil v Hadím městě. Byl to zavalitý malý chlapík se zálužným pohledem a třesoucím se hlasem. Proboha, jak se jen jmenoval? Mohawkové mu říkali Zlověstný pot, což docela sedělo. Smrděl jako někdo, jehož stihla nějaká smrtelná choroba, a zjevně nebyl ani seznámen s obyčejí a životem *Kahnyen'kehaka*, jak se říkalo Mohawkům. Neznal jejich řeč a očekával, že ho při jakémkoliv

příležitosti skalpují, čemuž se i indiáni sami museli smát, a jednomu nebo dvěma to přišlo jako dobrý žert – nebýt toho, že jim Tewaktenyonh řekl, ať mu nezkříví ani vlásek. Ian byl tehdy donucen dělat překladatele, i když v tom nenacházel právě potěšení. Zanedlouho se považoval spíše za Mohawka než za muže rasy, k níž patřil Zlověstný pot.

Strýček Jamie by však... odvedl daleko lepší práci. Přijme nabídku? Ian s matným zájmem naslouchal vzdálené konverzaci, ale i z toho mála, co dolehlo k jeho uším, tušil, že se strýček nenechá k ničemu tlačit. To měl MacDonald větší šanci chytit holýma rukama skákající žábu.

Povzdechl si, objal Rolla a opřel se o jeho silné tělo. Cítil se příšerně. Skoro by si myslel, že umírá, kdyby mu tetička Claire neřekla, že se bude cítit jen pár dní mizerně. Byl si jistý, že by u něj zůstala, kdyby se blížila jeho poslední hodinka, nenechala by ho samotného s Rollem jako jediným společníkem.

Okenice byly stále otevřené a do ordinace proudil studený čerstvý vzduch, jenž ho chladivě hladil tak, jak to umí jen jarní noc. Cítil, jak se Rollo pohnul a něco zavětril. Čmuchal a vydával nedočkávané kňučivé zvuky. Možná vačice. Nebo mýval.

„Tak běž,“ řekl a narovnal se, aby dal psovi volnost a ještě ho trochu popostrčil. „Budu v pořádku.“

Pes ho podezíravě očmuchal a pokoušel se mu olíznout temeno, kde měl Ian stehy, ale svého snažení ihned zanechal, když Ian vyjekl a přikryl si hlavu dlaněmi.

„Běž, řekl jsem!“ zavelel a uštědřil psovi lehký políček. Rollo si odfrkl, přeskočil Iana a hop rovnou z okna ven. Na zem dopadl s hlasitým zuchnutím. Noční tmu prořal hrůzostrašný skřek, škrábání a šustění křoví, jak se jím cosi prodíralo.

Z kuchyně se ozvaly poplašené zvuky, za chvíli i kroky strýčka Jamieho chodbou, a to vteřinu předtím, než se dveře ordinace otevřely.

„Iane?“ ozval se strýček tiše. „Kdepak jsi, chlapče? Děje se něco?“

Postavil se, ale bílé světlo ho oslnilo, až zavrával. Strýček Jamie ho sotva stačil chytit za paži a posadit na židli.

„Co se stalo, chlapče?“ Pomalu začínal opět vidět ostřeji, v jasném světle rozeznával strýčkovu siluetu s ručnicí v jedné ruce. Vypadal znepokojeně, ale zároveň pobaveně. Díval se z okna a zavěštil. „Předpokládám, že to nebyl tchoř.“

„No, předpokládám,“ řekl Ian a opatrně si ohmatával hlavu, „že Rollo zakousl pumu nebo někde prohání tetina kocoura.“

„Myslím, že by spíš skolil tu pumu.“ Strýček odložil pušku a přistoupil k oknu. „Mám zavřít okenice, nebo chceš ještě trochu čerstvého vzduchu, chlapče? Máš docela nezdravou barvu.“

„Tak se i cítím,“ přiznal se Ian. „Nech to tak prosím, strýčku.“

„Nechtěl by sis lehnout, Iane?“

Trochu zaváhal. Žaludek měl stále jako na vodě a skutečně by se rád znovu natáhl a trochu si odpočinul, ale v ordinaci se cítil nespokojen. Vše tam tak prazvláštně vonělo, pokud se tomu dalo říkat vůně, a sem tam se zaleskla ostrá čepelka skalpelu či jiných záhadných předmětů, o nichž byl přesvědčen, že působí rozličné druhy bolesti. Strýček Jamie vytušil jeho starosti, sklonil se a chytil Iana pod loktem.

„Pojď se mnou, chlapče. Natáhneš se nahore v pořádné posteli, pokud ti nebude vadit, že major MacDonald bude spát s tebou v ložnici.“

„To by mi nevadilo,“ řekl, „ale radši zůstanu tady.“ Ukázal na otevřené okno, aniž by se k němu otáčel – snažil se co nejvíce omezit jakékoliv pohyby hlavou, jelikož by mu přivodily bolest. „Rollo se za chvíli vrátí.“

Strýček Jamie se s ním nehádal, za což mu byl mladík vděčný. Jen ženy mají potřebu někoho neustále obskakovat, muži nechávají věci plynout.

Strýček ho bez větších obřadů uložil, přikryl a potichu ve tmě šátral po pušce, kterou si odložil. Ian si nakonec uvědomil, že bez trochy obskakování se přece jen neobejde.

„Podal bys mi prosím vodu, strýčku Jamie?“

„Jistě.“

Tetička Claire mu při ruce nechala džbán s vodou. Bylo příjemné slyšet její klokotání a pak už cítit okraj kameninového hrnku na rtech. Strýček ho podpíral za zády, aby se mohl pohodlně

napít. Nepotřeboval to, ale nic nenamítal. Strýčkova dlaň byla teplá a uklidňující. Ani si neuvědomil, jak zimou z venku prokřehl a lehce se třásl.

„Jsi v pořádku, chlapče?“ zamumlal strýček Jamie a pevněji ho stiskl.

„Ano. Strýčku Jamie?“

„Hm?“

„Říkala ti tetička Claire o válce? Té, co přijde? S Anglií?“

Chvilí bylo hrobové ticho. Strýčkova silueta, na niž se proti světlu díval, se ani nepohnula.

„Řekla,“ odpověděl a stáhl ruku z Ianových zad. „Tobě také?“

„Ne, ale mluvila se mnou sestřenka Brianna.“ Opatrně si lehl na bok. „Věříš jim?“

Tentokrát strýček nezaváhal.

„Věřím,“ odvětil se svojí typickou suchou věcností. V tom jediném slově však bylo něco, co člověku nahánělo husí kůži.

„Dobrá tedy.“

Polštář plněný husím peřím byl pod hlavou nadýchaný, měkký a voněl po levanduli. Strýček mu odhrnul vlasy z čela.

„Nedělej si s tím starostí, Iane,“ řekl tiše. „Ještě je dost času.“

Zvedl ručnici a odešel. Ze své pozice viděl Ian až na dvůr. Nad stromy za Fraserovým hřebenem se tyčila Black Mountain a ještě vysoko nad ní sametově černá obloha osázená hvězdami zářícími jako diamanty.

Slyšel, jak se otevřely zadní dveře, pak hlas paní Bugové, hlasitější než ostatní.

„Nejsou doma, pane,“ sotva popadala dech. „V domě je tma, krb vyhaslý. Kam v tuto noční dobu mohli jít?“

Ian přemýšlel, o kom asi mluví. Kdo může být pryč? Ale snad na tom ani moc nezáleželo. Iana uklidňovala myšlenka, že pokud se jednalo o nějaký problém, strýček Jamie by se s ním určitě popasoval. Cítil se jako malý chlapec choulící se v bezpečí své postele, když potají naslouchá tomu, co za stěnou říká otec nájemníkovi, zatímco nad Skotskou vysočinou padá neproniknutelná a sametově chladná noc.

Teplo pod dekou ho ukolébalo k spánku.

Měsíc pomalu vystoupal nad obzor, když vyrazili na cestu. To je dobré, pomyslela si Brianna. I s velkým stříbřitě zářícím kotoučem postupně vystupujícím jim nad hlavy na hvězdami ověšenou klenbu byla ale cesta pod nohama neviditelná. Vždyť si nedohlédli ani na chodidla utopená v neprostopupné temnotě noci.

Les byl černočerný, ne však tichý. Stromy jim ševalily vysoko nad hlavami, něco tu a tam zavýsklo nebo čenichalo u země, občas bylo slyšet zatřepetání netopýřích křídel tak blízko, že se až polekala. Jako by jí pod nosem proletěl duch noci.

„Ministrova kočka je bázlivá?“ navrhl Roger, aby si zahráli hru, když se zajíkla a přitiskla k němu, protože jí kolem hlavy proletěl další netopýr.

„Ministrova kočka je... bojácná,“ odpověděla a strachy mu pořád drtila dlaň. „Děkuji.“ Asi bude nejlepší, když si u McGilivrayových ustelou před krbem na vlastních pláštích, než aby se v noci vraceli zpět. Ale alespoň budou mít Jemmyho u sebe.

Stiskl jí také. Dlaň měl mnohem větší a silnější, což jí ve tmě uklidňovalo.

„To je v pořádku,“ řekl. „Také jsem ho chtěl mít doma. Dnes je taková noc. Noc, kdy bychom měli být pohromadě v bezpečí.“

Vydala ze sebe neidentifikovatelný zvuk na znamení souhlasu a ocenění manželova názoru, ale zároveň chtěla pokračovat ve hře, aby se aspoň trochu zabavila a ani jeden nepřestával mluvit.

„Ministrova kočka byla velmi výřečná,“ řekla delikátně. „Mluvím o tom pohřbu. Těch ubohých lidí.“

Roger si odfrkl a Brianna sledovala bílý obláček páry jeho dechu.

„Ministrova kočka se cítila především potupena,“ odvětil. „Teď mám na mysli tvého otce!“

Usmála se, protože věděla, že jí nevidí do tváře.

„Vedl sis velmi dobře,“ řekla.

„Hm,“ zamručel a ještě jednou si odfrkl. „A k té výřečnosti... pokud to tak bylo, nemohl jsem za to já... jen jsem recitoval žalm. Ani nevím, který to byl.“

„Na tom nezáleží. Proč sis vybral zrovna tyto verše?“ otázala se zvědavě. „Předpokládala jsem, že jen odříkáš otčenáš nebo třiadvacátý žalm, ten zná každý.“

„Nejdřív jsem si to také myslel,“ připustil. „Chtěl jsem. Ale pak mi na mysl přišlo něco jiného...“ Zaváhal a jí se před očima vybavil surový pohled na chladná těla a otřásla se. V nose stále cítila pach spáleniště. O něco pevněji ji stiskl a přitáhl si ji blíž, aby se do něj zavěsila.

„Nevím,“ pokračoval ochraptěle. „Najednou se to zdálo prostě... patřičnější.“

„Bylo,“ zašeptala, ale dál už nezkoumala důvod, proč si žalm nakonec vybral. Raději změnila téma a mluvila o svém posledním inženýrském projektu na zlepšení života v osadě. Přemýšlela nad ruční pumpou, jíž by dostávali vodu ze studny.

„Kdybych měla něco, co by se dalo použít jako trubka, pak bych snadno přivedla vodu až do domu. Bylo by to lehké jako facka! Mám už dost dřeva na pěknou nádrž, stačí jen přimět Ronnieho, aby mi ji upevnil obručemi. Kdyby nic jiného, budeme se moct alespoň sprchovat v dešťové vodě. Pokud budeme vrtat dřevěné potrubí, bude trvat měsíce, než se nám podaří dovést vodu k domu. O mědi si můžeme nechat jen zdát. I kdybychom si ji mohli dovolit, což nemůžeme, přivést ji z Wilingtonu by bylo...“ Svěsila volnou ruku, protože byla frustrovaná z neschopnosti nalézt ideální řešení.

Chvilí přemýšlel. Rytmické šoupání nohou po kamenité cestě působilo uklidňujícím dojmem.

„Staří Římané pracovali i s betonem. Je to v Plinioví.“

„Já vím, ale na to je potřeba konkrétní druh písku, a ten tu nemáme. Nemluvě o páleném vápnu a...“

„A co jíl?“ přerušil ji. „Viděla jsi talíře na Hildině svatbě? Ten velký hnědý a červený. Byly krásně vymalované.“

„Ano,“ odvětila. „Proč?“

„Ute McGillivrayová říkala, že je někdo přivezl ze Salemu. Nepamatuju si jeho jméno, ale prý je docela velké zvíře v hrnčičství, nebo jak se to jmenuje, když se vyrábí nádoby.“

„Vsadím cokoliv, že to neříkala!“

„Přísahám,“ pokračoval dál, jako by se nic nedělo. „No, ale proč to říkám. Jde o to, že je vyrobil *tady*. Nepřivezl je z Německa ani odjinud. Takže tu někde musí být jíl vhodný k vypalování.“

„Aha, už chápu. To zní jako dobrý nápad.“

Byl to dobrý nápad, ale hlavně je zaměstnal skoro na celý zbytek cesty.

Přešli Fraserův hřeben, ale když byli asi jen čtvrt míle od McGillivrayů, začala mít Brianna divný pocit, až jí z toho přejel mráz po zádech. Samozřejmě, *mohla* to být jen pouhá představa. Ale po tom, čeho byli svědky v té opuštěné kotlině, jí černočerná tma v lese připadala prosycena nebezpečím. Za každým stromem čekala léčku, kdekoliv mohl číhat útočník.

Poté zaslechla podezřelé praskání po pravé straně, jako když zapraská suchá větev, ale zvláště. Nebylo to prasknutí, jež způsobí vítr nebo zvíře. Skutečné nebezpečí mělo svoji zvláštní pachut', intenzivní jako kyselost čerstvé citronové šťávy kontrastující se slabou limonádou v představách.

Jako varování Rogera pevně stiskla a on se okamžitě zastavil.

„Copak?“ zašeptal a volnou rukou sjel k noži. „Kde?“ Neslyšel to, co ona.

Sakra, proč si s sebou nevzala pistoli, nebo alespoň svoji skotskou dýku? Měla jen malý švýcarský nožík, který nosila v kapsáři vždy. Pak tu samozřejmě byly zbraně přírodní, jež člověk najde v lese kolem sebe.

Nahnula se k Rogerovi a ukázala do dále. Dbala na to, aby byla až u něj, a on tak mohl sledovat její prst přesně. Pak se sehnula a ohlížela se po klacku, který by mohla použít jako hůl.

„Mluv dál,“ zašeptala.

„Ministrova kočka je zbabělá?“ otázal se škádlivě.

„Ministrova kočka je *zuřivá*,“ odvětila a snažila se přitom udržet laškovný tón, zatímco po něčem tápala jednou rukou v kapse. Druhou pevně sebrala kámen, prohlédla si ho a v dlani potěžkala – byl studený a těžký. Vstala, všechny své smysly soustředila na temnotu po pravé straně. „S šílenou zuřivostí se vrhne na cokoliv, co...“

„Ach, to jste vy,“ ozval se hlas v lese za ní.

Vyjekla. Roger sebou instinktivně škulbl a otočil se na patě, aby čelil nebezpečí. Chytil ji a schoval za sebe. Vše v jediném pohybu.

Jak ji za sebe zatlačil, zavravorala. Podpatek se jí zachytil za ve tmě skrytý kořen na zemi a ztěžka dosedla na zadek. Odtud se jí naskytl jedinečný pohled na Rogera ozářeného měsíčním svitem, jak se s nožem v ruce a nesouvislým řevem vrhá mezi stromy.

Až se zpožděním si uvědomila, co jí hlas říkal i jaké zklamání se v něm skrývalo. Najednou poplašeně křičel podobný hlas z lesa zprava.

„Jo?“ halekal. „Co? Jo, co se stalo?“

Zleva se ozývalo praskání, řvaní, pak si všimla, že Roger někoho třímá v obrovských rukou.

„Rogere!“ zaječela. „Rogere, zastav! Vždyť to jsou Beardsleyovi!“

Při pádu upustila kámen. Teď zas pomalu vstávala na nohy a oprašovala si sukni. Srdce jí pořád bilo jako o závod, na levé pěstce zadku měla modřinu a její silné nutkání rozřehnat se na celé kolo přebíjelo touhu jedno nebo obě dvojčata Beardsleyova zardousit.

„Kezzie Beardsleyi, vylez ven!“ zařvala a pak to ještě hlasitěji zopakovala. Kezzieho sluch se zlepšil, když mu matka odstranila chronicky zanícené krční mandle, ale pořád byl skoro hluchý.

Šlestění v křoví brzy nabralo obrysů tmavovlasého a bledého Keziaha Beardsleyho vyzbrojeného ohromným klackem, který shodil z ramene a zoufale se ho snažil schovat za sebou, když spatřil Briannu.

Mezitím se za ní s podobným hlomozem a častým klením zjevil Roger třímající za límec Josiaha Beardsleyho, Kezzieho dvojče.

„Co jste si, vy dva malí bastardi, proboha mysleli, že tu děláte?“ vykřikl Roger a strčil Joa k dvojčeti, aby stáli bok po boku, osvětleni neúprosným měsíčním svitem. „Uvědomujete si vůbec, že jsem vás málem zabil?“

Chlapci byli osvětleni dost na to, aby si Brianna všimla cynického výrazu, jenž přelétl Joovi po tváři. Hned ho však nahradil útrpný omluvný pohled.

„Moc se omlouváme, pane Macu. Slyšeli jsme někoho přicházet a mysleli jsme si, že jsou to zbojníci.“

„Zbojníci,“ zopakovala Brianna a cítila, jak v ní nutkání k smíchu stále roste. Držela ho však pečlivě pod pokličkou. „Kde jste, u všech svatých, sebrali to slovo?“

„No...“ Jo si s rukama za zády prohlížel špičky svých bot. „Slečna Lizzie nám četla z knížky, kterou přinesl pan Jamie. A psalo se tam o zbojnicích.“

„Aha,“ mrkla na Rogera a setkali se spolu pohledem. I jeho vztek se pomalu začínal rozplývat a místo toho se dobře bavil. „*Piráta Go*,“ vysvětlila, „od Defoea.“

„Ach tak,“ Roger uložil dýku zpátky do pochvy. „A proč jste si mysleli, že by se tady mohli pohybovat zbojníci?“

Kezzie se i přes svůj omezený sluch snažil odpovědět svědomitě a upřímně jako jeho bratr, ačkoliv měl hlas mnohem hlasitější a kvůli brzké hluchotě mu chyběla intonace.

„Narazili jsme na pana Lindsayho, pane. Byl na cestě domů a vyprávěl nám, co se stalo těm Holanďanům v údolí. Je pravda, co nám říkal? Upálili je na škvarek?“

„Všichni byli mrtví.“ Z Rogera hlasu se vytratilo veškeré pobavení. „Ale nechápu, co to má společného s vámi potulujícími se po lese s klacky v rukou!“

„No, víte co, pane, McGillivrayovi mají pěkný velký dům, k tomu je tam ještě bednářství a nový domek, je to příhodně při cestě... *já* být zbojníkem, pane, tak bych si vybral přesně takové místo,“ odvětil pohotově Jo.

„A také je tam slečna Lizzie se svým tátou. A váš syn, pane Macu,“ dodal Kezzie. „Nechceme, aby se jim něco stalo.“

„Chápu,“ pousmál se Roger. „Tak vám děkuji, že jste to mysleli dobře, ale pochybuji, že by se zbojníci pohybovali někde po okolí. Holandský srub byl docela kus cesty odsud.“

„Ano, pane, to je pravda,“ přisvědčil Jo. „Ale zbojníci mohou být kdekoliv, ne?“

Nepopíratelná skutečnost dala Brianně dostatečný důvod cítit děsivé mrazení až kdesi hluboko v útrokách.

„Mohou být, ale nejsou,“ ujistil je Roger. „Pojďte s námi do domu. Zrovna jdeme pro Jema a jsem si jistý, že *Frau Ute* pro vás najde spaní u ohně.“

Beardsleyovi si vyměnili záhadné pohledy. Byli takřka stejní, drobní a mrštní, se silnými tmavými vlasy – odlišovala je snad jen Kezzieho hluchota a kulatá jizva na Joově palci. Když se ti dva ale tvářili úplně stejně, bylo to mírně znervózňující.

Ať už si navzájem předali jakoukoliv informaci, zjevně si beze slov řekli vše potřebné, neboť nakonec Kezzie souhlasně přikývl a postoupil slovo svému bratrovi.

„Ale ne, pane,“ odvětil Josiah slušně. „Asi tu zůstaneme.“ A bez dalších řečí se dvojčata otočila a mizela do tmy, až pod nimi listí šustilo.

„Jo! Počkej!“ zavolala za nimi Brianna, když rukou našmátala něco na dně kapsáře.

„Ano, paní?“ Josiah se vrátil zpět. V mžiku jí stál u lokte, až se vydělala, jak se mu to tak rychle podařilo. Jeho dvojče nebylo žádný nenápadný stopař, ale Jo byl.

„Ach! Chci říct, tady máš.“ Zhluboka se nadechla, aby se jí srdce alespoň trochu zpomalilo, a podala mu dřevěnou píšťalku, kterou vyrobila pro Germaina. „Tady. Když chceš držet hlídku, mohlo by se ti to hodit. Můžeš tím zapískat pro pomoc, kdyby bylo zapotřebí.“

Jo Beardsley zjevně ještě píšťalku na vlastní oči neviděl, ale nepřiznal to. Místo toho si ji převracel v dlaních a snažil se moc překvapeně nezírat.

Roger se natáhl, vzal si ji, z plných plic na ni zafoukal a pronikavý pískot rezonoval nocí do dále. Několik ptáků se probudilo a vylétlo ze svých stromových úkrytů, divoce spolu navzájem štěbetali. Ani Kezzie Beardsley nebyl netečný. Přišel k ostatním blíž, oči navrch hlavy vzrušením.

„Musíš fouknout sem do tohoto otvoru,“ řekl Roger a poklepal na správný konec píšťalky, než mu ji znovu vrátil. „Musíš trochu semknout rty.“

„Jsme vám hluboce zavázáni, pane,“ zamumlal Jo. Jeho běžný stoický výraz byl nahrazen překvapivým tichem. Pískot ho ohromil jako malého kluka pod vánočním stromkem. Otočil se s pokladem na svého bratra. Vtom jí to došlo. Vždyť ani jeden z chlapců nikdy neprožil Vánoce tak, jak je znala ona, ani nedostávali dárky.

„Udělám jednu i pro tebe,“ řekla Kezziemu. „Pak si budete moct navzájem dávat signály. Třeba až uvidíte zbojníky,“ dodala a usmála se.

„Ach ano, paní. Budeme, určitě budeme!“ ujistil ji, ale sotva se na ni podíval. Byl píšťalkou, kterou mu podal bratr, tak nadšen, že z ní nemohl spustit oči a neustále ji zkoumavě převracel mezi prsty.

„Pískni na ni třikrát, až budeš potřebovat pomoc,“ zavolal za chlapci Roger a nabídl Brianně rámě.

„Ano, pane!“ ozvalo se z dálky a následovalo o něco tišší, opožděné: „Děkuji, paní!“ a série pokašlávání, lapání po dechu, rachot nejrůznějšího původu a konečně i úspěšný pískot.

„Vidím, že je Lizzie naučila dobrým způsobům,“ řekl Roger. „Stejně jako je naučila písmena. Myslíš, že budou někdy plně civilizovaní?“

„Ne,“ řekla se stopou lítosti.

„Skutečně?“ Ve tmě mu sice neviděla do tváře, ale slyšela v jeho hlase překvapení. „Dělal jsem si legraci. Ale ty fakt myslíš, že ne?“

„Myslím. Není se koneckonců čemu divit, když vezmeš v potaz, jak vyrůstali. Viděl jsi, jak se dívali na tu píšťalku? Nikdo jim nikdy nedal dárek. Žádné hračky, nic.“

„Asi ne, to je pravda. A myslíš, že to je to, čím se chlapci civilizují? Pokud ano, pak by z našeho Jema musel vyrůst filozof nebo umělec. Paní Bugová ho rozmazluje až běda.“

„Jako bys to ty sám nedělal,“ podívala se na něj shovívavým okem. „A táta, Lizzie, máma a kdokoliv, na koho si vzpomenu.“

„Dobrá,“ Roger se nijak za obvinění nestyděl. „Počkej, až bude mít nějakou konkurenci. Germainovi rozmazlení moc nehrozí, co?“ Germain, nejstarší syn Ferguse a Marsali, byl bez

přestání trýzněn svými dvěma mladšími sestrami, které byly mnohými považovány za skutečné malé čertice, jež pronásledovaly svého bratra na každém kroku, neustále na něj dorážely a otravovaly ho.

Rozesmála se, ale do zpěvu jí právě nebylo. Když myslela na další dítě, okamžitě se jí stáhl žaludek – jako když člověk sedí ve vozíku na vrcholu horské dráhy a čeká ho strmý sjezd – nedostávalo se jí čerstvého vzduchu, nemohla se vymanit ze sevření mezi strachem a rozrušením. Zvláště teď, když v sobě měla ještě vřelou vzpomínku na vášnivé milování, se jí v břiše cosi rtuťovitěho hnulo.

Roger vycítil její rozpolcenost, na nic se jí však neptal a místo toho jí vzal za ruku. Jeho velká a horká dlaň jí hrála v chladné noci, jež v brzkém jaře stále připomínala doznívající zimu.

„A co Fergus?“ zeptal se a vrátil se k původní konverzaci. „Z toho, co jsem slyšel, si také zrovna neužil idylické dětství, přitom působí celkem civilizovaně.“

„Moje teta Jenny ho vychovávala od jeho deseti let,“ namítla Brianna. „Sice moji tetu neznáš, ale věř mi, dokázala by zcivilizovat i Hitlera, kdyby si to vzala do hlavy. Kromě toho Fergus vyrůstal v Paříži, ne v žádném zapadákově, i když v bordelu. Ale prý to byl vybraný bordel pro lepší společnost podle toho, co mi vyprávěla Marsali.“

„Vskutku? Co ti říkala?“

„Ach, jen nějaké historky, které jí tu a tam povídal Fergus. O zákaznicích a kur... děvčatech.“

„Proč se stydíš? Chtělaš říct ‚kurvách‘, ne?“ otázal se pobaveně. Krev se jí nahrnula do tváří a poprvé ocenila, že je v lese taková tma, že si navzájem nevidí do obličejů. Pokoušel by ji ještě víc, kdyby viděl, jak se červená.

„Nemůžu za to, že jsem chodila do církevní školy,“ bránila se. „To jsou ty rané vzory chování.“ Byla to pravda. Některá slova jí zkrátka nešla přes pus, pokud zrovna nebyla rozzuřená doběla nebo psychicky připravená na to, že je bude muset říct. „Je zajímavé, že ty s tím problémem nemáš. Vždyť tě vychovával kazatel.“

Sarkasticky se rozesmál.

„To nebylo úplně stejné. Spíš jsem si připadal, že naopak musím před kamarády co nejvíc klít a dovádět, abych ukázal, že to taky umím.“

„Jakpak jsi dováděl?“ vyzvídala, neboť zavěťřila zajímavou historku z Rogerova dětství. Mnoho toho o svém životě v Inverness nenamluvil, o době, kdy ho adoptoval jeho prastrýc, presbyteriánský pastor, ale milovala ty drobné útržky, jež občas utrousil.

„Klasika. Kouřil jsem cigarety, pil pivo, psal neslušné nápisy na klučičí záchodky,“ odvětil a soudě dle tónu se i smál. „Překlápěl popelnice, vypouštěl pneumatiky, kradl cukrovinky na poště. Vlastně jsem byl na tu dobu docela kriminálník.“

„Postrach Inverness, co? Neříkej, že jsi měl i svůj gang?“ popichovala ho.

„To měl,“ odpověděl, a to už se naplno rozřehtal. „Byli v něm Gerry MacMillan, Bobby Cawdor a Dougie Buchanan. Byl jsem v dost nepříjemné pozici. Nejenže mě vychovával kazatel, ale měl jsem otce Angličana, anglické jméno... musel jsem ukázat, že jsem drsňák. Z toho také plyne, že jsem byl u nejvíce průšvihů.“

„Neměla jsem ani ponětí o tom, že jsi byl mladistvý delikvent,“ odpověděla okouzlena tou představou.

„Moc dlouho to netrvalo,“ ujistil ji sarkasticky. „Když mi bylo patnáct, reverend mě v létě přihlásil na rybářskou loď a já vyjel na moře lovit sledě. Nevím, jestli to udělal, aby to zlepšilo můj charakter či abych se hned tak nedostal do vězení, nebo jestli mě prostě už nesnesl doma, ale každopádně to fungovalo. Pokud chceš někdy potkat skutečné drsňáky, vydej se na moře s gaelskými rybáři.“

„To si musím zapamatovat,“ zoufale se snažila nerozhíhat a vydávala ze sebe jen tlumené chrochtavé zvuky. „A tvoji kumpáni skončili ve vězení? Nebo se z nich naopak stali vzorňáci, když už jsi je netáhl na špatnou stranu zákona?“

„Dougie narukoval do armády,“ odpověděl s náznakem lítosti. „Gerry převzal tátův krám – trafikku. A Bobby... inu, Bobby

zemřel. Utopil se stejné léto, když s bratrancem vypluli na humry poblíž Obanu.“

Nahnula se k němu a jemně mu stiskla dlaň, otírajíc se mu ramenem o rameno na znamení porozumění.

„To je mi líto,“ řekla a odmlčela se. „I když... teď není mrtvý, ne? Ještě ne. Ne teď.“

Roger zavrtěl hlavou a vydal ze sebe zvláštní zvuk, v němž se mísilo pobavení s hrůzou.

„Je to užtěcha?“ dotazovala se. „Nebo ti přijde strašlivé na to myslet?“

Chtěla s ním udržet rozhovor. Tak dlouho spolu nemluvili od popravy, jež mu vzala zpěvný hlas. Když musel mluvit před ostatními na veřejnosti, zrozpačitěl a stáhlo se mu hrdlo. Teď jeho hlas stále ještě skřípal, ale byl uvolněný. Nekašlal ani se nedusil.

„Obojí,“ odpověděl a opět ze sebe vydal ten zvuk. „Každopádně už ho nikdy nevidím.“ Otrásl se a myšlenku zahnal. „Myslíš někdy na své staré přátele?“

„Ne, ani ne,“ odpověděla tiše. Cesta se zužovala, přitiskla se o něco blíže. Za zatáčkou už uvidí dům McGillivrayových. „Je tady toho tolik...“ Nechtěla ale mluvit o tom, co tu všechno *neměla*.

„Myslíš, že si Jo a Kezzie jen hráli?“ zeptala se. „Nebo mají něco za lubem?“

„Co myslíš, že by měli v plánu?“ přijal změnu tématu bez komentáře. „Nemyslím si, že by tam leželi u cesty, aby někoho okradli. Určitě ne v tuto noční dobu.“

„Ale ne, to ne. Věřím, že drželi hlídku,“ dodala. „Udělal by cokoliv, aby ochránil Lizzie. Já jen...“ odmlčela se. Dostali se z lesa na širší cestu, po níž ke stavení přijížděly povozy. Její vzdálenější kraj se rozpouštěl do tmy, neboť za ním nebylo nic než strmý svah. Přes den by za ním viděli mýtinu s pařezy, shluky rododendronů, zmarlíkami, svídou krvavou, planou révou a dalšími popínavými rostlinami. Cesta se k McGillivrayovým prudce stáčela a klesala asi sto stop od místa, kde stáli.

„Pořád svítí,“ řekla překvapeně. Malé uskupení budov – starý dům, nový dům, bednářský obchod Ronnieho Sinclaire, kovářská

dílňa a srub Daie Jonese – byly povětšinou tmavé, jen v přízemních oknech nového domu McGillivrayových prosvítalo skrz okenice světlo a do tmy zářil táborák před domem.

„Kenny Lindsay,“ poznamenal Roger věčně. „Beardsleyovi říkali, že ho potkali. Jistě sem zašel, aby je zpravil o novinkách.“

„Možná bychom měli být opatrní. Jestli teď budou hledat zbojníky na každém kroku, mohli bychom skončit zastřelení.“

„Dnes ne. Mají oslavu, pamatuješ? Co jsi vlastně chtěla říct o Beardsleyových a Lizzie?“

„Ach.“ Palcem nakopla nějakou skrytou překážku na cestě a rychle sevřela Rogerovu dlaň, aby nepadla. „Au! Jen to, že si nejsem jistá, před kým ji chtějí chránit.“

Roger ji instinktivně stiskl, aby nevrávorala.

„Máš na mysli někoho konkrétního?“

„Jen to, že kdybych byla Manfredem McGillivrayem, tak bych si dala zvlášť pozor, abych se k Lizzie chovala pěkně. Máma říká, že ji Beardsleyovi provází jako věrní psi, ale tak to není. Jsou spíš ochočení vlci.“

„Ian říkal, že si vlka nelze ochočit.“

„Nelze,“ odvětila stroze. „Pojď, pospěšme, než uhasí oheň.“

* * *

Obrovský srub byl doslova nacpaný lidmi. Světlo zevnitř svítilo otevřenými dveřmi a uzounkými okénky, jež lemovaly průčelí domu. Tmavé siluety přicházely a odcházely od táboráku. Doléhaly k nim veselé tóny houslí nesoucí se po větru tmou slabě, ale velmi sladce. Vzduch prosycovala vůně pečeného masa.

„Vypadá to, že si Senga tedy skutečně vybrala ženicha,“ poznamenal Roger a vzal ji za ruku, když je čekal poslední svažitý úsek cesty. „Na koho vsázíš? Na Ronnieho Sinclaira, nebo toho německého chlapce?“

„Takže sázka? Co dáme do banku? Au!“ Zakopla o kámen na cestě, ale Roger ji držel pevně.

„Kdo prohraje, uklidí spíž,“ navrhl.

„Domluveno,“ vyhrkla. „Myslím, že si vybrala Heinricha.“

„Ano? No, možná máš pravdu,“ odvětil udiveně. „Ale musím ti říct, že z toho, co jsem naposledy slyšel, to bylo pět ku třem pro Ronnieho. Slovo *Frau Ute* má váhu, s níž se musí počítat.“

„To má,“ připustila Brianna. „A kdyby šlo o Hildu nebo Ingu, nemuseli bychom se ani vsázet. Ale Senga je po matce. Od nikoho si nenechá říkat, co má dělat, tedy ani od *Frau Ute*. Kde vůbec vzali to jméno? Senga?“ napadlo ji. „V okolí Salemu žije mnoho žen, které se jmenují Inga nebo Hilda, ale nikdy jsem neslyšela o Senze.“

„V Salemu ne, to máš pravdu. Není to totiž německé jméno. Je skotské.“

„*Skotské?*“ podivovala se.

„Ano,“ uculil se, jak bylo patrné z jeho hlasu. „Je to Agnes, ale pozpátku. Tomu děvčeti bylo už od narození předurčeno, že bude dělat vše naopak, nemyslíš?“

„To kecáš! Agnes pozpátku?“

„Netvrdím, že je to právě běžné, ale ve Skotsku jsem kdysi potkal jednu nebo dvě ženy toho jména.“

Rozesmála se.

„Dělají to Skotové se jmény často?“

„Že je převrací?“ Zamyslel se. „Chodil jsem do školy s holkou jménem Adnil a hokynář měl syna, který dělal poslíčka starým lidem v okolí. Jeho jméno se vyslovovalo ‚Kirry‘, ale psalo se to ‚C-i-r-e‘.“

Přísně se na něj podívala a zkoumavým pohledem zjišťovala, jestli ji jen pokouší, nebo to myslí vážně. Zavrtěla hlavou, protože nežertoval.

„Myslím, že má máma pravdu, co se týče Skotů. Takže tvé jméno pozpátku by bylo...“

„Regor,“ doplnil ji. „To zní trochu jako z Godzilly, ne? Byl by to nejspíš nějaký gigantický úhoř nebo brouk se smrticím paprskem,“ bavil se.

„Přízněj se, že ty už jsi o tom přemýšlel,“ smála se na celé kolo. „Co bys byl radši?“

„Když jsem byl dítě, určitě bych si vybral brouka,“ přiznal. „Poté, co jsem byl na moři, kde se nám tu a tam do sítě chytila

i muréna, bych dal asi přednost jí. Je to vskutku zvíře, které bys nechtěla potkat v noci, to mi věř.“

„Přinejmenším je mrštnější než Godzilla,“ dodala a lehce se otřásla, když si vzpomněla na murénu, již kdysi viděla na vlastní oči. Čtyři stopy dlouhá, kovově lesklá, rychlá jako blesk a v hubě se jí zlověstně skrývaly zuby jako žiletky. Byla na rybářské lodi, kterou viděla vykládat v malém přístavním městečku MacDuff.

S Rogerem se tenkrát opírali o nízkou kamennou zídku a líně pozorovali racky plachtící ve větru, když se z rybářské loďky pod nimi ozval poplašný křik, který ji donutil shlédnout. Viděla, že rybář couvá před něčím na palubě.

Na podlaze lodi se mezi stříbřitými rybami mihl tmavý stín, proskočil pod zábradlím a skončil na mokřých kamenech na ná-
břeží, kde způsobil stejnou paniku jako předtím na lodi. Rybáři, kteří si do té doby omývali hadicí své vybavení, začali splašeně pobíhat sem a tam, dokud jeden z nich, jenž měl na sobě ještě vysoké gumové rybářské boty, nezasáhl a neskopl murénu do vody.

„Úhoři nejsou zrovna typičtí zlodušci,“ řekl po chvíli Roger. Zjevně se mu hlavou mihla stejná vzpomínka. „Nemůžeš je z ničeho vinit. Je snad normální, že dělají trochu rozruch, když je bez varování vytáhneš ze dna moře.“

„To teda jo,“ poznamenala. Vzala ho za ruku a propletla své prsty s jeho. Rogerův pevný chladný stisk jí poskytl příjemné útočiště.

Teď už byli dost blízko na to, aby slyšeli smích a veselý hovor, jež se nesly studenou nocí jako kouř od ohně. Kolem domu volně pobíhaly děti. Všimla si dvou menších stínů probíhajících mezi siluetami dospělých stojících u ohně jako malí černí hubení halloweenští skřítki.

To snad nebyl Jem, nebo ano? Ne, Jem je menší a Lizzie by ho jistě...

„Mej,“ řekl najednou Roger.

„Cože?“

„Jem, ale pozpátku,“ vysvětlil. „Přemýšlel jsem, jaké by to bylo, kdybychom spolu mohli vidět Godzillu. Docela sranda. Třeba by on chtěl být ten brouk se smrticím pohledem.“

Jeho hlas zněl tak toužebně, až jí z toho narostl knedlík v krku. Stiskla mu dlaň a polkla.

„Vyprávěj mu o Godzilla,“ řekla. „Stejně je to fantazie. Já mu k tomu nakreslím obrázky.“

To už Rogera rozesmálo.

„Kriste, to uděláš a ukamenují tě za spolky s ďáblem, Bree. Vždyť Godzilla je jak obraz ze Zjevení Janova, aspoň tak mi to říkali.“

„Kdo ti to říkal?“

„Eigger.“

„Kdo... ach tak.“ Uvědomila si, že její manžel začal říkat všechna jména pozpátku. „Reggie? Kdo byl Reggie?“

„Reverend.“ Jeho prastrýc a adoptivní otec. V hlase měl pořád pobavení, tentokrát ale zbarvené nostalgickou vzpomínkou. „Když jsme spolu chodili, my dva – Eigger a Regor –, o sobotách na filmy s příšerami, bylo to vždy haló. Měla bys vidět tváře žen z dámské oltářní a čajové společnosti, když se k nám bez předchozího ohlášení vydaly a paní Grahamová je vpustila do reverendovy studovny, kde jsme dupali a řvali, srovnávali se zemi celé Tokio vyrobené z kostek a plechovek od polévky.“

Rozesmála se, ale zároveň se jí oči zamlžily slzami.

„Kéž bych byla reverenda znala,“ povzdychla si a stiskla mu dlaň.

„Také bych si to přál,“ řekl tiše. „Měl by tě moc rád, Bree.“

Na několik okamžiků, kdy vyprávěl o reverendovi, se obraz plápolajícího táboráku a tmavého lesa kolem rozplynul. Byli zpět v Inverness, v pohodlí reverendovy studovny. Déšť bubnoval na okna a z ulice byl slyšet ruch aut. Stávalo se jí to často, když spolu takto hovořili a vzpomínali. Pak ale kouzelný moment přerušila nějaká drobnost – tentokrát to byl hluk ozývající se od táboráku, když začali lidé tleskat a zpívat – a jejich malý svět, který v této době znají jen oni, se vytratil do ztracena.

Co kdyby tu se mnou nebyl, pomyslela si náhle. Zvládla bych to přivolat sama?

Na moment se jí zmocnila obrovská panika. Bez Rogera jako pevného bodu, jen s vlastními vzpomínkami sloužícími jako

kotva k budoucnosti, by to určitě nedokázala. Bez něj by se ze vzpomínek staly mlhavé sny, navždy ztracené.

Zhluboka se nadechla studeného nočního vzduchu protkaného štiplavým dýmem z táboráku. Při každém kroku se snažila co nejvíce zatlačit nohy do země, jako by se chtěla zhmotnit, spojit se se zemí, s něčím skutečným.

„MamiMamiMAMI!“ Malá figurka se oddělila od hloučku u ohně, tryskem běžela přímo k ní, až jí narazila do kolen. Brianna se sotva udržela Rogerovy paže.

„Jeme! Pojď ke mně!“ Zdvihla ho do vzduchu a tvář zabořila do chlapcových vlasů, jež příjemně voněly po kozách, senu a kořeněných uzeninách. Byl těžký a více než skutečný.

Pak se ohlédla i Ute McGillivrayová. Když je spatřila, na okamžik svráštla široké čelo, ale hned se zase rozveselila. Lidé je nadšeně zdravili, a když je nakonec dav pohltil, všichni se jich vyptávali a byli překvapení, že dorazili.

Padlo i pár dotazů týkajících se holandské rodiny, ale Kenny Lindsay už všechny zpravil dříve, za což byla Brianna vděčná. Lidé pořád vrtěli hlavami, ale před jejich příchodem už stačili vyčerpávat všechny hrozivé scénáře a strašidelné spekulace, takže teď už je zajímala jiná témata. Chlad hrobů vykopaných pod jedlemi jí stále ležel na srdci jako studený stín, takže neměla nejmenší touhu si vzpomínku znovu přivolávat tím, že by o ní byla nucena mluvit.

Snoubenci spolu seděli na dvou převrácených vědrech, drželi se za ruce a v záři zlatavých plamenů vypadaly jejich tváře skutečně blaženě.

„Vyhrála jsem,“ okomentovala Brianna situaci a usmála se na dvojici. „Nevypadají šťastně?“

„Vypadají,“ souhlasil Roger. „Ale pochybuju, že se tak cítí Ronnie Sinclair. Je vůbec tady?“ Rozhlédli se kolem sebe, ale bednář nebyl k nalezení.

„Počkat, bude v obchodě,“ řekla, chytila Rogera za zápěstí a kývla směrem k malému domku na protější straně cesty. Na této straně neměl žádná okna, ale okolo zavřených dveří prosvítalo tlumené světlo.

Roger odhlédl od potemnělého obchodu na bujarý dav okolo ohně. Mnoho Uteiných příbuzných přijelo spolu se šťastným snoubencem a jeho přáteli ze Salemu. Krom výtečné nálady přivezli i obrovský sud tmavého piva, jež slavnostnosti okamžiku jen přidával. Vzduch byl prosycen sladkou vůní chmele.

S živou zábavou okolo domu kontrastovala opuštěnost malého bednářství, jež naopak v člověku vyvolávalo nepříjemné mrazení. Přemýšlela, jestli snad už úplně všichni okolo táboráku na Ronnieho Sinclaira zapomněli.

„Půjdu tam a trochu s ním poklábosím, jo?“ Roger se krátce dotkl jejích zad. „Možná bude potřebovat ochotné ucho.“

„To a silný drink, co myslíš?“ zeptala se a ukázala na dům, kde Robin McGillivray právě rozléval něco, co se skrz otevřené vchodové dveře jevilo jako whisky.

„Myslím, že ten už si opatřil sám,“ odvětil Roger suše. Za chvíli už se prodíral rozjařeným davem okolo táboráku. Zmizel ve tmě, kterou za okamžik narušilo světlo otvírajících se vchodových dveří bednářství a Rogerova silueta mizící uvnitř.

„Já chci pít, mami!“ Jemmy se jí kroutil v náruči jako malý pulec a snažil se dostat na zem. Postavila ho a on vystřelil jako šíp, až skoro porazil rozložitou dámu nesoucí táč s kukuřičnými plackami.

Vůně vycházející ze smažených kukuřičných pochoutek jí připomněla, že se ještě nestihla navečeřet. Vydala se tedy Jemmyho směrem ke stolu s jídlem, kde Lizzie v roli skoro-mladé-paní-domu nabízela kysané zelí, klobásky, uzená vejce a něco z kukuřice a dýně.

„Kde je *tvůj* drahoušek, Lizzie?“ škádlila ji. „Neměla bys s ním spíš zamilovaně tokat?“

„Ach, ten?“ Lizzie se zatvářila jako někdo, kdo se snaží vybatvit si věc mající nějaký obecně uznávaný význam, ale momentálně pozbývá důležitosti. „Myslíš Manfreda? On je... někde tam.“ Zadívala se někam k ohni a pak ukázala naběračkou. Manfred McGillivray, její snoubenec, postával s dalšími třemi nebo čtyřmi mladíky, všichni byli do sebe zaklesnuti pažemi a pohupovali se ze strany na stranu. Nejspíš zpívali něco v němčině. Vypadali,

že si nemohou vzpomenout na správná slova, neboť každá sloka skončila chechtáním a vzájemným obviňováním.

„Tady máš, *Schatz* – to znamená německy ‚miláčku‘, víš?“ vysvětlovala Lizzie, když se nahýbala k malému Jemmymu, aby mu podala kousek klobásky. Chňapl po nabízeném soustu jako hladový tuleň a přežvykoval, pak zamumlal: „Fíle dink,“ a odběhl do noci.

„Jeme!“ zahřměla za ním Brianna, ale do cesty jí vkročili noví příchozí, směřující ke stolu.

„Nedělej si o něj starosti,“ ujistila ji Lizzie. „Každý ho tu zná. Nepřijde k úhoně.“

Stejně by za ním šla, kdyby si nevšimla malé blond'até hlavy, která se vedle Jema vynořila. Germain, Jemův nejlepší kamarád. Byl o dva roky starší a na pětiletého nečekaný světoběžník, což Brianna přičítala zejména silnému vlivu jeho otce. Doufala jen, že v hustém davu lidí nevybírá kapsy, a řekla si, že ho později musí prohledat, jestli neskrývá nějaký kontraband.

„A kde je tedy *tvůj* miláček?“ švitořila Hilda. „Tvůj vysoký tmavovlasý d'ábel.“

„Ach, ten?“ Brianna imitovala Lizzie a všechny se rozesmály zcela neženským burácivým smíchem. Pivo už se zjevně protočilo v nejedné rundě.

„Utěšuje Ronnieho,“ odvětila a ukázala k potemnělému bednářství. „Zlobí se matka kvůli tomu, jak si Senga vybrala?“

„No,“ začala Inga a významně protočila oči. „Mělas je slyšet, když na to přišlo. Ji a Sengu. Lítalý hromy blesky. Hromy blesky. Táta šel radši na ryby a tři dny tam zůstal.“

Brianna sklonila hlavu, aby nebyl vidět její široký úsměv. Robin McGillivray byl nekonfliktní člověk a preferoval poklidný život, jehož se mu ve společnosti manželky a dcer nikdy nedostávalo.

„Ale když se to vezme,“ vstoupila do hovoru filozoficky Hilda a nahýbala se dozadu, aby ulevila páteři namáhané pokročilým těhotenstvím. „*Meine Mutter* toho koneckonců moc namítat nemohla, protože Heinrich je synem jejího bratrance, i když je chudý jako kostelní myš.“

„Ale je mladý,“ dodala Inga pragmaticky. „Táta říká, že má Heinrich dost času zbohatnout.“ Ronnie Sinclair proti tomu nebyl právě boháč a *byl* o celých třicet let starší než Senga. Na druhou stranu vlastnil bednářský obchod a půl domu, v němž s McGillivrayovými bydlel. Bylo pochopitelné, že Ute, když se snažila najít pro dcery nejvýhodnější partii, nacházela ve sňatku Sengy a Ronnieho jisté výhody.

„Situace je trochu nekérná,“ snažila se Brianna zachovat takt. „Když s vámi bude Ronnie bydlet i potom...“ Kývla směrem ke dvěma mladým hrdličkám, které se navzájem krmily dortem.

„Fíha!“ vykřikla Hilda a protočila panenky. „Jsem ráda, že už tu nežiji!“

Inga energicky přikývla, ale pak dodala: „*Mutti* ale nebrečí nad rozlitým mlékem. Už hledá Ronniemu nevěstu. Jen se mrkni.“ Ukázala ke stolu s jídlem, kde Ute vesele klábosila obklopená hloučkem Němek.

„Kterou asi tak vybere?“ zeptala se Inga své sestry s očima přimhouřenýma, jak sledovala matku v akci. „Že by malou Gretchen? Nebo sestřenicí tvého Archieho? Buclatou Seonu?“

Hilda, vdaná za Skota ze Surry County, zavrtěla hlavou.

„Určitě bude chtít, aby to byla Němka,“ namítla. „Protože už teď určitě myslí na to, co se stane, až Ronnie jednou umře a vdova po něm se znovu vdá. Pokud by to byla Němka, má naše mamá šanci ji vtlačit do sňatku s někým z jejích synovců nebo bratranců, a udržet tak majetek v rodině, co myslíš?“

Brianna fascinovaně naslouchala věcné rozmluvě sester a přemýšlela, jestli má Ronnie Sinclair sebemenší představu o tom, s jakou neosobní pragmatičností je rozhodováno o jeho osudu. Ale s McGillivrayovými žil už přes rok, uvažovala, musí přece vědět, jak umí Ute intrikovat.

V duchu děkovala Bohu za to, že nemusí žít v domě s neblaze proslulou *Frau* McGillivrayovou. Soucitně se ohlédla po Lizzie, své bývalé služebné. Lizzie *bude muset* žít s Ute, až si příští rok vezme Manfreda.

Když zaslechla její jméno „Wemyss“, otočila se. Naštěstí zjistila, že dívky neprobírají Lizzie, ale jejího otce.

„Tetička Gertrud,“ prohlásila Hilda a slabě si odříhla s dlaní před pusou, „je taky vdova. Myslím, že by pro něj byla nejlepší.“

„Tetička Gertrud by pana Wemyse do roku přivedla do hrobu,“ namítla Inga se smíchem. „Je dvakrát větší než on. Pokud by ho neuhnala ke smrti, tak by ho dozajista zalehla ve spánku a rozmáčkla na placku.“

Hilda si zakryla ústa dlaněmi, spíše aby zakryla smích než šokem. Brianna si pomyslela, že toho už také musela vypít více než dost, neboť její jinak sněhová pleť teď rudě zářila i v tlumeném světle plamenů.

„Já si teda myslím, že by ho to dvakrát netrápilo. Vidíte?“ Hilda ukázala za pijany do dále na plavou hlavu pana Wemyse, jenž byl právě zabrán do družného hovoru s kyprou dámou v zástěře a s čepcem, která ho se smíchem laškovně dloubala do žeber.

Snad je Ute McGillivrayová také viděla, neboť v příštím okamžiku už šla ke dvojici a následovala ji vysoká štíhlá blondýna, jež byla očividně z nějakého důvodu na pochybách a schovala dlaně pod zástěru.

„Kdo to je?“ Inga natahovala krk jako husa, proto ji sestra strčila pohoršeně loktem.

„*Lass das, du alte Ziege! Mutti* se dívá naším směrem!“

Lizzie jen civěla.

„Kdo...?“ houkla. Její pozornost na chvíli uchvátil Manfred, který se posadil vedle ní do sena a přátelsky se šklebil.

„Co se děje, *Herzchen?*“ otázal se a obtočil paži kolem dívčiny pasu ve snaze ji políbit.

„Kdo je to, Freddie?“ vymanila se z objetí a diskrétně ukázala na blondatou ženu, jež se stydlivě usmívala, když ji *Frau Ute* představovala panu Wemysovi.

Manfred zamrkal, zhoupl se v kolenou a pohotově odpověděl.

„To je přece *Fräulein* Berrischová. Sestra pastora Berrische.“

Inga a Hilda samým zájmem hvízdly, ale Lizzie se mírně zamračila. Pak se ale trochu uvolnila, když si všimla, že otec musí zaklánět hlavu, aby se seznámil s *Fräulein* Berrischovou, která byla skoro stejně vysoká jako Brianna.

To vysvětluje, proč je pořád Fräulein, pomyslela si Brianna a v tomto ohledu s nově příchozí ženou soucítila. Vlasy schované po čepcem měla již protkané šedými prameny. Ani její tvář nebyla právě zajímavá – s výjimkou pokojně sladkého pohledu, jímž častovala okolí.

„Je tedy protestantka,“ řekla Lizzie zamítavým tónem, čímž naznačovala, že pro ni *Fräulein* ani náhodou nepředstavuje vhodnou partnerku pro otce.

„Ano, ale je velmi milá. Pojď si zatancovat, Elizabeth.“ Manfred ztratil zájem o rozebírání situace mezi panem Wemysem a *Fräulein*, vytáhl mírně protestující Lizzie na nohy a už ji vedl do kola.

Dívce se nechtělo, ale Brianna si všimla, že když tančili, Lizzie se v jednom kuse smála něčemu, co jí vyprávěl Manfred, na jehož usmívající se tváři se mihotalo třepetavé teplé světlo ohně. Tvořili moc pěkný pár, slušelo jim to spolu víc než Senze a Heinrichovi, který byl sice také vysoký, ale hubený jako tyčka, s protáhlým obličejem.

Inga a Hilda se spolu začaly o něčem německy dohadovat, čímž Brianně umožnily vychutnat si skvělou večeři. Vzhledem k tomu, že byla hladová jako vlk, by si užila snad každé jídlo, ale pikantní kysané zelí a šťavnaté kořeněné klobásky byly mimořádnou pochoutkou.

Až když si vytírala talíř kukuřičným chlebem, aby ani trocha šťávy a omastku nepřišla nazmar, uvědomila si, že mohla nechat kousek také Rogerovi, a provinile pohlédla k bednářství. Chudák byl tak obětavý a myslel na ubohého Ronnieho. Byla na něj hrdá. Možná by se tam mohla stavit a zachránit ho.

Odložila talíř a začala si načechrávat sukně a spodničky, aby vykonala, co si vzala do hlavy, když vtom ji zarazil pohled na dvě malé propletené postavičky vystupující ze tmy.

„Jeme?“ řekla překvapeně. „Co se děje?“

Jemmyho vlasy v záři ohně vypadaly jako čerstvě vyražené měďáky, ale ve tváři byl bílý jako stěna a očima, obrovskými tmavými rybníčky, upřeně zíral do jednoho místa.

„Jemmy!“

Otočil na ni vyjevenou tvář. „Mami?“ otázal se tichým, nejistým hlasem, pak se najednou posadil, když mu nohy vypověděly službu, jako by byly z gumy.

Matně si uvědomovala Germaina, jenž vrávoral jako věchýtek ve větru. Vzala Jemmyho do náruče, zvedla mu hlavu a lehce s ním zatřásla.

„Jemmy! Vzbud' se! Co se stalo?“

„Chlapec je vožralej do němoty, *a nighean*,“ ozval se za ní pobavený hlas. „Co jste mu to dávala?“ Ovíněný Robin McGilivray se přes ni nahnul a popleskal Jemmyho, jenž ze sebe kromě tichého zabručení nevydal ani hlásku. Vzal ho za malou ruku, pak ji pustil. Svěsila se jako uvařená špageta, jako by v ní nebylo ani kůstky.

„*Já* mu nic nedávala,“ odvětila. Paniku pomalu střídal vztek, když si všimla, že Jemmy jen hluboce spí. Hrudníček se mu zvedal a klesal v uklidňujícím rytmu. „*Germaine!*“

Germain padl do malé kupky sena a zasněně si zpíval *Alouette*. Jeho oblíbenou píseň jej naučila Brianna.

„*Germaine!* Co jsi dával Jemmymu pít?“

„... *j'te plumerai la tête...*“

„*Germaine!*“ Vzala ho za ruku, chlapec přestal zpívat a překvapeně se na ni podíval.

„Měl žízeň, madam,“ odpověděl Germain překvapivě sladce. „Chtěl něco k pití.“ Oči se mu protočily a padl na záda jako leklá ryba.

„Ježíšku na křížku!“

Inga a Hilda se na ni šokovaně podívaly, ale Brianna neměla ani v nejmenším starost o jejich jemnocit.

„Kde je, k čertu, Marsali?“

„Není tady,“ odpověděla jí Inga a shýbla se k Germainovi, aby ho prohlédla. „Je doma s malými *Mädchen*. Fergus je...“ Napřímila se a neurčitě se kolem sebe rozhlédla. „Před chvílí jsem ho tu viděla.“

„Co je za problém?“ Překvapil ji ochraptělý hlas. Když se otočila, spatřila Rogerův tázavý výraz, uvolněný, ne tak přísný jako obvykle.

„Tvůj syn je opilec,“ informovala ho. „A vidím, že jen kráčí ve stopách svého otce,“ dodala chladně, když zachytila závan jeho dechu.

Nehledě na její slova si Roger klekl a přitáhl si Jemmyho do klína. Držel chlapce na kolenou a propleskával mu tváře, jemně, ale neústupně.

„Nazdar, Meji,“ šeptal. „Nazdar. Jsi v pohodě?“

Jako mávnutím kouzelného proutku se Jemmyho malá očka otevřela a zasněně se na Rogera usmál.

„Nazdar, tati.“ Chlapec se blaženě usmál, zase očka zavřel a usnul zcela bezvládný, s tvářičkou zabořenou do otcových kolenou.

„Bude v pořádku,“ řekl Roger Brianně.

„Dobře,“ řekla ne právě upokojeně. „Co myslíš, že pili? Pivo?“

Roger se nahnul k potomkovi a očichal mu červeňoučké rty.

„Tipuju, že třešňovou whisky. Za stodolou je celý sud.“

„Dobrý Bože!“ Sama třešňovou whisky nikdy nepila, ale pani Bugová jí dala recept: *Vezmi štávu z haldy třešní, rozpust' v ní čtyřiadvacet liber cukru, pak vše nasyp do čtyřicetigalonového sudu a dolij whisky.*

„Bude mu fajn,“ poklepal jí Roger na rameno. „Tam leží Germain?“

„Jo, leží,“ řekla a nahnula se k druhému chlapci, aby ho zkontrolovala. Germain ale spokojeně dřímá, dokonce se ve spánku usmíval. „Ta třešňová whisky musí být zatraceně dobrá.“

Roger se rozesmál.

„Je příšerná. Jako nechutně silný sirup proti kašli. Ale člověk je po ní dost veselý.“

„Ty sis taky dal?“ Měřila si ho přísně, ale Rogerovy rty měly normální barvu.

„Samozřejmě že ne.“ Nahnul se k ní a políbil ji, aby to dokázal. „Přece by sis nemyslela, že Ronnie, Skot jako poleno, bude zapíjet žal třešňovou whisky, když má po ruce mnohem lepší zboží.“

„Pravda,“ uznala a ohlédla se k bednářství. Tlumená záře ohně z krbu uvnitř již dohasla a jasné světlo lemující vchodové

dveře se vytratilo. Z budovy zbyla jen obdélníková silueta na ještě tmavším podkladě černočerné noci. „Jak si vede Ronnie?“ Rozhlédla se, ale Inga i Hilda pomáhaly *Frau Ute* sklízet ze stolu opodál.

„Ronnie je v pořádku.“ Roger položil Jemmyho do sena vedle Germaina. „Nebyl do Sengy zvlášť zamilovaný. Trpí nedostatkem sexu, ne zlomeným srdcem.“

„Pokud je to to jediné, co ho trápí,“ řekla suše, „nebude trpět dlouho. Dostala se ke mně informace, že *Frau Ute* už má otěže pevně v rukou.“

„Prý mu řekla, že mu sežene ženu. Přistupuje k tomu rozumně, ačkoliv jeho počínání řídí především chtíč,“ dodal s nakrčeným nosem.

„Fuj. Dal by sis něco k jídlu?“ Podívala se na chlapce a začala vstávat. „Radši ti pro něco skočím, než *Ute* a děvčata vše uklidí.“

Roger zívá.

„Ne, to je v pořádku.“ Zamrkal a ospale se na ni podíval. „Zajdu za Fergussem, abych mu řekl, kde najde Germaina. Možná si něco zakousnu cestou.“ Poklepal jí na rameno, postavil se, trochu zavrával a odešel směrem k táboráku.

Ještě jednou zkontrolovala chlapce. Oba zhluboka a pravidelně oddychovali, na hony vzdálení světu. S povzdechem je uložila blíž k sobě, navršila okolo nich seno a přikryla je pláštěm. Ochladilo se, ale zima už skončila. Ve vzduchu nebyl cítit mráz.

Oslava pokračovala, všeobecné veselí se jen o něco ztlumilo. Už se netančilo a dav se rozdrobil do menších skupinek. Muži postávali v kruhu okolo ohně, připalovali si dýmky. Mladší muži zmizeli neznámo kam. Ostatní se chystali ke spánku, připravovali si provizorní lůžka v seně. Někdo spal v domě, většina ve stodole. Odněkud za domem k ní doléhaly libé tóny kytary a zpěvný hlas pějíci pomalý melancholický popěvek. Zastesklo se jí po Rogerově zpěvu, hlubokém a hřejícím u srdce.

Když o tom ale začala přemýšlet, uvědomila si, že jeho hlas se po návštěvě Ronnieho o poznání zlepšil. Stále chraptivý a jen s náznakem původní rezonance, ale Roger mluvil bez problémů a nepokašlával. Je možné, že mu alkohol uvolnil hlasivky?

Možná byl jen Roger celkově uvolněnější, pomyslela si. Pravděpodobně ztratil zábrany, díky alkoholu se nezabýval tím, jak jeho hlas zní. To bylo docela přínosné zjištění. Matka říkala, že se jeho hlas časem zlepší, pokud ho bude cvičit, ale Roger se styděl a moc toho nenamluvil. Báł se bolesti, ať už fyzické, nebo psychické, ze ztráty svého krásného zbarvení.

„Možná bych tedy mohla udělat trochu třešňové whisky,“ řekla si nahlas. Potom se zahleděla na dvě podřimující tělička v seně a přemýšlela, jaké ji asi čeká ráno. Probuzení vedle tří kocovinou postižených opilců. „No, možná raději ne.“

Nakupila si dost sena jako polštář, přikryla ho šátkem – většinu zítřka stráví tím, že bude vytahovat seno z oblečení – a objímající malého Jema se uložila. Kdyby se kterýkoli z chlapců v noci hýbal nebo třeba i zvracel, pozná to a probudí se.

Hranice už pomalu dohořela, jen sem tam nějaký plamínek ještě vyšlehl ze žhavých uhlíků a lucerny okolo dvora pomalu vyhasínaly. Ani kytara a zpěvák nebyli slyšet. Bez světla a hluku přišla noc, roztáhla křídla nad studeným tichem v horách. Hvězdy jim jasně zářily nad hlavami jako vzdálené malé špendlíčky. Přemožena nezměrným kouzlem noci zavřela oči a sklonila hlavu, až se rty dotýkala Jemových vlásků.

Snažila se ukolébat ke spánku, ale když už neslyšela hlasy veselé společnosti a cítila jen kouř z doutnajícího ohniště, vrátily se jí zlověstné vzpomínky a běžné modlitby za Boží požehnání, s nimiž se odebírala do říše spánku, vystřídalý prosby o slitování a ochranu.

Mé bratry ode mne vzdálil, moji známí se mi odcizili, moji příbuzní mě opustili, kdo se ke mně znali, zapomněli na mě.

Já na vás nezapomenu, promluvila v duchu k mrtvým. Jen to jim mohla slíbit a připadalo jí to žalostně málo. Nic jiného ale v jejích silách nebylo.

Otřásla se a pevněji si k sobě přitiskla chlapce.

Najednou uslyšela zašustění sena. Roger se vrátil. Chvíli neohrabaneš tápal, pak přes ni přehodil svůj plášť a úlevně si oddechł. Cítila, jak se ztěžka natáhl a uvelebil za ní. Za chvíli už ji paží objímal kolem pasu.

„To byl dnes ale zatraceně dlouhý den, co?“

Slabě zabručela na znamení souhlasu. Teď, když se všude okolo rozlévalo jen pokojné ticho, nebylo již potřeba nic říkat, na nic dávat pozor, ničemu se věnovat, se každé vlákno jejích svalů uvolnilo příjemným vyčerpáním. Mezi tělem a tvrdou studenou zemí měla jen tenkou vrstvičku sena, ale spánek se o ni pokoušel, jako by ležela na písčitém břehu a chladivé vlny ji omývaly a hladily.

„Vzal sis něco k jídlu?“ položila mu dlaň na nohu a on ji instinktivně sevřel.

„Ano, pokud považuješ pivo za jídlo. Divila by ses, kolik lidí to tak má.“ Rozesmál se a teplá vůně piva byla cítit v jeho dechu. „Jsem v pořádku.“ Teplo jeho těla se začalo plíživě dostávat přes oblečení až k ní a za chvíli už ji hřál jako rozpálená kamna, jež vítězila nad nočním chladem.

I Jem příjemně hřál, když spal. Když ho chovala v náruči, připadala si, jako by držela horkou kameninovou konvici. Na Rogera ale tentokrát neměl. Koneckonců máma jí říkávala, že lihová lampa hřeje víc než olejová.

Povzdechla si a přitiskla se k Rogerovi. Konečně byla v teple a bezpečí. Studená nezměrnost noci, jež ji tížila, se najednou zdvihla o něco výše a ona mohla zas klidně dýchat, když měla kolem sebe rodinu, pospolu a v bezpečí.

Najednou si všimla, že si Roger něco pobroukává. Nebyla to vysloveně melodie, ale cítila na svých zádech jemné vibrace jeho hrudníku. Nechtěla ho nijak rušit. Jistě to bylo dobré pro hlasivky, pomyslela si. Po chvíli ale přestal. V naději, že ho k melodickému bručení povzbudí, ho rytmicky hladila po noze a sama jemně broukala.

„Hmmm-mmm?“

On ji ale dlaněmi chytil za zadek a pevně sevřel.

„Mm-hmmm,“ odpověděl jí s výzvou a uspokojením v hlase.

Na to už nereagovala, jenom se nesouhlasně zavrtěla, což by ho za běžných okolností přimělo se stáhnout. Tentokrát ale jen uvolnil ruku, a to proto, aby ji pohladil po noze a vyhrnul jí sukni.

Chvatně ho chytila za šmátrající ruku a položila si ji na ňadra, čímž mu beze slov naznačila, že ocenila jeho náznaky, jichž by za jiných okolností mileráda využila.

Roger obecně velmi dobře četl řeč jejího těla, evidentně ale o svůj talent přišel díky zvýšené konzumaci whisky. To, anebo – jak ji takřka okamžitě napadlo – ho nezajímá, jestli chce.

„Rogere!“ zasyčela.

Najednou přešel k opětovnému melodickému broukání, jež prokládal tichým bubláním, jaké vydává pískací konvice těsně před varem. Dlaní jí přejel znova po stehně dolů a potom výš přímo pod sukni. Na holé kůži cítila horký dotek tápajících prstů. Nahoru a pak... dovnitř. Jemmy zakašlal a trhl sebou v její náruči. Pokusila se Rogera kopnout do holeně, aby toho nechal.

„Bože, jsi tak půvabná,“ zamumlal do křivky jejího krku. „Ach Bože, tak půvabná. Krásná... tak... hmmm...“ Další slůvka už jí neslyšně mumlal do kůže, ale *přísahala* by, že slyšela „kluzká“. Když jeho prsty konečně dosáhly svého, prohnula se jako luk.

„Rogere,“ řekla tak tiše, jak jen dokázala. „Rogere, okolo jsou *lidi!*“ Chrápající batole se k ní těsně přitulilo.

Roger zabručel něco o „tmě“ a o tom, že je „nikdo nevidí“, zbytku nerozuměla, pak ale pátravou dlaň stáhl – chuť ho ale nepřešla. Jen jí začal vyhrnovat sukni, tentokrát úplně.

Začal si znovu broukat, odmlčel se, jen aby jí zašeptal tiché: „Miluji tě, tak hrozně moc tě miluji...“

„Také tě miluji,“ řekla a snažila se chytit jeho dlaň. „Rogere, *přestaň!*“

Přestal, ale okamžitě ji objal a vzal ji za ramena. Stačilo jen málo a už ležela na zádech, s očima upřenými na hvězdné nebe, jež zakrývala jen Rogerova hlava a ramena, za nepřetržitého šustění sena a oblečení pod nimi.

„Jem...“ Snažila se zagestikulovat směrem k Jemmymu, který se ale nezdál být jakkoliv vyrušen nepřítomností své zadní opěry, jen dál ležel schoulený v seně jako hibernující ježek.

Roger tentokrát skutečně *zpíval*, pokud se tomu dalo tak říkat, nějakou opravdu oplzlou skotskou píseň o mlynáři, jehož

uháněla mladice, aby jí namlel kukuřici, načež on tak samozřejmě učinil.

Mrskl s ní na pytle a tam jí kukuřici namlel, kukuřici namlel... Rogerův hlas šeptající jí do ucha zněl neskutečně sexy, celou svojí vahou ji přibíjel do země a hvězdnaté nebe se jí nad hlavou bláznivě roztočilo.

Vzpomněla si, jak vyprávěl, že Ronnieho řídí jen chtíč. Tehdy si myslela, že je to řečnický obrat, teď jí došlo, že i její manžel má podobné pudy. Jedno nahé tělo se setkalo s druhým a pak... zasténala nejdřív ona a pak i on.

„Ach Bože můj,“ řekl. Odmlčel se, jako zmrazený oproti nebi, pak extaticky vydechl a jeho dech voněl po whisky. Za tichého broukání se začal pohybovat s ní. *Byla tma, díkybohu, i když ne dostatečná. Dohasínající oheň osvětloval čarovnou září jeho mužnou tvář a na chvíli vypadal jako vysoký černovlasý d'ábel, jak ho označila Inga.*

Jen lež a užij si to, pomyslela si. Seno nepřestávalo šustit – ale šustění se ozývalo i kolem. Vítr zpíval mezi stromy a proháněl se se syčením soutěskou, až by je v tom svém svištění za chvíli všechny utopil.

Podařilo se jí potlačit stud a začínala si tichou noční seanci vsutku užívat, když ji Roger chytil za zadek a nadzdvihl.

„Dej mi nohy kolem pasu,“ zašeptal a jemně ji kousl do ušního lalůčku. „Obtoč mi je za zády a buš mi patami do zadku.“

Prostopášné řeči manžela i touha z něj vypustit dech jako z akordeonu ji donutily vymrštit roztáhnuté nohy do vzduchu a sevřit ho jako ostrím nůžek. Extaticky zasténal a zdvojnásobil své úsilí. Bezohledný chtíč vítězil. Téměř zapomněla, kde jsou.

Rozechvělá vzrušující jízdou se ho pevně držela a znovu se propnula v bedrech a zaškubala sebou, třesoucí se navzdory jeho neuvěřitelnému tělesnému teplu. Studený vítr jí ošlehával nahá stehna i zadek a každý poryv způsoboval elektrizující výboj. Trásla se a sténala, až pod ním tála jako vosk a čím dál více se propadávala do sena. Nohy měla stále zaklesnuté kolem jeho pasu. Jako by najednou neexistovalo nic tělesného, svalila hlavu na stranu a malátně otevřela oči.

Někdo tam byl. Ve tmě uviděla pohyb a ztuhla. Byl to Fergus, přišel si pro syna. Slyšela jeho hlas, francouzsky mluvil na Germaina a seno tiše šustilo pod jeho kroky.

Dál klidně ležela, srdce jí překotně bilo, nohy měla stále za zády svého muže. Roger mezitím dosáhl vlastního vrcholu. Svěsil hlavu, takže jí jeho vlasy spadaly do tváře jako pavučinky, uprostřed tmy jí šeptal: „Miluji tě... Bože, jak já tě miluji,“ a pomalu se k ní sklonil, do ucha jí zašeptal „děkuji“ a ztěžka oddychujíc upadal do hřejivého polovědomí.

„Ach,“ povzddechla si a pohlédla nad sebe na pokojnou nebeskou klenbu. „To nestojí za řeč.“ Uvolnila nohy, opatrně se vymanila z Rogerova objetí a víceméně oblečená se zachumlala do blaženého útočiště senem vystlaného hnízda. Jemmyho bezpečně uložili mezi sebe.

„Hej,“ vzpomněla si najednou a Roger se pohnul.

„Hm?“

„A jaká příšera byl Eigger?“

Rozesmál se a jeho hlas byl tichý, ale čistý.

„Ach, Eigger byl obří piškotová buchta. S čokoládovou polevou. Padal na ostatní příšery a rdousil je svojí sladkostí.“ Rozesmál se, až se zajíkal, zatímco se uveleboval v seně.

„Rogere?“ řekla tiše o chvíli později. Nedostalo se jí odpovědi, a tak natáhla ruku přes svého podřimujícího syna, aby se jemně dotkla Rogerova ramene.

„Zazpívej mi,“ zašeptala, i když věděla, že už dávno spí.

7

JAMES FRASER, INDIÁNSKÝ AGENT

„James Fraser, indiánský agent,“ řekla jsem a zavřela oko, jako bych se dívala na televizi. „Zní to jako z nějakého seriálu z Divokého západu.“

Jamie si stahoval punčochy, ale na chvíli se zarazil a ostražitě se na mě ohlédl.

„Skutečně? Je to dobře?“

„Pokud se na to podíváš tak, že televizní hrdina v takovém seriálu nikdy nezemře, pak ano.“

„V tom případě mi to přijde vhod,“ odvětil a prohlížel si punčochy, jež si právě stáhl. Podezřavě začenichal, otřel palcem tenkou záplatu na patě, zavrtěl hlavou a hodil je do koše s prádlem. „A musím jako hrdina zpívat?“

„Zpí... ach tak.“ Uvědomila jsem si, že když jsem mu naposledy vyprávěla o televizi, bylo to o *Show Eda Sullivana*. „Ne, to není nutné. Nemusíš dokonce ani létat na visuté hrazdě.“

„No, tak to zní docela příjemně. Už přece jen nejsem žádný mladík.“ Postavil se a se zabručením se protáhl. Dům musel být postaven s osm stop vysokým stropem, aby se do něj pohodlně vešel, i tak se ale při protažení dlaněmi dotýkal borových trámů. „Kriste, to byl ale dlouhý den!“

„No, už je naštěstí téměř u konce,“ řekla jsem a přičichla si k živůtku šatů, který jsem právě svlékla. Byly silně cítit, i když jsem nemohla říct, že nepříjemně, po koních a kouři. Nakonec jsem se rozhodla šaty na chvíli pověsit do průvanu, vyvětrat

a vyčkat, jestli bude potřeba je prát. „Mně to na visuté hrazdě nešlo, ani když jsem *byla* mladá.“

„Klidně bych zaplatil, abych tě na ní viděl,“ ušklíbl se na mě.

„Co *je* vlastně indiánský agent?“ dožadovala jsem se. „MacDonald se tvářil, jako by ti prokazoval bůhvíjakou službu, když ti pozici nabízel.“

Pokrčil rameny, zatímco si rozepínal kilt.

„Nepochybuji, že si to myslí.“ Zkusmo protřepal svlečené oblečení a na zem napadlo neskutečné množství popela a koňských žíní. Když to viděl, přešel k oknu, otevřel okenice a poctivě vytrřepal kilt venku.

„Bude...“, jeho hlas se ztratil v okně a já slyšela až konec věty, „... kvůli té tvé válce.“

„*Mé?*“ otázala jsem se rozhořčeně. „Říkáš to, jako bych ji měla v plánu rozpoutat.“

Odmítavě mávl rukou.

„Ty víš, co tím myslím. Indiánský agent, Anglánko, je přesně to, jak to zní. Chlapík, co jde mezi místní indiány a vyjednává s nimi. Nosí jim dárky a mluví s nimi v naději, že budou nakloněni spolenectví s Angličany a zájmům Koruny, ať už jsou jakékoliv.“

„Ano? A co by měl být ten resort pro jižní oblasti, který zmiňoval MacDonald?“ Mimoděk jsem pohlédla na zavřené dveře, ale tlumené chrápání se neslo přes celou chodbu, z čehož jsem usoudila, že náš host se již odebral do říše boha Morfea.

„Inu, záležitosti indiánů v koloniích spravuje resort pro jižní oblasti a resort pro severní oblasti. Jižní oblasti má na starosti John Stuart z Inverness. Otoč se, udělám to.“

Vděčně jsem se k němu otočila zády. S mistrovským umem, k němuž se propracoval dlouholetou zkušeností, mi během několika vteřin rozvázal šněrovačku. Zhluboka jsem vydechla, když jsem byla zase volná. Stáhl ze mě spodničku a masíroval mi žebra v místech, kde se mi kostice vtiskly do kůže.

„Děkuji,“ povzdychla jsem si blaženě a opřela se o něj. „A MacDonald si myslí, že když je ten muž z Inverness, tak může automaticky velet ostatním horalům?“

„To záleží na tom, jestli se Stuart někdy setkal s některým z mých lidí,“ podotkl Jamie suše. „Ale MacDonald si to každopádně myslí.“ Políbil mě do vlasů, pak mě pustil a začal si rozvazovat sepnuté vlasy.

„Posad' se,“ řekla jsem a vykročila ze spadlé spodničky ležící na podlaze. „Udělám to.“

Jen v košili si sedl na židli. Se zavřenýma očima si užíval chvilkového odpočinku, když jsem mu rozplétala vlasy. Při jízdě na koni je nosíval pevně svázané do copu. A teď je tak měl alespoň tři dny. Prohrabovala jsem tu hřejivou záplavu ohnivých vlasů a ztrácela se ve volných skořicových vlnách zářících ve světle krbu zlatě a stříbřitě, když jsem mu masírovala kůži na hlavě.

„Tak dárky, říkáš? Ty dárky dodává Koruna?“ Koruna, jak jsem stačila pochytit, měla velmi nepěkný zvyk prokazovat „čest“ významným mužům tím, že je pověřovala nejrůznějšími úřady, které ve finále vyžadovaly jen financování z vlastní kapsy.

„Teoreticky.“ Mohutně zívla a široká ramena mu pohodlně poklesla, když jsem mu začala vlasy rozčesávat svým hřebem. „To je příjemné. Myslím, že proto to MacDonald považuje za laskavost. Prostřednictvím agenta se dá vymoci mnoho užitečného.“

„Kromě toho otevírá cestu ke korupci. Chápu.“ Ještě chvíli jsem ho česala, než jsem se zeptala: „Přijmeš to?“

„Ještě nevím. Musím si to promyslet. Zmiňovala jsi Divoký západ. Myslím, že mi o něčem takovém už říkala Brianna, když mluvila o těch koňácích...“

„Kovbojích.“

Jen mávl rukou. „A indiánech. Je to pravda, že – co říkala o indiánech?“

„Pokud říkala, že během následujícího století budou v celé zemi takřka vyhlazeni, měla pravdu.“ Uhladila jsem mu vlasy, posadila se na postel naproti němu a začala se česat sama. „Dělá ti to starosti?“

Svraštil čelo, až se mu obočí dostala skoro až k sobě. Nepřítomně se poškrábal na hrudi tam, co mu z košile vykukovaly kudrnaté rudozlaté chlupy.

„Ne,“ odvětil pomalu. „To úplně ne. Není to, jako bych je plánoval vyhubit vlastníma rukama. Ale... dospěli jsme k tomu, ne? Říkalas, že nastane doba, kdy budu muset kličkovat mezi dvěma ohni.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ řekla jsem a cítila, jak mi tíha celého světa leží mezi lopatkami. Věděla jsem, na co myslí, až moc dobře jsem to věděla. Bitevní linie ještě nebyly úplně přesně rozvrženy, začínaly se ale pomalu a jistě načrtávat. Stát se teď indiánským agentem ve službách Koruny znamenalo být v budoucnu lojalistou. Zatím to nepůsobilo špatně, neboť rebelové nebyli doposud ničím jiným než jen radikální frakcí vystupující proti Koruně. Ale bylo to každopádně velmi, velmi nebezpečné, protože jsme se blížili k bodu, kdy se rebelové chopí moci a vyhlásí nezávislost.

Jamie znalý vývoje příštích let by neváhal a ve správný moment by se k rebelům přidal, nesměl to však udělat příliš brzy, aby neriskoval obvinění z velezrady. To by rozhodně neprospělo muži, jenž byl již osvobozeným zrádцем.

„Pokud...“ řekla jsem zdrženlivě, „... se ale *staneš* indiánským agentem, předpokládám, že by ses nakonec snažil přemluvit indiány do spojenectví s Američany, nebo aby přinejmenším zůstali neutrální, nemám pravdu?“

„Mohl bych,“ souhlasil s jistou dávkou bezútěšnosti v hlase. „Pominu-li otázku cti, přispěl bych tak k jejich zatracení, že jo? Myslíš, že by se s nimi stalo totéž, kdyby vyhráli Angličané?“

„Oni ale nevyhrají,“ podívala jsem se na něj přísně.

A on mi pohled opětoval.

„Já ti věřím,“ řekl stejně ostře, jako jsem já mluvila s ním. „Mám jen své důvody se ptát, chápeš?“

Přikývla jsem a semkla pevně rty. Nechtěla jsem mluvit o dřívějším povstání ani o blížící se revoluci, ale neměla jsem příliš na vybranou.

„Nevím,“ řekla jsem a zhluboka se nadechla. „Nikdo to nedokáže s jistotou říci – protože se to nestalo –, ale pokud mohu *hádat*... řekla bych, že by se indiáni měli lépe pod britskou správou.“ Usmála jsem se na něj, i když trochu žalostně.

„Věř tomu nebo ne, ale britskému impériu se podařilo – nebo se ještě bude dařit, bych spíš měla říct – vést své kolonie, aniž by *kompletně* vyhladilo jejich původní obyvatelstvo.“

„Krom lidí na Skotské vysočině,“ doplnil mě suše. „Ale beru tě za slovo, Anglánko.“

Postavil se, prohrábl si vlasy a já si všimla tenké bílé jizvy, dědictví po ráně kulkou.

„Měl by sis o tom promluvit s Rogerem,“ řekla jsem. „Víš toho mnohem víc než já.“

Přikývl, ale neodpověděl. Jen se zlehka ušklíbl.

„Když už je řeč o Rogerovi, nevíš, kam mohli s Bree jít?“

„Předpokládám, že k McGillivrayovým,“ odpověděl překvapeně. „Vyzvednout malého Jema.“

„Jak to víš?“ zeptala jsem se se stejným překvapením v hlase.

„Když se děje něco zlého, chce mít muž svoji rodinu v bezpečí pod dohledem, víš?“ Podíval se na mě s jedním zdvihnutým obočím a sáhl do skříně pro svůj meč. Napůl ho vytáhl z pochvy, pak zase zasunul a uložil zpět na místo lehce povytažený, aby byl v případě potřeby připravený.

Také si do patra vzal nabitou pistoli, kterou si položil na skřínku s umyvadlem pod oknem. Také ručnici a ptáčnici, jež visely nad krbem, měl nabitě a odjištěné. A s lehkou ironickou okázalostí vytáhl z pochvy na pásku malou skotskou dýku a schoval ji pod polštář.

„Někdy na to zapomínám,“ řekla jsem s mírnou lítostí v hlase. Dýku pod polštářem jsme měli i během naší svatební noci a pak ještě mnohdy poté.

„Opravdu?“ Usmál se svým typickým, lehce křivým úsměvem.

„Ty nikdy? Skutečně nikdy?“

Zavrtěl hlavou, stále ještě se usmíval, i když tentokrát jsem viděla, že mu není lehké u srdce.

„Někdy bych si přál, abych na to zapomněl.“

Náš hovor přerušilo chrčivé zachrápání nesoucí se celou chodbou, následované šustěním peřin, sprostým klením a ostrým *křách*, jako když něco – nejspíše bota – zprudka narazí do stěny.

„Zasraná kočka!“ zahřměl major MacDonald. Seděla jsem s dlaní přitisknutou na ústa, když dupot bosých chodidel rezonoval po podlaze. Pak jsme slyšeli třísknutí majorových dveří, které se otevřely dokořán, a další třísknutí, když je se vší parádou zavřel.

Jamie také chvíli stál jako opařený. Poté se ale opatrně pohnul a neslyšně pootevřel naše dveře. Adso s esovitě prohnutým ocasem značícím jeho momentální aroganci a nadřazenost nakráčel jako velký pán dovnitř. S velkolepostí sobě vlastní nás ignoroval, přešel místnost a elegantně s maximální lehkostí vyskočil na stolek a pohodlně se uvelebil v umyvadle, kde vyzvedl svoji zadní nohu do vzduchu a začal si necudně olizovat varlata.

„Jednou v Paříži jsem viděl chlapa, co to také uměl,“ poznamenal Jamie, když pozoroval se zájmem našeho kocoura.

„A lidi tam platili za to, aby se na to mohli podívat?“ Předpokládala jsem, že nikdo by se nenechal přemluvit k takové přehlídce vlastních schopností jen tak pro zábavu. Ne v Paříži.

„Inu, ještě ohebnější než ten muž byla jeho společnice.“ Zakřenil se na mě, v očích se mu modře zablesklo. „Bylo to jako pozorovat pářící se červy.“

„Vskutku fascinující,“ zamumlala jsem. Vrhla jsem pohled na umyvadlo, kde se Adso právě věnoval něčemu ještě choulostivějšímu. „Kocoure, máš štěstí, že major nespí ozbrojen. Jinak by tě rozpáral jak divokého zajíce.“

„O tom pochybuji. Náš Donald možná spí s ostřím u postele, ale moc dobře ví, která ruka ho živí. Snad když mu nenaservíruješ snídani, napíchne ti kocoura na rožeň.“

Pohlédla jsem ke dveřím. Skřípání matrace a tlumené klení nesoucí se chodbou už pomalu utichalo. Major jako voják vycvičený usnout kdekoliv a za jakýchkoliv podmínek se už jistě ocitl v přívětivé říši spánku.

„Ale zpět k původnímu tématu. Nemyslím si to. Měl jsi pravdu o jeho ambicích proplazit se do přízně novému guvernérovi. Proč ale touží po tvém politickém vzestupu?“

Jamie přikývl, ale zjevně ho už debata o MacDonaldových intrikách omrzela.

„Měl jsem tedy pravdu. To znamená, že mi dlužíš fant, Anglánko.“

Zahleděl se na mě a v očích mu zajiskřilo vzrušující očekávání. Doufám, že ho neinspirovala vzpomínka na ty červí Pařížany.

„Ano?“ odvětila jsem obezřetně. „A co přesně máš na mysli...?“

„No, ještě jsem neuvažoval nad všemi podrobnostmi, ale myslím, že bychom mohli začít tím, že si lehneš na postel.“

To znělo jako vskutku rozumný začátek. Navršila jsem polštáře u čela postele – zvláštní pozornost jsem věnovala tomu, abych nezapomněla odložit stranou Jamieho dýku – a pak si na ně vyšplhala. Pak jsem ale ještě seskočila, abych utahovákem přitáhla lana, na nichž ležela matrace, dokud rám postele křučivě nezavyl a lana nebyla napnutá, jak nejvíc to šlo.

„To je mazané, Anglánko,“ bavil se za mnou Jamie.

„Jen zkušenost,“ informovala jsem ho a šplhala po všech čtyřech na postel. „Po noci s tebou se kolikrát probudím a matraci mám srolovanou za ušima a zadkem ležím skoro na zemi.“

„Očekávám, že tvá zadnice tentokrát skončí poněkud výš,“ ujistil mě.

„Aha, takže ty mě necháš být nahoře?“ Ohledně této polohy jsem momentálně měla mírně rozporuplné pocity. Jednak jsem byla zoufale unavená, a i když jsem si rajtování na Jamiem užívala, měla jsem za sebou více než desetihodinovou jízdu na bestiálním koni a už teď jsem úpěla nad bolestí svých stehenních svalů, které obě aktivity zaměstnávaly podobně.

„Možná později,“ řekl a lehce při té myšlence přimhouřil oči. „Lehni si na záda, Anglánko, a vyhrň si košili. Teď pro mě roztažni nohy, hodná holka, ještě trochu víc, ano?“ A záměrně si začal neskutečně pomalu sundávat košili.

Povzdechla jsem si a posunula zadek do pozice, o níž jsem si říkala, že bych nemusela dostat křeč, kdybych v ní setrvala déle.

„Pokud myslíš na to, co si myslím, že myslíš, tak toho budeš hořce litovat. Ani jsem se pořádně neumyla,“ upozornila jsem ho káravě. „Jsem celá špinavá a páchnu jako kůň.“

Již nahý zvedl jednu paži a přičichl si sám k sobě.

„Ano? Nevadí, já taky. Tak je to fuk. Koně mám rád.“ Zjevně upustil od dalšího zbytečného protahování, jen si krátce prohlédl, jestli je všechno tak, jak si představoval, a uznale si mě změřil pohledem.

„Velmi dobře. Co kdybys teď zvedla paže a chytla se rámu postele...“

„To bys neudělal!“ řekla jsem, snížila hlas a mimoděk pohlédla na dveře. „Ne s MacDonaldem přes chodbu!“

„To bych tedy rozhodně udělal,“ ujistil mě, „i kdyby tu byl MacDonald, sám ďábel a tucet jim podobných.“ Odmlčel se a zkoumavě si mě prohlížel, pak si povzdychl a zavrtěl hlavou.

„Ne,“ zašeptal. „Dnes večer ne. Ty stále myslíš na toho Holanďana a jeho rodinu, co?“

„Ano, ty ne?“

S povzdechem si sedl vedle mě na postel.

„Skutečně jsem se snažil na ně zapomenout,“ řekl otevřeně. „Ale ani těm mrtvým se neleží lehce.“

Položila jsem mu dlaň na rameno. Ulevilo se mi, že to cítí stejně. Noční vzduch, jenž nás obklopoval, jako by neznal klidu, jako by jím neustále proplouvaly bezútěšní duchové a mě při vzpomínce na opuštěnou mýtinu, zrušovaný záhon a čerstvě vykopané hroby naplňovala vleklá melancholie, všechny události a varovné signály toho večera ve mně nepříjemně rezonovaly.

Vskutku to *byla* noc, v níž se vyplatilo zamknout se doma a nevycházet, užívat si teplo domácího krbu a přítomnost nejbližších. Domem profukoval vítr, až okenice skřípaly.

„Chci tě, Claire,“ řekl Jamie tiše. „Potřebuji... pokud chceš?“

Strávili i oni takto svoji poslední noc? přemýšlela jsem. Představovala jsem si, jak jsou manželé pokojně zachumlaní uprostřed stěn a šeptají si přitulení blízko u sebe pod dekou. Netuší, co přinese následující den. Ve vzpomínkách se mi vracela její štíhlá bílá stehna ošlehávána větrem a malý ostrůvek kudrnatých chloupků mezi nimi, Venušin pahorek jako vytesaný z mramoru a pod ním šev vysochané madony.

„Také to potřebuji,“ zašeptala jsem. „Pojď ke mně.“

Přiblížil se a zatáhl za šňůrku mé košile, až mi obnošené plátno sklouzlo po ramenou. Chtěla jsem zachytit jemnou látku, ale on byl rychlejší, chytil mou ruku, kterou pak položil na postel. Jediným prstem stahoval košili stále níž, sfoukl svíčku a ve tmě vonící po horkém vosku, medu a koňském potu mě políbil na čelo, víčka, tváře, rty, bradu a pomalu pokračoval něžnými a měkkými rty stále níž, až ke klenutým chodidlům.

Jazykem si pohrával s mými bradavkami, nekonečně dlouho je sál a já dlaní bloudila po jeho zádech, až jsem ho pevně chytila za nahý a uprostřed tmy zranitelný zadek.

Pak už jsme jen leželi zapletení do sebe jako hadi. Osvětlovalo nás jen matné, tlumené světlo z krbu. Samou únavou mi připadalo, že se mé tělo utápí a propadá matrací, a já si nepřála nic jiného, než aby dál a dál klesalo do vítané temnoty zapomnění.

„Anglánko?“

„Ano?“

Chvilíčku zaváhal. Pak ale jeho dlaň našla moji a zapletly se do sebe.

„Ty bys nikdy neudělala to, co ona, že ne?“

„Kdo?“

„Ona. Ta Holand'anka.“

Vytržena z pomalého usínání jsem si připadala otupěle a zmateně. Obraz mrtvé ženy zabalené do vlastní zástěry mi najednou připadal neskutečně vzdálený a stejně bezvýznamný jako jiné náhodné fragmenty vzpomínek, jež se mozek rozhodl při selektování hodit přes palubu, zatímco já se propadala do houpavých hlubin snění.

„Co? Spadnout do krbu? Ne, toho se pokusím vyvarovat,“ ujistila jsem ho se zívnutím. „Dobrou noc.“

„Ne. Probud' se.“ Lehce mi zatřásl rukou. „Mluv se mnou, Anglánko.“

„Nnn.“ S nejvyšším úsilím jsem od sebe odstrčila přívětivou náruč Morfeje a překulila se na bok tváří k Jamiemu. „Mm, o čem chceš mluvit?“

„O Holand'ance,“ zopakoval trpělivě. „Pokud by mě zabili, nevyvraždila bys celou rodinu, že ne?“

„Cože?“ Otřela jsem si tvář volnou dlaní a nevěřila vlastním uším. V rozespalosti mi vůbec nic nedávalo smysl. „Čí celou... ach. Myslíš, že to udělala schválně? Že je otráвила?“

„Myslel jsem si, že by to tak mohlo být.“

Sotva šeptal, ale i ta tichá slova mi vrátila plné vědomí. Chvíli jsem jen bezhlesně ležela, pak se ho dotkla, jako bych se chtěla přesvědčit, že je stále vedle mě.

Byl. Dlaní jsem přejela přes vystupující pánevní kost. Vyzářoval příjemné hřejivé teplo a já věděla, že tu je. Velký, pevný, živý.

„Mohla to být i nehoda,“ namítla jsem. „Nemůžeš si být jistý.“

„Ne,“ připustil. „Ale nemůžu na to nemyslet.“ Neklidně se převalil na záda.

„Přišli ti muži,“ vyprávěl potichu dřevěným trámům nad sebou. „Došlo k zápasu a oni ho zabili na jeho vlastním prahu. Myslím, že když viděla, že je manžel mrtvý, řekla těm násilníkům, že musí nejdřív nakrmit děti než... a pak do jídla nasypala muchomůrky a nakrmila děti i svoji matku. Myslím, že jediná nehoda byla ti dva muži navíc. Ona jen chtěla následovat manžela. Nenechala by ho samotného.“

Chtěla jsem mu říct, že má poměrně dramatické vysvětlení události, jíž jsme se stali svědky, ale nemohla jsem mu jeho představa vyvrátit. Když jsem mu naslouchala, zdálo se mi všechno jasnější. Až příliš.

„To nevíš,“ namítla jsem nakonec tiše. „Nemůžeš to vědět.“ *Pokud nenajdeš ty ostatní muže, prolétlo mi hlavou, a nezeptáš se jich.* Nechala jsem si to ale pro sebe.

Chvíli jsme oba mlčeli. Řekla bych, že pořád přemýšlel, ale mě už opět sváděl vábivý spánek.

„Co když tě nebudu moct ochránit?“ zašeptal nakonec. Otočil se na polštáři tváří ke mně. „Tebe a všechny ostatní. Udělám vše, co bude v mých silách, Anglanko, a nevadí mi, když při tom zemřu, ale co když zemřu moc brzy a selžu?“

Jak jsem na to mohla odpovědět?

„Neselžeš,“ zašeptala jsem. Vzdychl a sklonil hlavu tak, aby se naše čela vzájemně dotýkala. Z jeho dechu ke mně doléhala vůně vajec a whisky.

„Pokusím se,“ řekl a já se k němu přitiskla rty a v jediném polibku se mu snažila uprostřed tmy předat poděkování i útěchu.

Položila jsem mu hlavu na rameno a objala ho. Vdechovala jsem vůni mužné kůže, kouře a soli, jako by se nechával řádně vyudit.

„Voníš jako uzená šunka,“ zamumlala jsem a on vydal neidentifikovatelný zvuk, v němž jsem však rozpoznala pobavení, a zaplul svojí dlaní do horkého místa, na které již byla více než zvyklá, mezi má stehna.

Nechala jsem vše plynout a oddávala se těžkým písčínám spánku, které mě pomalu, ale jistě zasypávaly. Možná to řekl, když jsem padala do temnot, možná se mi to jen zdálo.

„Pokud zemřu,“ zašeptal do noci, „nechoď za mnou. Děti tě budou potřebovat. Zůstaň tu pro ně. Já na tebe vždycky počkám.“

II. ČÁST
SHROMÁŽDĚNÍ STÍNŮ

8

OBĚŤ MASAKRU

*Od lorda Johna Greye
váženému panu Jamesi Fraserovi.*

14. dubna 1773

Můj drahý příteli,

těším se dobrému zdraví a věřím, že Ty i Tvá rodina také.

Můj syn se vrátil do Anglie, aby tam završil své vzdělání. S potěšením píše o svých studiích (přiložil jsem kopii jeho posledního dopisu) a ujišťuje mě, že se mu dobře daří. Co je důležitější – o tom, že prospívá, mě zpravuje i má matka. Vzhledem k tomu, že více se dá vyrozumět z toho, co nenapíše, než z toho, co napíše, vytušil jsem, že je ve své domácnosti vystavena nezvyklému pozdvižení.

Přiznám se, že něco takového v mém životě docela chybí. Divil by ses, jak právě teď žijí obyčejně a zcela spořádaně. Klid na mě však působí tísnivě, a i přesto, že se cítím tělesně naprosto zdrav, můj duch strádá. Obávám se, že mi až příliš chybí William.

Po vyřazení z armády jsem si našel nové zaměstnání, a to výrobu vína. Ačkoliv musím přiznat, že výsledku mé práce se nedostává síly Tvé vlastní pálenky, utěšuje mě, že se dá alespoň pít. Snad pokud ho uložím na rok či dva, získá i na přijatelné

chuti. Příští měsíc Ti pošlu tucet láhví na ochutnání po svém novém sluhovi panu Higginsovi, jehož osobní historii nejspíš shledáš zajímavou.

Možná jsi zaslechl zvěsti o nechvalně proslulých výtržnostech, jež se udály před třemi lety v březnu v Bostonu. V novinách se často hovoří o „masakru“, i když očitý svědek těchto událostí by takové označení považoval přinejmenším za nezodpovědné a nepřesné.

Já jsem nepokojům přítomen nebyl, avšak hovořil jsem s mnoha důstojníky a vojáky, kteří byli. Pokud mluvili pravdu, a já věřím, že ano, obraz, který veřejnosti předkládá bostonský tisk, je nehorázný a pokřivený.

Boston je všeobecně považován za brloh republikánských nálad. Takzvané „pochodující společnosti“, jež ve velkém a za každého počasí vychází do ulic, nejsou ničím jiným než záminkou pro shromáždění nekalých živlů, jejichž nejlepší zábavou je trýznění zde ubytovaných vojáků.

Higgins mi vyprávěl, že si žádný muž nedovolí kvůli strachu ze zmíněných kriminálníků vyjít na ulici v uniformě, pokud jde sám. A dokonce i když jde mužů v uniformě pohromadě více, čelí četným útokům veřejnosti a mnohdy, pokud jim ovšem povinnost ve službě nekáže tlaku odolat, jsou donuceni vrátit se zpět na ubikace.

Jednoho večera byla hlídka pěti vojáků obklíčena rebely. Tito kriminálníci nejenže častovali muže urážkami nejhrubšího zrna, oni po nich házeli i kameny, hlinu, hnůj a další odpad. Tlak násilníků byl tak silný, že se muži báli o svoji bezpečnost, v důsledku čehož byli nuceni vytasit zbraně v naději, že útočnický zastraší. Bohužel efekt byl opačný, a naopak rozrušený dav vyprovokoval k ještě horlivější činnosti, až v jednu chvíli vyšel výstřel. Nikdo neví, zda pocházel ze zbraně vojáků, či zda byl ozbrojen někdo z davu násilníků, ani zda se jednalo o nehodu, nebo úmysl, nicméně výsledkem bylo... no, sám máš jistě představu, jak taková událost zamíchá s vývojem věcí.

Nakonec bylo zabito pět z útočníků, a ač byli vojáci zprvu oběťmi, vyvázli sice živí, ale bohužel následkem tohoto se stali

obětními beránky, o jejichž pověst se v tisku postarali vůdci rebelů. V rámci směšných, zákeřných a potměšilých tirád hořekovali nad tím, jak byli pobiti nevinní, o jaká ničím nevyprovokovaná jatka se vojáci postarali. Nikdo se ani slůvkem nezmínil, že by se snad mohlo jednat o nutnou sebeobranu mužů, na něž byl veden útok ze strany připitých rebelů.

Musím se přiznat, že mé sympatie leží a musí ležet na straně vojáků. Jsem si jist, že si toho jsi vědom. Byli však předvedeni před soud, jenž osvobodil jako nevinné pouze tři z pěti. Soudce se dozajista domníval, že by za současné situace bylo krajně nebezpečné zbavit obvinění všechny.

Higgins byl společně s dalším mužem obviněn ze zabití, ovšem pod zárukou duchovních a po ocejšování byl propuštěn. Z armády byl přirozeně nucen odejít. Bez prostředků a veřejně zahanben se ocitl v politováníhodné situaci. Nedlouho po svém propuštění se stal obětí hospodské bitky, kde utrpěl zranění, v jejichž důsledku přišel o schopnost vidět na jedno oko. Kromě toho mu bylo nejednou usilováno o život. V naději, že zde nalezne bezpečí, se nalodil na šalupu, jejímž kapitánem byl můj přítel kapitán Gill. Ačkoliv se stal oficiálně námořníkem, ve skutečnosti jím nebyl. Věř mi, já ho viděl.

Brzy Higinsovu absenci talentu upozoroval i kapitán Gill, proto v nejbližším přístavu ukončil jeho kontrakt. Byl jsem právě ve městě kvůli obchodům, když jsem potkal kapitána Gilla, který mě zpravil o Higinsově tristní situaci.

Podářilo se mi zoufalého muže najít. Zjistil jsem, že je to velmi inteligentní muž příjemného charakteru. Přijal jsem ho do služby, při níž navíc projevil i značnou loajalitu.

Posílám ho k Tobě s vínem a s prosbou, aby ho Tvá manželka prohlédla. Místní lékař doktor Potts tvrdí, že poranění oka je nevyléčitelné. Nepopírám to, ale neboť mám osobní zkušenosti s talentem Tvé ženy, byl bych poctěn, kdyby se na jeho zrak podívala i ona. A co se týče dalších chorob, ani v tom ohledu mu doktor Potts příliš nepomohl. Vyříd' jí prosím, že jsem jejím poníženým služebníkem a jsem jí stále neskonale vděčný za laskavost a odborné dovednosti.

Své nejvřelejší pozdravy zasílám i Tvé dceři, pro niž k zásilce s vínem přikládám i malý dárek. Jsem si jist, že má familiárnost pramenící z dlouholeté vazby k Tvé rodině neurazí jejího chotě a dovolí jí pozornost přijmout.

*Navždy Tvůj služebník
John Grey*

9

NA PRAHU VÁLKY

DUBEN 1773

Robert Higgins byl mladý muž křehké konstituce, tak štíhlý, že mu kosti drželo pohromadě jen oblečení. Pleť měl bledou, takřka průhlednou. Obdařen byl však velkýma upřímnýma modrýma očima a bohatou kšticí vlnitých, světle kaštanových vlasů. Jeho přirozeně stydlivá povaha vyprovokovala paní Bugovou k tomu, aby si ho vzala pod svá ochranná křídla a prohlásila, že ho nepustí zpět do Virginie, dokud ho „náležitě nevykrmí“.

Pan Higgins se mi docela líbil. Měl příjemnou povahu a lehký akcent evokující jeho rodný Dorset, což mě přivedlo na myšlenku, zda byla štědrost lorda Johna Greye až tak nesobecká.

Ač jsem k lordu Greyovi byla zpočátku skeptická, mé názory na jeho osobu se změnily poté, co jsem ho před několika léty léčila ze spalniček a mohla si s ním o samotě promluvit. Velice jsem si cenila i jeho přátelství k Brianně v době, kdy byl Roger zajat Irokézy. I tak jsem však zůstávala ve střehu kvůli Johnově zvýšené náklonnosti k mužům, zvláště k Jamiemu, ale jistě i mnohým dalším.

„Beauchampová,“ říkala jsem si pro sebe, když jsem rozkládala kořínky trojčety na sušení, „jsi teda pěkně podezíravá.“

„Ano, to jsi,“ ozval se pobavený hlas za mnou. „Koho podezíráš tentokrát? A z čeho?“

Překvapením jsem sebou škubla a trojčeta se rozlétla do všech světových stran.

„Ach, to jsi ty,“ oddechla jsem si podrážděně. „Musíš se ke mně tak plížit?“

„Trénuju,“ odvětil Jamie a políbil mě na čelo. „Nechci přijít o svůj talent hrát na schovávanou. Pročpak si mluvíš pro sebe?“

„Dává mi to jistotu oddaného posluchače,“ ucedila jsem trpce a on se celý rozesmátý shýbl, aby mi pomohl sesbírat ze země rozházené kořínky.

„Komu nedůvěřuješ, Anglánko?“

Zaváhala jsem, ale uvědomila jsem si, že mu nemohu říct nic než holou pravdu.

„Jen jsem přemýšlela, jestli John Grey šoustá našeho pana Higginse,“ řekla jsem bez obalu, „anebo jestli to má přinejmenším v plánu.“

Krátce zamrkal, ale nezatvářil se ani trochu překvapeně, což mě přivedlo k myšlence, že nad tím snad také uvažoval.

„Z čeho tak usuzuješ?“

„Za prvé je to velmi pohledný mladík,“ odpověděla jsem, vzala si od něj hrst kořínků a znovu je rozprostírala na rozloženou gázovinu. „A za druhé má snad nejhorší případ hemoroidů, jaké jsem u muže jeho věku kdy viděla.“

„On ti dovolil se *podívat*?“ Jamie se při zmínce o análním sexu začervenal. Nerad býval nediskrétní, ale nakonec se zeptal.

„Popravdě jsem ho nemusela vůbec přemlouvát,“ řekla jsem. „Sám mi o nich řekl, i když nebyl právě nadšen z představy, že ho vyšetřím důkladněji.“

„Také bych neskákal radostí,“ ujistil mě Jamie, „a to jsem tvůj manžel. Proč by ses proboha chtěla na takovou věc koukat, pokud netrpíš morbidní zvědavostí?“ Ostražitě se ohlédl po černé knize, do níž jsem si zapisovala své případy a která teď ležela otevřená na stolku. „Doufám, že sis tam nemalovala obrázky zadnice ubohého Bobbyho Higginse, že ne?“

„Nebylo potřeba. Nedokážu si představit lékaře, který by nevěděl, jak vypadají hemoroidy. Dokonce i starověcí Izraelitě a Egypťané na ně trpěli.“

„Opravdu?“

„Je to v Bibli. Zeptej se pana Christieho,“ poradila jsem mu.

Úkosem mě přeměřoval pohledem.

„Ty jsi mluvila o Bibli s Tomem Christiem? Jsi statečnější než já, Anglánko.“ Christie byl nejoddanějším presbyteriánem a byl nejblaženějším mužem na světě, když mohl někoho přetáhnout po hlavě Svatou knihou.

„Já ne, to Germain. Minulý týden se zajímal, co jsou v Bibli nádory.“

„A co jsou zač?“

„Hemoroidy. *Dále se tázali: ‚Jakou oběť za provinění jí máme přinést?‘ A oni řekli: ‚Pět zlatých nádorů a pět zlatých myši podle počtu pelištejských knížat, neboť stejná pohroma postihla všechny, i vaše knížata.‘*“ citovala jsem, „nebo něco v tom smyslu. Alespoň tak si to pamatuji. Pan Christie dal tento verš přepsat za trest Germainovi, a protože je Germain zvědavá hlava, chtěl vědět, co píše.“

„A nechtěl se ptát pana Christieho, samozřejmě.“ Jamie se zamračil a přejel si prstem po rovném nose. „Mám chtít vědět, co zas Germain vyvedl?“

„Zcela jistě ne.“ Tom Christie si odpracovával svůj nájem tím, že pracoval jako učitel. Disciplínu si však mnohdy vykládal po svém. Zastávala jsem však názor, že vyučovat jenom Germaina Frasera by samo o sobě mohlo splatit celý Christieho nájem.

„Zlaté nádory,“ zamumlal Jamie. „Inu, jistou myšlenku to má.“ Jeho hlas opět zastřel prazvláštní zasněný opar, který přicházel vždy, než Jamie vyslovil nějakou nervy drásající myšlenku zahrnující obvykle mrzačení, smrt či doživotní vězení. Výraz tváře, který nasadil, mě mírně děsil, ale ať už byly jeho myšlenkové pochody odstartované zlatými nádory jakékoliv, na chvíli je opustil a zavrtěl hlavou.

„Takže jsme mluvili o Bobbyho zadnici.“

„Ach ano. Respektive – proč jsem chtěla hemoroidy pana Higginse vidět,“ dodala jsem, a vrátila se tak k původnímu tématu našeho rozhovoru. „Chtěla jsem vědět, jestli je lepší je léčit, nebo rovnou odstranit.“

Jamie zdvihl obočí.

„Odstranit je? Jak? Tím malým nožíkem?“ Pohledem přešel skřínku, v níž jsem uchovávala chirurgické nástroje, a nahrbil se na znamení hlubokého odporu.

„Jde to, i když bez anestezie to může být docela bolestivé. Zrovna se zkoušela nová, mnohem jednodušší metoda, když jsem... odešla.“ Na chvíli jsem pocítila hluboký stesk po své práci v nemocnici. Chyběla mi vůně dezinfekce, obvyklý bzukot a shon sestřiček a nemocničních zřízenců, lesklé obaly odborných medicínských magazinů, v nichž se skvěly novinky z celého světa lékařství.

A pak byl stesk pryč a já přemýšlela, jestli bude s ohledem na dosažení ideálního análního zdraví pana Higginse lepší jeho hemoroidy podvázat, nebo použít pijavice.

„Doktor Rawlings radí použití pijavic,“ vysvětlila jsem. „U vážných případů by jich mělo být dvacet až třicet.“

Jamie přikývl již bez známek většího odporu. S léčbou pijavicemi již své zkušenosti měl a ujišťoval mě, že to vůbec nebolí.

„Ty jich tu ale tolik nemáš, vid’? Mám zavolat chlapce a poslat je nějaké nasbírat?“

Jemmy a Germain by jistě přivítali možnost jít se s dědečkem beztrestně brodit potokem a vrátit se ověnění pijavicemi a s bahnem až po uši. Musela jsem ten nápad ale zavrhnout.

„Ne, tedy chci říct ano,“ opravila jsem se. „Nepotřebuji je právě teď. Kdybych se rozhodla pro pijavice, ulevilo by se mi jen dočasně, ale u Bobbyho hemoroidů se již projevila ošklivá trombóza, jsou v nich chuchvalce sražené krve,“ vysvětlila jsem, „a skutečně si teď myslím, že by bylo nejlepší je úplně odstranit. Věřím, že bych je zvládla podvázat. To znamená, že bych každý co nejnižší zaškrtila, aby do něj již nemohla proudit krev a nakonec sám odpadl. Velmi čisté řešení.“

„Velmi čisté,“ zamumlal Jamie jako ozvěna, ovšem tvářil se lehce úzkostlivě. „Už jsi to někdy dělala?“

„Ano, jednou nebo dvakrát.“

„Ach,“ sešpulil rty, pravděpodobně si právě v hlavě přehrával celý proces, jak jsem mu ho popsala. „Jak... ehm, chci říct...“

bude se pak moct normálně vysrat po tom, co to absolvuje? Potřebuje to nějaký čas, ne?“

Zamračeně jsem poklepávala desku stolu.

„V současné době je jeho největším problémem, že srát vůbec *nemůže*,“ odvětila jsem. „Nebo alespoň ne moc často, nemluví o konzistenci. Má strašný jídelníček,“ poznamenala jsem a zahrozila Jamiemu prstem. „Vyprávěl mi to. Jí samý chléb, maso a pivo. V jeho jídelníčku úplně chybí zelenina a ovoce. Nepochybují o tom, že je zácpa v britské armádě více než *častá*. Nedivila bych se, kdyby každému druhému z řitě visely hemoroidy velké jako trsy hroznů!“

Jamie s jedním obočím zdviženým přikývl.

„Skutečně na tobě obdivuji plno věcí, Anglánko, úplně nejvíce tvůj delikátní způsob vyjadřování.“ Odkášlal si a sklopil pohled. „Ale pokud zácpa způsobuje hemoroidy...“

„Ano, způsobuje.“

„Dobrá... tedy to, co jsi říkala o Johnu Greyovi... Chci říct... nemyslíš si, že může za to, v jakém stavu je Bobbyho prdel?“

„Ach... ne přímo.“ Odmlčela jsem se. „Spíš že lord John po mně ve svém dopise chtěl – jak to jenom psal? – *A co se týče dalších chorob...* Chci tím říct, že o Bobbyho problémech nejspíš věděl, což by nevěděl bez... ehm... řekněme osobní prohlídky. Jak říkám, hemoroidy jsou vskutku běžnou chorobou. Přemýšlím, proč zrovna on považoval za nutné mě požádat o jejich léčbu, pokud by v tom nespatořoval svůj případný... pokrok?“

Během hovoru o zácpě a pijavicích získala Jamieho tvář svůj obvyklý odstín, teď ale opět zrudla.

„Svůj...“

„Chci jen říct,“ začala jsem a složila si ruce na prsou, „že si zahrávám s myšlenkou to nechat být, pokud sem byl pan Higgins poslán jen jako do správký.“

Mé vlastní pocity týkající se zadnice Bobbyho Higginse mi doted' přišly malicherné, ale to jen kvůli tomu, že jsem je doposud ještě nevyslovila. Nyní jsem pochopila, co mě skutečně trápí.

„Vadí mi představa, že vyléčím chudáka Bobbyho a pak ho pošlu domů, jen aby...“ Stiskla jsem pevně rty k sobě a vrátila se k bezděčnému obrácení svých kořínků.

„Prostě se mi to nelíbí,“ řekla jsem s tváří obrácenou ke dvířkům kredence. „Pro pana Higginse udělám, co budu moct. Chápu, že Bobby Higgins nemá právě skvělé vyhlídky, nepochybuji, že by udělal... cokoliv, co by si jeho lordstvo žádalo. Ale možná mu křivdím. Lordu Johnovi, myslím.“

„Možná křivdíš.“

Otočila jsem se, abych spatřila Jamieho sedět na mé židli a pohrávat si se džbánem s husím sádlem, jež se zjevně těšilo jeho maximální pozornosti.

„No,“ znejistěla jsem. „Asi ho znáš lépe než já, pokud si myslíš...“ Slova se rozplynula do ztracena, když najednou na verandu s překvapivě hlasitým žuchnutím spadla smrková šiška.

„O Johnu Greyovi toho vím víc, než bych si přál,“ řekl nakonec Jamie a pohlédl na mě. Ve tváři se mu přitom zračil kající úsměv. „A i on toho o mně ví tolik, že bych na to raději nemyslel. Ale,“ nahnul se dopředu, odložil džbán, položil si dlaně na kolena a upřeně se na mě zahleděl, „jednu věc vím zcela jistě a nepochybuji o ní. Je to čestný muž. Nezneužíval by Higginse ani jiného muže jen proto, že by nad ním držel ochrannou ruku.“

Působil velmi rozhodně a mě jeho slova upokojila. Konec konců Johna Greye jsem měla ráda. A přesto... to, s jakou dokonalou pravidelností přicházely jeho dopisy, mi způsobovalo jistý neklid. Jako bych v dáli slyšela hromy přicházející bouře. Dopisy samotné ve mně tuto odezvu nevyvolávaly, byly jako John Grey – erudované, vtipné a upřímné. A samozřejmě měl své důvody psát. Více než jeden.

„Víš, že tě pořád miluje, že?“ řekla jsem tiše.

Přikývl, ale nepodíval se na mě. Pohled stále upíral kamsi za stromy, k hranicím našeho dvora.

„Byl bys radši, kdyby ne?“

Mlčel, ale pak přikývl. Tentokrát se na mě ovšem podíval.

„Byl. Bylo by to zajisté lepší pro mě i pro něj. Ale co pro Williama?“ Zavrtěl nejistě hlavou.

„Williama možná přijal za svého kvůli tobě,“ odpověděla jsem a opřela se o pult. „Ale nezapomeň, že jsem viděla ty dva spolu a nepochybuji, že si Willieho zamiloval.“

„O tom také nepochybuji.“ Vstal, mimoděk si zamyšleně oprášil záhyby kiltu. Uzavřel se do sebe a uvažoval o něčem, o co se se mnou nechtěl podělit.

„Ty...“ začala jsem, ale když se na mě podíval, zmlkla jsem. „Ne, na tom nezáleží.“

„Co?“ Naklonil hlavu k jedné straně a přimhouřil oči.

„Ale nic.“

Ani se nehnul, ale jeho pohled mi najednou připadal pronikavější.

„Z toho, jak se na mě díváš, Anglánko, poznám, že to není pravda. Tak co?“

Zhluboka jsem se nadechla nosem a pěsti si zabalila do zástěry.

„Já jen – a jsem si jistá, že to tak není, jenom mi to prolétlo hlavou...“

Vydal typický skotský zvuk, jímž mi naznačoval, že mám přestat okecávat a raději to vyhrknout vše najednou. Věděla jsem moc dobře, že mě nenechá být, dokud to neudělám, tak jsem to vyklopila.

„Přemýšlel jsi někdy, jestli si ho lord John nevzal třeba kvůli tomu... no... William ti je neskutečně podobný a bylo to zřejmé, už když byl malý kluk. A protože tě lord John shledává fyzicky... přitažlivým...“ Přišla jsem o řeč a nejraději bych si sama podřízla hrdlo za to, co jsem právě vypustila z úst, když jsem hleděla Jamiemu do tváře.

Na chvíli zavřel oči, aby se na mě nemusel dívat. Pěsti sevřel tak pevně, až mu z toho naběhly žíly od kloubů po předloktí. Pak ale pomalu napjaté svaly uvolňoval a oči otevřel.

„Ne,“ řekl a v hlase se mu zračilo absolutní přesvědčení. Velmi přísně se na mě přitom podíval. „A rozhodně to neříkám proto, že bych tu představu neunesl. Jsem si tím naprosto jistý.“

„Samozřejmě,“ řekla jsem kvapně a dychtila toto téma na dobro uzavřít.

„Naprosto jistý,“ zopakoval ještě ostřeji a dvěma prsty, s nimiž nemohl pohybovat, si poklepal po noze. Pak zastavil. „Také jsem na to myslel, když mi říkal, že by se chtěl oženit s Isobelou Dunsanyovou.“

Odvrátil tvář a upřeně se díval z okna. Adso byl na dvoře a očividně něco pronásledoval ve vysoké trávě.

„Nabídl jsem mu své tělo,“ vyhrkl Jamie, aniž by se otočil. Hlas měl pevný bez jediného zaváhání, ale sálalo z něj silné napětí a já pochopila, jak těžké pro něj bylo se mi svěřit. „Jako projev díky, tak jsem mu to řekl. Ale bylo to...“ Škulbl sebou, jako by se chtěl zbavit svazující zdrženlivosti. „Víš, chtěl jsem poznat, jaký člověk se chystá přijmout mého syna za svého.“

Když vyslovoval „mého syna“, hlas se mu rozklepal a já se k němu instinktivně natáhla, jako bych mu chtěla dát obvaz na otevřenou ránu, jež se skrývala za těmi dvěma slovy.

Když jsem se ho dotkla, byl křečovitě strnulý, nechtěl, abych ho objímala, ale vzal mě za ruku a stiskl ji.

„Mohl bys... co myslíš?“ Nebyla jsem šokovaná. John Grey mi kdysi před mnoha lety na Jamajce o Jamieho nabídce pověděl, ačkoliv si myslím, že sám neznal pravou povahu návrhu, jaký dostal.

Jamie zesílil svůj stisk, palcem pomalu přejížděl po mém a lehce ho dřel. Pohlédl na mě a já si připadala, jako by v mé tváři po něčem pátral – nedíval se tázavě, ale způsobem, jako by najednou znovu objevil něco, co už mu dávno zevšednělo – a našel. Jako by zčistajasna viděl to, co do té doby cítil jenom srdcem.

Zvedl volnou ruku a pomalu mě hladil po obočí, dvěma prsty na chvíli spočinul na lícni kosti a pak celou chladnou dlaní zaplul do tepla mých vlasů.

„Nemůžeš být tak blízko někomu jinému,“ řekl nakonec, „splynout s ním, cítit pot, třít své tělo o jeho a neznat jeho duši. Ale pokud bys to *dokázala*...“ Zaváhal a já přemýšlela, jestli myslí na Black Jacka Randalla, nebo na Laoghaira, ženu, kterou si vzal, když si myslel, že jsem mrtvá. „... je to samo o sobě strašlivé,“ dodal tiše a ruku bezděčně svěsil.

Oba jsme mlčeli. Ticho narušil jen Adso, když po něčem venku vyrazil a zmizel. Z červeného smrku varovně vykřikl drozd. V kuchyni někdo něco upustil s hlasitým řinčením a pak už jsme slyšeli jen *řst řst* koštěte smýkaného po podlaze. Byly to všechno známé a domácí zvuky života, který jsme žili.

Udělal jsem to někdy? Lehla jsem si někdy do postele s mužem, aniž bych znala jeho duši? Vskutku ano. A měl pravdu. Duši mi naplnil chlad a mráz mi přeběhl po zádech.

Hluboce si povzdychl a ten tichý sten vyvěrával z jeho samotné podstaty. Dlaní si přejel po stažených vlasech.

„Ale on by to neudělal. John.“ Vzhledl a pokřiveně se na mě usmál. „Miloval mě. Sám mi to řekl. Ale já totéž necítil a nedokázal bych mu dát to, co on mně. Proto to nemohl udělat. Nemohl vyměnit něco, co bylo pravé a skutečné, za padělek.“

Těžkopádně se otřásl jako mokrá pes.

„Ne. Muž, který je schopen něco takového říct, není mužem, který by znásilnil dítě jen kvůli pěkným modrým očím jeho táty, to vím jistě, Anglánko.“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Pověz mi...“ zaváhala jsem a on se na mě zase podíval s tím jedním zdvihnutým obočím. „Kdyby... kdyby... ehm... tenkrát souhlasil a nabídku přijal a ty bys zjistil...“ vůbec se mi nedostávalo správných slov, „že není až tak čestný, jak jsi doufal...“

„Tak bych mu tenkrát u jezera zlomil vaz,“ odvětil. „Nezáleželo mi na tom, jestli mě pověsí. Chlapce bych mu nenechal. Ale neudělal to,“ dodal a lehce se otřásl. „Jsem si jist, že pokud se malý Bobby kdy ocitne v lordově posteli, bude to čistě z jeho vlastní vůle.“

* * *

Žádný muž se necítí nejlépe, když mu někdo jiný strká ruku do zadku. Věděla jsem to už dříve a Robert Higgins nebyl žádnou výjimkou potvrzující pravidlo.

„Nebude to bolet,“ uklidňovala jsem ho, jak nejlépe jsem dokázala. „Pokuste se jen zůstat v klidu.“

„Ano, madam, slibuji, slibuji, budu v klidu,“ nepřestával mě ujišťovat.

Klečel na všech čtyřech na mém operačním stole, na sobě měl jen košili. To mi umožňovalo mít vše, co jsem potřebovala, zhruba ve výši očí. Na stolku po pravé straně jsem měla položené kleště, vlákno na ligaturu a mísu s pijavicemi, kdyby na ně nakonec došlo.

Tiše vyjekl, když jsem kvůli maximální hygieně oblast očistila mokrým hadříkem namočeným v terpentýnu, ale dodržel své slovo a nehnul se.

„Vypadá to dobře, mohlo by to vyjít,“ ujistila jsem ho a vzala do ruky dlouhé lékařské kleště. „Ale pokud chcete, aby došlo k trvalé úlevě, budete muset změnit jídelníček, chápete?“

Zalupal po dechu, když jsem uchopila jeden z hemoroidů a zatáhla za něj. Byly tři v klasickém rozmístění na druhé, páté a deváté hodině, baňaté jako maliny, s nimiž sdílely i barvu.

„Ach! A-ano, madam.“

„Zkuste ovesnou kaši,“ řekla jsem rozhodně, zatímco jsem si kleště přendávala z jedné ruky do druhé, aniž bych povolila stisk, a do pravé si brala jehlu s hedvábnou nití. „Ovesná kaše vám každé ráno zaručeně prospěje. Zaznamenal jste změnu k lepšímu, co se týče trávení, od té doby, co vám paní Bugová dávala k snídani ovesnou kaši?“

Obtočila jsem nit volně okolo krčku hemoroidu, pak protáhla jehlu vzniklým očkem, až jsem utvořila smyčku, kterou jsem následně pevně utáhla.

„Ach.... Och! Ehm... abych řekl pravdu, madam, ať jím cokoliv, připadám si, jako bych sral cihly potažené ježčí kůží.“

„Zlepší se to,“ ujistila jsem ho. Zajistila jsem ligaturu uzlíkem a hemoroid pustila. Zhluboka se nadechl. „A co hroznové víno? Jíte ho často?“

„Ne, madam. Blbě se mi kouše.“

„Opravdu?“ Nevypadal, že by měl zkažené zuby. Možná bych se mu měla ještě důkladněji podívat na ústa. Může trpět lehkými kurdějemi. „Dobře tedy, požádám paní Bugovou, aby vám upekla rozinkový koláč. Ten se vám bude jíst jedna báseň.“

Má lord John schopného kuchaře?“ Vrhla jsem se kleštěmi na další hemoroid. Můj pacient navyklý již na průběh operace jen tiše zabručel.

„Ano. Je to indián. Jmenuje se Manoke.“

„Hmm.“ Obkroužit, utáhnout, pustit. „Napišu mu recept na rozinkový koláč. Vaří někdy sladké brambory nebo fazole? Fazole vašemu účelu rovněž prospějí.“

„Myslím, že ano, madam, ale Jeho lordstvo...“

Okna jsem měla kvůli větrání otevřená – Bobby sice nebyl o nic špinavější než průměrní muži, nicméně ani o nic čistší – a teď jsem díky tomu mohla slyšet hlasy přicházející z cesty. Hlasy a cinkot popruhů.

Bobby je také zaslechl, divoce na okno pohlédl, stáhl zadnici, jako by byl luční koník, a chystal se k mohutnému skoku. Pevně jsem ho chytla za jednu nohu, pak jsem toho ale raději nechala. Neměla jsem čím zakrýt okna krom okenic a k operaci jsem potřebovala světlo.

„Postavte se,“ řekla jsem a podala mu ručník. „Půjdu se podívat, kdo přijel.“ Hbitě poslechl mé rozkazy, sesunul se z operačního stolu a svižně se shýbal pro kalhoty.

Vyšla jsem na verandu právě včas, abych uvítala dva muže, kteří vedli své dvě muly do strmého kopce před dvorem. Byli to Richard Brown a jeho bratr Lionel ze stejnojmenné osady Brownsville.

Jejich návštěva byla poměrně překvapivá. Z Fraserova hřebene do Brownsville to byly dobré tři dny cesty a kromě toho mezi našimi osadami nepanovaly zrovna čilé obchodní vztahy. Do Salem to bylo skoro stejně daleko, jen opačným směrem, nicméně obyvatelé Fraserova hřebene tam zavítali častěji. Moravané byli přičinliví a měli smysl pro obchod. Za med, olej, nasolené ryby a vyčiněné kůže nabízeli sýr, keramiku, kuřata a další dobytek. Kam až moje vědomosti sahaly, osadníci z Brownsville obchodovali jen s levným zbožím s Čerokíji. Vyráběli přitom podřadné pivo, jež za cestu ani nestálo.

„Dobrý den, paní.“ Richard, menší a starší z bratrů, se dotkl okraje klobouku, ale nesňal ho. „Je váš pan manžel doma?“

„Je u stodoly. Činí kůže.“ Dlaně jsem si pečlivě utřela do utěrky, kterou jsem si přinesla. „Pojďte do kuchyně, přinesu nějaký cider.“

„Nedělejte si starosti.“ Bez okolků se otočil a jal se nejspíše s konkrétním cílem obcházet dům. Lionel Brown, který byl trochu vyšší než jeho bratr, skoro čahoun, ale měl stejné, jako tabák tmavé vlasy, lehce přikývl a bratra následoval.

Muly nechali stát s otěžemi svěšenými k zemi zjevně proto, abych se o ně postarala já. Zvířata se začala loudavě procházet po dvoře a okusovala dlouhou trávu při okrajích cesty.

„Hmm!“ Podívala jsem se za bratry Brownovy.

„Kdo to je?“ ozval se tichý hlas za mými zády. Bobby Higgins vyšel z domu a svým zdravým okem pokukoval z rohu verandy po hostech. Bobby byl, co se týče cizinců, vždy obezřetný a nebylo se čemu divit vzhledem k jeho zkušenostem z Bostonu.

„Jen sousedé.“ Rychle jsem chytila jednu z mul za provaz, tak tak jsem jí zabránila se pustit do semenáčku broskvoně, její jsem zasadila nedaleko verandy. Zjevně se jí můj zásah nelíbil, zahýkala, až mi to trhlo bubínky, a pokoušela se mě kousnout.

„Madam, počkejte, já to udělám.“ Bobby už držel druhou mulu a natahoval se, aby vzal otěže i té moje. „Prř!“ zavrčel na neukázněnou mulu. „Ticho tady bude, nebo vezmu klacek a uvidíš!“

Bylo očividné, že Bobby byl spíše pěšák než kavalerista. Dostatečně příkře vyslovený rozkaz nedoplnil adekvátním chováním a otěže držel poměrně ledabyle. Mula okamžitě stáhla uši a kousla ho do paže.

Vykřikl a obě uzdy pustil. Clarence, můj mezek, slyšel hluk a začal hýkat svým druhům na uvítanou. Dvě muly okamžitě odklusaly jeho směrem, až za nimi kožené třmeny jen vlály.

Bobby nebyl nijak těžce zraněn, ačkoliv zuby porušily kůži a skrz rukáv košile mu začala prosakovat krev. Když jsem se na ránu chtěla podívat blíže, zaslechla jsem na verandě další kroky. Byla to Lizzie s velkou dřevěnou měchačkou v ruce a výrazem šoku ve tváři.

„Bobby! Co se stalo?“

Ten se v tu ránu napřimil, předstíral dokonalou nonšalanci a odhrnul si vlnku kaštanových vlasů z obočí.

„Ach, to nic, slečno. Jen nějaké trable s Belialovými potomky. O mě se nemusíte bát.“

A při těch slovech se mu protočily panenky a on padl na záda, jako by do něj na místě uhodil blesk.

„Ach!“ Lizzie přelétla schody, jako by se jich ani nedotýkala, a už u mladíka klečela a popleskávala ho po tvářích. „Je v pořádku, paní Fraserová?“

„Bůhví,“ odvětila jsem upřímně. „Ale myslím, že ano.“ Vypadalo to, že Bobby normálně dýchá, a nahmatala jsem mu na zápěstí i pravidelný pulz.

„Neměli bychom ho zanést dovnitř? Mám přinést spálené peří? Nebo čpavek z ordinace? Nebo brandy?“ Lizzie poposedávala jako splašený čmelák, když se nemůže rozhodnout, kterým směrem vzlétne.

„Ne, myslím, že k sobě přijde sám.“ Mnohé mdloby povětšinou po chvíli odezní a já už pozorovala, jak se mu prohlubuje dýchání.

„Kapka brandy by mi přišla vhod,“ zamumlal, když začal pomrkávat víčky.

Pokynula jsem Lizzie, která okamžitě zaběhla do domu a dřevěnou měchačku nechala ležet v trávě.

„Nejste drobet neduživý?“ Podívala jsem se na něj shovívavě. Rána na ruce nebyla nic než škrábnutí a ani já mu svým počínáním nemohla způsobit žádný šok – nebo minimálně fyzický šok. Co měl chlapec tedy za problém?

„Nevím, madam.“ Pokoušel se posadit, a ačkoliv byl bílý jako stěna, vypadal docela v pořádku, tak jsem mu pomohla. „Jenom se mi to občas stává. Tu a tam. Začnou se mi dělat mžítka před očima, tečky, co mi víří okolo hlavy jako včelí roj, a potom se mi zatmí.“

„Tu a tam? Vám se to stalo už dřív?“ zeptala jsem se přísně.

„Ano.“ Hlava se mu zakymácela jako těžký květ slunečnice ve větru, proto jsem mu podložila podpaží rukou, aby nepřepadl. „Jeho lordstvo doufalo, že to vyléčíte.“

„Jeho lordstvo... ach, on o vašem omdlávání ví?“ Samozřejmě o tom musel vědět, pokud se před ním Bobby zčistajasna skácel k zemi.

Přikývl a zhluboka se nadechl.

„Doktor Potts mi pravidelně dvakrát týdně pouštěl žilou, ale to nepomáhalo.“

„Tomu věřím. Doufám, že alespoň s těmi hemoroidy vám ulevil účinněji,“ poznamenala jsem suše.

Na tváři se mu rozlila bledá růž. Dobře, alespoň mu v těle zbylo dost krve na to, aby se mohl trochu červenat. Chudák kluk. Odvrátil pohled a zahleděl se na měchačku.

„Ehm... já o *tom* nikomu neřekl.“

„Neřekl?“ Byla jsem překvapená. „Ale...“

„Víte, to ta cesta. Z Virginie.“ Růž ve tváři ztmavla. „Nikdy bych to ani neřekl, ale po týdnu na tom zatraceném koni se bolest už nedala snést. Před vámi se to skrýt nedalo.“

„Takže lord John o tomto problému nevěděl?“

Rázně zavrtěl hlavou, až mu hnědé kudrlinky zase spadly přes čelo. Byla jsem otrávená sama sebou. Křivdila jsem Johnu Greyovi a cítila se jako hlupák.

„Dobře tedy... a teď už se cítíte lépe?“ Lizzie se ještě nevrátila s brandy a já uvažovala, kde pořad vězí. Bobby byl stále bledý, ale přikývl a snažil se vyškrábat na nohy. Sice stál, ale povážlivě se kýval ve snaze získat zpět dřívější rovnováhu. Rudé písmeno „Z“, jež měl vypálené na tváři, na sněhové pleti zlověstně vystoupilo.

Zaměstnaná Bobbyho nevolností jsem zcela ignorovala hlomoz ozývající se z druhé strany domu. Teď jsem ale zaznamenala hlasy i blížící se kroky.

Za rohem se ukázali Jamie a Brownovi. Když nás spatřili, zastavili se. Jamie měl na čele mračivou vrásku, jež se pořád prohlubovala. Brownovi proti tomu vypadali až v překvapivě povznesené náladě, což působilo znepokojivě.

„Takže je to pravda.“ Richard Brown nespouštěl pohled z Bobbyho Higginse a pak se otočil na Jamieho. „Máte ve stavení vraha!“

„Skutečně?“ otázal se Jamie s ledovou zdvořilostí. „O tom jsem neměl ani potuchy.“ Uklonil se Bobbymu Higginsovi tím nejvybranějším způsobem, jaký odkoukal na francouzském dvoře, pak se narovnal a ukázal na Brownovy. „Pane Higginsi, mohu vám představit pana Richarda Browna a pana Lionela Browna? Džentlmeni, toto je můj host, pan Higgins.“ *Můj host* vyslovil se zvláštním důrazem, což Richarda Browna donutilo semknout rty tak pevně, až byly skoro neviditelné.

„Dávejte si pozor, Frasere,“ řekl a přísně zíral na Bobbyho, jako by ho měl v úmyslu probodnout pohledem. „Zdržovat se ve špatné společnosti může být v současné době nebezpečné.“

„Svoji společnost si vybírám sám, pane,“ řekl Jamie tiše, ale dával si záležet, aby každé slovo přecedil skrz zuby, jak nej-příkřeji uměl. „A vaši si rozhodně nezvolím. Josephel!“

Lizziin otec Joseph Wemyss se ukázal za rohem. Vedl dvě zrádné muly, jež se nyní zdály krotké a zdomácnělé jako koťátka, ač obě svoji výškou pana Wemyse převyšovaly.

Bobby Higgins ohromený vývojem situace se na mě díval a hledal vysvětlení. Lehce jsem pokrčila rameny a zůstala zticha, zatímco Brownovi nasedali a odjížděli pryč, v sedle ztuhlí vztekem.

Jamie počkal, až nám zcela zmizeli z dohledu. Pak si vydechl, zlověstně si prohrábl vlasy a mumlal něco v gaelštině. Nepochytila jsem všechno, ale vyrozuměla jsem, že připodobňuje charakter naší poslední návštěvy k hemoroidům pana Higginse, přičemž první zmínění s děsivou ztrátou prohrávali.

„Prosím, pane?“ Higgins vypadal zmateně, ale horlivě.

Jamie se na něj zahleděl.

„Nechte je být, ať si trhnou nohou,“ řekl a mávl nad Brownovými rukou. Zachytil můj pohled a otočil se k domu. „Pojďte se mnou, Bobby. Musím vám něco říct.“

* * *

Následovala jsem je dovnitř jak ze zvědavosti, tak pro případ, že by pan Higgins znovu omdlel. Sice už vypadal stabilněji, ale

byl pořád bílý jako křída. V kontrastu s Bobbym Higginsem vypadal pan Wemyss – světlovlasý a štíhlý stejně jako jeho dcera – jako reklama na zdraví. *Jaký má Bobby problém?* přemýšlela jsem. Nenápadně jsem se mu ohlédla zezadu po kalhotách, ale vše bylo v pořádku. Žádné krvácení.

Jamie je vedl do pracovny, kde jim pokynul k nesourodé sbírce židlí a truhel, které nabízel návštěvám, ale oba, Bobby i pan Wemyss, se rozhodli stát. Bobby k tomu měl zřejmé důvody, pan Wemyss to považoval za projev úcty. Nikdy, kromě stolování, se necítil dobře, když v Jamieho přítomnosti seděl.

Mě nezatěžovaly žádné tělesné ani společenské obtíže, a tak jsem se pohodlně usadila na nejlepší židli, jakou jsem našla, a zdvihla na Jamieho, jenž už zasedl k pracovnímu stolu, jedno obočí.

„Věc se má takto,“ začal bez delšího úvodu. „Brown a jeho bratr se sami prohlásili za vůdce komise bezpečnosti. Přišli sem, aby mě a mé nájemníky naverbovali.“ Úkosem na mě mrkl a já si všimla, jak se mu zdvihly koutky úst. „Jak jste asi vytušili, odmítl jsem.“

Žaludek se mi nervózně stáhl. Vzpomněla jsem si, co říkal major MacDonald a co jsem sama věděla. Takže už to začalo.

„Komise bezpečnosti?“ Pan Wemyss nechápal a ohlédl se po Bobbym Higginsovi.

„Kvůli tomu přišli?“ zeptal se Bobby tiše. Prameny kudrnatých vlasů unikly ze svázaného copu a on si je musel schovat za ucho.

„Už jste slyšel o takových komisích, pane Higginsi?“ Jamie se na Bobbyho podíval s jedním obočím tázavě nadzdvíženým.

„Už jsem měl onehdy tu čest.“ Bobby se krátce dotkl kůže pod slepým okem. Byl stále bledý, ale pomalu začínal získávat svou duchapřítomnost. „Byli to hrubiáni. Stejně jako jejich muly. Ale bylo jich víc a byli zvrácenější.“ Křivě se usmál a uhladil si košili přes pokousanou ruku.

Při zmínce o mulách mi bleskla hlavou myšlenka a skočila jsem jim do hovoru.

„Lizzie! Kde je Lizzie?“

Na svoji rétorickou otázku jsem nečekala odpověď, okamžitě jsem zamířila ke dveřím a cestou jsem volala její jméno. Nikdo se ale neozýval. Šla do domu pro brandy – v kuchyni byl velký džbán a ona to věděla. Včera v noci jej snesla paní Bugové. Musí být někde v domě. Určitě neodešla...

„Elizabeth? Elizabeth, kde jsi?“ Pan Wemyss běžel okamžitě za mnou, volal dívčino jméno a následoval mě chodbou do kuchyně.

Lizzie ležela na zemi jako bezvládný uzlíček s jednou rukou nataženou, jako by se snažila se při pádu zachytit.

„Slečno Wemysová!“ Bobby Higgins si kolem mě prorazil cestu, ve tváři měl zoufalý výraz a už bral mladou ženu do náruče.

„Elizabeth!“ To už mě stačil loktem odstrčit i pan Wemyss, bledý skoro jako jeho dcera.

„Necháte mě se na ni *podívat*, že?“ řekla jsem a prodrala se kupředu. „Položte ji na sedačku, Bobby.“

Opatrně se zvedl, lehce zavrával a i s dívkou v náruči se posadil. Dobře tedy. Pokud si chtěl hrát na hrdinu, neměla jsem čas se s ním dohadovat. Klekla jsem si a chytla ji za zápěstí ve snaze najít pulz. Druhou rukou jsem jí z čela shrnula světlé vlasy.

Na to, abych poznala, kde je zakopaný pes, mi stačil jediný pohled. Plet' jí lepkavě zvlhla a tvář zesinala. Už teď jsem cítila chvění značící nastupující zimnici, která jí i v bezvědomí vibrovala tělem.

„Malárie je zpět, že?“ zeptal se Jamie. Objevil se po mém boku s rukou na rameni pana Wemyse jednak proto, aby ho uklidnil, ale také proto, aby mu zabránil v zasahování do mé práce.

„Ano,“ zněla moje stručná odpověď. Lizzie se nakazila malárií již před lety na pobřeží. Bohužel měla tato zákeřná choroba tendenci se vracet. Ačkoliv už to bylo více než rok, kdy se u ní projevila poslední recidiva.

Pan Wemyss se hlasitě zhluboka nadechl a do tváře se mu začala pomalu vracet barva. Znal průběh malárie a věděl, že ji dokážu léčit. Ano, vyléčila jsem ji již několikrát...

... a doufala jsem, že se mi to podaří i tentokrát. Lizzie měla slabý, zrychlený pulz, ale začínal se vracet do normálu. I tak mě ale děsilo, jak náhle záchvat přišel. Nebo již vyzorovala nějaké symptomy? Doufala jsem, že myšlenky, jež se mi honily hlavou, se nyní nezračily v mé tváři.

„Odneste ji do postele a přikryjte. K chodidlům jí dejte nahřátý kámen,“ řekla jsem směrem k Bobbymu.

Zvedla jsem se a otočila na pana Wemyse. „Začnu hned připravovat léky.“

Jamie mě následoval do ordinace a neustále se otáčel přes rameno, jestli nás někdo neposlouchá.

„Myslel jsem, že ti chinovník došel,“ zašeptal.

„Došel. Sakra.“ Malárie byla chronickým onemocněním, ale s pravidelnými malými dávkami kůry chinovníku jsem ji dokázala držet pod kontrolou. Ta mi ale přes zimu došla a nikdo se ještě nevydal na jih k pobřeží pro další.

„Takže co?“

„Přemýšlím.“

Otevřela jsem dvířka kredence a prohlédla si úhledně vyrovnané skleněné lahvičky. Mnohé byly prázdné, v jiných bylo jen na dně. Po dlouhé, vlhké a především velmi chladné zimě, kdy jsme se potýkali s chřipkami, rýmami, omrzlinami a zraněními z lovu, se mé zásoby povážlivě ztenčily.

Musela jsem najít vhodný lék na horečku. Vlastnila jsem dost prostředků ke snížení běžné horečky, ovšem malárie byla něco úplně jiného. Alespoň jsem měla dost kořene i kůry ze svídy krvavé. Během podzimu jsem jí nasbírala obrovská kvanta, jako bych předvíдалa, že bude potřeba. Sundala jsem ji z police a po chvíli přemýšlení jsem k ní přidala ještě hořec.

„Postav prosím vodu,“ požádala jsem Jamieho a mračící se jsem začala v hmoždíři drtit kořinky, kůru a oddenek hořce. V současné chvíli jsem mohla jen potlačit horečku a zimnici. A šok – ten raději taky.

„A dones mi trochu medu, prosím!“ volala jsem za ním, když už vycházel ze dveří. Přikývl a spěchal do kuchyně. Jeho kroky byly rychlé a rezonovaly na dubových parketách.

Začala jsem roztloukat směs a nepřestala přemýšlet o dalších možnostech. Jistá část mého já se tetelila blahem z náhlého vyrušení z jinak chmurných myšlenek. Alespoň na chvíli to odložilo diskuzi o Brownových a jejich ďábelské komisi.

Nebylo mi lehké u srdce. Ať byl jejich záměr jakýkoliv, nepřinese nám to nic dobrého, tím jsem si byla jistá. Navíc neodešli zrovna v přátelském rozpoložení. A co se týče toho, jak se Jamie cítil povinován odpovědět...

Koňský kaštan! Ten se užíval k léčbě horečky vracející se obden, jak malárii označil doktor Rawlings. Zbyl mi ještě nějaký? Znovu jsem si zkoumavě prohlédla vyskládané sklenice ve skřínce s léky. Zastavila jsem se u malé lahvičky, na jejímž dně zbylo trochu sušených černých kuliček. Na cedulce stálo *Cesmína*. Nebyla má, byla Rawlingsova. Nikdy jsem ji ještě nepoužila, ale někde hluboko v paměti se mi cosi vybavovalo. Něco jsem o této rostlince slyšela nebo četla, ale co?

Nepřítomně jsem vzala skleničku do rukou a přičichla si k ní. Do nosu mě praštil ostrý svíravý a lehce nahořklý pach. Bylo to něco známého.

Stále jsem ji držela v ruce a přešla jsem ke stolku, kde ležela rozevřená má černá kniha. Zalistrovala jsem na přední strany, které byly ještě popsány rukou Daniela Rawlingse, původního majitele truhličky s léky a knihy samotné. Kde to jen bylo?

Listovala jsem divoce stránkami ve snaze najít, co jsem si matně pamatovala, když vtom se vrátil Jamie se džbánem horké vody a nádobkou s medem. A Beardsleyova dvojčata mu byla v patách.

Pohlédla jsem na ně, ale nic jsem neříkala. Chlapci měli ve zvyku se zjevovat nečekaně jako párek čertíků v krabičce.

„Je na tom slečna Lizzie zle?“ zeptal se Jo nervózně, když nakukoval Jamiemu přes rameno, aby viděl, co dělám.

„Ano,“ řekla jsem stručně a nevěnovala chlapcům příliš pozornosti. „Ale nebojte. Už jí chystám léky.“

Tady – krátká zmínka dopsaná jako dodatečná glosa k aplikované léčbě pacienta, jehož symptomy byly typicky malarické a který, což jsem přijala s vyděšeným šubnutím, zemřel.

Obchodník, od nějž odebírám kůru chinovníku, mě informoval, že indiáni místo ní používají rostlinu zvanou cesmína, která se kůře chinovníku podobá svojí hořkostí a je typicky využívána k léčbě třídenní malárie a střídavé horečky. Sesbíral jsem několik bobulí, z nichž, až se namane příležitost, připravím odvar.

Vzala jsem jednu z kuliček a kousla do ní. Ústa mi zaplavila palčivá chuť chininu. Následovala zvýšená produkce slin a pusa se mi křivila z nepředstavitelné hořkosti. *Cesmína*. Vskutku.

Naklonila jsem se z otevřeného okna a vyplivla nechutnou směs slin a rozkousnuté bobule do bylinkového záhonu, což vyvolalo chrochtavé pochechtávání od dvojčat, jež nečekané rozptýlení ve vypjaté situaci rozveselilo.

„Jsi v pořádku, Anglánko?“ V Jamieho tváři spolu soupeřilo pobavení s obavami. Nalil trochu vody do hliněného kalíšku, přidal hrudku medu a podal mi ho.

„Fajn,“ zaskřehotala jsem. „Neupust' to!“ Kezzie Beardsley vzal do dlaně nádobku s černými bobulemi a obezřetně si přičichl k hrdlu. Na mé napomenutí jen přikývl, ale sklenici neodložil. Místo toho ji podal bratrovi.

Řádně jsem si lokla horké medové vody a polkla. „Mají v sobě něco jako chinin.“

Jamieho tvář se okamžitě proměnila a bylo vidět, že mu spadl kámen ze srdce.

„Takže tomu děvčeti pomohou?“

„Doufám. Není jich ale moc.“

„Chcete říct, že těch kuliček potřebujete pro slečnu Lizzie víc, paní Fraserová?“ Jo ke mně vzhlédl a tmavýma očima zostra zamžoural do malé nádobky.

„Ano,“ řekla jsem překvapeně. „Nechceš mi říct, že víš, kde rostou, nebo ano?“

„Ale víme, madam,“ skočil mu do řeči Kezzie, hlasitěji než obvykle. „Mají je indiáni.“

„Kteří?“ zeptal se Jamie s pronikavým pohledem upřeným na chlapce.

„Čerokíjové,“ řekl Jo a mával rukou kamsi přes rameno. „Pod horou.“

Tento popis by seděl na dobrý půltucet vesnic, ale zjevně měli na mysli konkrétní místo, neboť se oba současně otočili, jako by chtěli rovnou vyrazit a shánět lék.

„Počkejte chvíli, pánové,“ usměrnil je Jamie a chytil Kezzieho za límec. „Půjdu s vámi. Koneckonců budete potřebovat něco na výměnu.“

„Máme plno kůží, pane,“ ujistil ho Jo. „Měli jsme dobrou sezonu.“

Jo byl skvělý lovec, a i když Kezzieho sluch nebyl ideální, bratr ho naučil alespoň klást pasti. Ian mi vyprávěl, že bouda Beardsleyových je až po strop nacpaná kožkami z bobrů, kun, jelenů a lasic. Ten prapodivný pach si nosili všude s sebou, prožral se jim oblečením a nalepil se na ně. Pach zaschlé krve, pižma a srsti.

„Je to od vás velmi štědré, Jo, ale stejně půjdu s vámi.“ Jamie na mě mrkl – sice se už rozhodl, ale stejně mě žádal o svolení. Polkla jsem a na jazyku stále cítila palčivou hořkost.

„Ano,“ řekla jsem a odkašlala si. „Pokud půjdete, ráda bych po vás něco poslala a požádala o směnu za jiné věci. Stejně se nechystáte vyrazit dříve než zítra ráno, ne?“

S Beardsleyovými lomcovala netrpělivost, ale Jamie byl le-
dově klidný, díval se na mě a já měla pocit, že se mě dotýká.

„Ne,“ řekl tiše. „Počkáme na noc.“ Otočil se na Beardsleyovy. „Běž nahoru, Jo, a popros Bobbyho Higginse, aby sešel sem k nám. Potřebuji s ním mluvit.“

„Je u slečny Lizzie?“ Jo Beardsley vypadal tím pomyšlením značně znepokojen a ve tváři jeho bratra se zračily podobné pocity. Oba nedůvěřivě mhouřili oči otevřené jen na malou škvírku.

„Co pohledává u ní v pokoji? Ví vůbec, že je zasnoubená?“ zeptal se Kezzie napřímo.

„Její otec je s ní,“ ujistil ho Jamie. „Takže její pověst neutrpí.“

Jo si odfrkl. S bratrem si vyměnili významné pohledy a pak společně odešli jistě s cílem odstranit z cesty vše, co by mohlo pošramotit Lizziinu čest.

„Takže to uděláš?“ Odložila jsem hmoždíř. „Budeš indiánským agentem?“

„Myslím, že nemám jinou možnost. Pokud to nebudu já, stane se jím Richard Brown, a to nemůžeme riskovat.“ Chvilí váhal, pak se ke mně přiblížil a zlehka mě vzal za loket. „Pošlu chlapce zpět s těmi bobulemi, co nejdříve to půjde. Já budu muset den nebo dva zůstat, abych si s nimi promluvil.“ Musel seznámit Čerokíje s tím, že je od nynějška agentem britské Koruny, a také jim bude třeba říci, že vůdce horských vesnic k nim možná v nejbližší době zavítá s dary a chutí vyjednávat.

Přikývla jsem, ačkoliv jsem cítila, jak mě pod hrudní kosti sužuje svíravý pocit. Strach. Už to začalo. Nezáleží na tom, jak moc člověk ví o hrozných věcech, které se stanou, nikdy nečeká, že to přijde *dnes*.

„Nezůstávej tam moc dlouho, prosím,“ vyhrkla jsem ze sebe. Ačkoliv jsem ho nechtěla zatěžovat svými starostmi, muselo to ze mě ven.

„Ne,“ odvětil tiše a dlaní mě chvíli hladil po zádech. „Nedělej si starosti. Nejsem ten typ, co někde bezděčně okouní.“

Halou se rozezněl dupot nohou scházejících po schodech. Vytušila jsem, že pan Wemyss nakonec vyhodil z pokoje jak dvojčata Beardsleyova, tak Bobbyho. Beardsleyovi beze slova vyšli ven a častovali přitom Bobbyho nelibým pohledem, ten si jich však očividně nevšiml.

„Jeden z kluků říkal, že se mnou chcete mluvit, pane.“ Byla jsem potěšena, že se mu do tváře vrátila barva, a na omdlení také nevypadal. S těžkým srdcem pohlédl na stůl, na němž bylo dosud rozložené prostěradlo, na kterém dnes klečel, a pak na mě, ale já zavrtěla hlavou. Na Bobbyho hemoroidy si udělám čas jindy.

„Ano, Bobby.“ Jamie pokynul mladíkovi, aby se posadil na židli. Významně jsem si ale odkašlala a Jamie moji tichou narážku pochopil. Sám se tedy opřel o stůl a oba zůstali stát.

„Muži, kteří sem dnes přišli, se jmenují Browni. Žijí v osadě kus cesty odsud. Říkal jste, že jste zaslechl něco o komisích bezpečnosti, že ano? Takže máte asi představu, jak fungují.“

„Ano, pane. Ti Browni, pane... oni si přišli pro mě?“ Mluvil velmi klidně, ale všimla jsem si, s jakou těžkostí polkl. Ohryzek mu na velmi štíhlém krku těžkopádně poskočil.

Jamie si povzdychl a prohrábl si křtici. Oknem ordinace prosvítalo slunce přímo na něj a jeho rudé vlasy vypadaly v záři jako v jednom ohni. Jen sem tam se v rezavé záplavě zajiskřil stříbrný odlesk.

„Ano. Věděli, že jste zde a co jste zač. Nepochybně od něko- ho, koho jste potkal cestou. Předpokládám, že jste tedy musel někomu říct, kam míříte, ne?“

Bobby beze slova přikývl.

„Co s ním chtěli udělat?“ zeptala jsem se během přesypávání kořínků, kůry a bobulí do misky a zalévání je horkou vodou.

„To neupřesnili,“ řekl Jamie suše. „Každopádně jsem jim nedal šanci. Sdělil jsem jim, že mého hosta odvedou jen přes moji mrtvolu – a jejich pravděpodobně také.“

„Děkuji vám za to, pane.“ Bobby se nadechl. „Oni to asi vědí, že ano? O Bostonu? *To* jsem, přísahám, nikomu nevyprávěl.“

Jamieho vráska na čele se prohloubila.

„Ano, vědí. Předstírali, že si myslí, že já ne. Říkali, že tu posky- tuji bez svého vědomí útočiště vrahovi a hrozbě veřejného blaha.“

„No, to první by ještě pravda být mohla,“ odvětil Bobby a opa- trně si přešel prsty přes vypálenou značku, jako by ho stále páčila. Vyčerpaně se usmál. „Ale skutečně nevím, jak bych v současné době mohl kohokoliv ohrozit.“

Jamie to přešel.

„Problém je, Bobby, že vědí, kde jste. Myslím, že nepřijdou znovu a neodvedou vás. Ale musím vás požádat, abyste se cho- val obezřetně, mazaně. Zajistím, abyste se mohl, až nastane správný čas, bezpečně vrátit k lordu Johnovi. Samozřejmě s do- provedem. Zatím ale ještě nejste připravený, jak jsem pochopil,“ řekl a otočil se na mě.

„Ne zcela,“ odpověděla jsem. Bobby se po mně bojácně po- díval.

„Dobře.“ Jamie si sáhl za pas a vytáhl pistoli, již skrýval pod košili. Byla to ta s vykládanými střenkami.

„Vezměte si ji,“ řekl Jamie a podal pistoli Bobbymu. „V pří- borníku jsou prach a kule. Můžete mi slíbit, že dohlédnete na moji ženu a rodinu, zatímco budu pryč?“

„Ach!“ Bobby vypadal zaskočeně, ale přikývl a zasunul si pistoli za kalhoty. „Postarám se o ně, pane. Máte mé slovo!“

Jamie se na něj vřele usmál.

„To je mi velkou útěchou, Bobby. Nezašel byste pro mého zetě? Potřebuju si s ním promluvit, než vyrazím.“

„Ano, pane. Už běžím!“ S odhodláním vepsaným v jemné tváři básníka se vydal ven.

„Co myslíš, že by s ním udělali?“ zeptala jsem se tiše, když jsem slyšela zabouchnout vchodové dveře. „Brownovi.“

Jamie zavrtěl hlavou.

„Bůhví. Pověsili by ho na křížovatce... možná by ho jen zmlátili a odvezli z hor. Chtějí nějaké představení pro lidi, aby ukázali, že se umí postarat o jejich bezpečí, že je zbaví kriminálníků a nekalých živlů, chápeš?“ dodal a zašklebil se.

„*Spravedlivá moc vlády vyplývá ze souhlasu těch, kterým vládnou,*“ citovala jsem a přikyvovala. „Aby bylo jednání komise bezpečnosti legitimní, potřebují vystupovat proti někomu, kdo je zřejmou hrozbou pro veřejné bezpečí. Brownovi nejsou hloupí.“

Podíval se na mě a zdvihl rezavé obočí.

„Kdo to řekl? To o *souhlasu těch, kterým vládnou?*“

„Thomas Jefferson,“ odvětila jsem blazeovaně. „Respektive to za nějaké dva roky teprve řekne.“

„Chtělaš říct, že to za dva roky ukradne džentlmenovi jménem Locke,“ opravil mě. „Předpokládám, že Richard Brown musí být docela vzdělaný.“

„Myslíš – na rozdíl ode mě?“ zeptala jsem se nevzrušeně. „Očekáváš-li, že budou Brownovi působit potíže, proč jsi dal Bobbymu zrovna *tuto* pistoli?“

Pokrčil rameny.

„Potřebuju mít u sebe ty dobré. A pochybuju, že ji Bobby využije.“

„Počítáš, že bude sloužit jen k zastrašení?“ Byla jsem skeptická, ale měl koneckonců pravdu.

„Ano, ale spíš počítám s Bobbym.“

„Jak to myslíš?“

„Pochybuji, že by použil zbraň na svoji vlastní obranu, ale snad by ji použil, aby zachránil tebe. A myslím, že pokud k tomu dojde, bude útočník tak blízko, že ho nemine ani s touto pistolí,“ řekl beze změny výrazu tváře, ale mně přeběhl mráz po zádech.

„Tak to se mi ulevilo,“ řekla jsem. „A jak vůbec víš, co by udělal, kdyby na to došlo?“

„Mluvil jsem s ním,“ odpověděl věcně. „Muž, jehož zabil v Bostonu, byl první, kterého kdy zastřelil. Už by to znovu udělat nechtěl.“ Napřímil se a přešel nervózně k pultu, kde se zaměstnával tím, že bezděčně přerovnával nástroje, které jsem si připravila na čištění.

Přešla jsem k němu a pozorovala ho. V nádobce s terpentýnem jsem měla naloženo několik skalpelů a kauterů. Postupně je vytahoval, sušil a ukládal do jejich truhlice, pěkně úhledně jeden vedle druhého. Lžičkovitá zakončení některých železných nástrojů byla lehce začernalá používáním ani čepele skalpelů už nebyly v nejlepší kondici, ostří se ale stříbrně lesklo.

„Budeme v pořádku,“ řekla jsem tiše. Chtěla jsem Jamieho ujistit, nakonec se ale v mém hlase objevil tázavý tón.

„Ano, já vím,“ řekl. Uložil poslední nástroj, ale víko nezavřel. Místo toho jen stál s rukama opřenýma o pult a upřeně se díval vpřed.

„Nechci odcházet,“ zašeptal. „Nechce se mi to udělat.“

Nevěděla jsem, jestli mluví se mnou, nebo sám k sobě, ale na byla jsem dojmu, že nehovoří jen o cestě do čerokijské vesnice.

„Také to nechci,“ zašeptala jsem a přiblížila se k němu tak, že jsem cítila, jak dýchá. Otočil se ke mně a pevně mě objal. Chvíli jsme tak stáli a poslouchali navzájem svůj dech, hořká vůně čaje se mísila s domácími vůněmi lnu, prachu a sluncem opálené kůže.

Pořád nás čekala důležitá rozhodnutí. Museli jsme vyřešit některé otázky a podniknout jisté kroky. Bylo jich více než dost. Ale v jediný den, jedinou hodinu, jsme udělali rozhodnutí, které nešlo vzít zpět, a ocitli jsme se na prahu války.

10

POVINNOST VOLÁ

Jamie poslal Bobbyho, aby přivedl Rogera Maca, ale sám byl tak nedočkavý, že se jim vydal naproti a zanechal Claire přípravě nálevů.

Venku vše vypadalo krásně a pokojně. Hnědá ovce stála se svými jehňaty v ohradě, jako by se nechumelilo, čelistmi pohybovala v pravidelném spokojeném rytmu. Jehňata poskakovala okolo, dopředu a vzad jako blázniví luční koníci. Claiřin záhonek s bylinkami byl plný zelených lístečků a rašících květin.

Sehnul se, aby zavřel pootevřený poklop od studně, ale zjistil, že kvůli drobné deformaci to nejde. Přidal si to tedy na seznam věcí, jež kolem domu potřebují opravit, seznam, který nosil stále v hlavě v naději, že příštích několik dní zasvětili kopání, hnojení, opravování šindelů a podobně příjemným pracím namísto toho, co ho skutečně čekalo.

Raději by zakopával starou jímku pod latrínou nebo kastroval prasata, než aby se šel zeptat Rogera Maca, co ví o indiánech a válce za nezávislost. Z hovorů o budoucnosti se zetěm měl vždy hrůzu a za každých okolností se jim snažil vyhnout.

Když mu vypráví Claire, připadalo mu to, jako by poslouchal pohádku plnou fantastických divů, jež ho místy děsily, bylo to vždy ale velmi zajímavé. Brianna s ním sdílela vzpomínky na běžné věci, ale také velmi poutavé, nebo naopak divoké historky o mužích procházejících se po Měsíci, které považoval za skutečně nadmíru vzrušující, ale nikdy mu nezneklidňovaly spánek.

Roger Mac byl proti tomu chladnokrevný vypravěč a svým řečnickým stylem mu připomínal staré historyky, které čítával a které měly tendenci kolem zkazek navozovat děsivou zhoubnou atmosféru. Když mu něco popisoval Roger Mac, tak nejenže nabyl jistoty, že se to, tamto a ono opravdu nezměrně hrozivého *skutečně stane*, ale že to bude mít bezprostřední vliv i na něj samého.

Bylo to, jako by navštívil nějakého zvlášť škodolibého vykladače osudu a nezaplátil si dost, aby se dozvěděl o své budoucnosti něco příjemného. Najednou mu, jako když rybářský korek vyskočí nad hladinu, v myslí vytanula vzpomínka.

Odehrálo se to v Paříži. V hospodě, která se nacházela poblíž *université* a kde to také nepříjemně smrdělo po moči, popíjel s přáteli, dalšími studenty. Sám už byl dost pod obraz, když si někdo usmyslel, že by byla náramná legrace si nechat číst z dlaně. Všichni se tedy přesunuli ke stařeně sedící vždy na svém místě v rohu hospody. Byla sotva vidět, jelikož byla zahalená oblakem kouře z dýmky, kterou kouřovala.

Neměl v úmyslu nechat si vyložit osud, měl v kapse jen pár drobných a nechtěl je utratit za nesmysl, což také řekl nahlas.

Když vtom k němu ze tmy vystřelil vyzábělý spár, chytil ho za ruku a zasekl mu dlouhé špinavé nehty do masa. Vyjekl překvapením a jeho kamarádi se rozesmáli. Rozchechtali se ještě víc, když mu stařena do dlaně plivla.

Vetřela mu plivanec do kůže a sehnula se k němu tak blízko, až ucítil její stařecký pot a mezi šedivými vlasy, které vykukovaly zpod obnošeného černého šálu, viděl lézt vši. Podívala se mu do dlaně a špinavým nehtem přejížděla po čárách, jež ji křížovaly. Pokoušel se vymanit z jejího sevření, ale ona ho ještě více stiskla u zápěstí a Jamie k vlastnímu překvapení zjistil, že proti stařence nic nezmůže.

„*T'es un chat, toi,*“ poznamenala zlomyslným tónem. „Jsi kocourek. Malý zrzavý kocourek.“

Dubois, tak se jmenoval, začal k pobavení ostatních teatrálně mňoukat. Nechtěl své kamarády ještě více provokovat, a tak řekl jenom: „*Merci, madame,*“ a snažil se ženy zbavit.

„*Neuf*,“ řekla ale ona a poklepávala na různá místa Jamieho dlaně, pak výstražně zdvihla prst. „V dlani máte devítku. A také smrt,“ dodala bryskně. „Zemřete devětkrát, než ulehnete do vlastního hrobu.“

Za sarkastického „*u la lá*“ z úst francouzských studentů a smíchu ostatních ho nechala nakonec jít.

Odfíkl si a snažil se vzpomínku zahnat, kam patří. Nenechala se jen tak odbýt a volala na něj stejně, jako za ním tehdy zavolala stařena skrz hřmotný a pivem nasáklý vzduch v hospodě.

„Smrt nemusí vždycky bolet, *mon p'tit chat*,“ halekala za ním s posměchem. „Ale častěji ano.“

„Ne, nebolí,“ zamumlal si pro sebe a zastavil se, zděšen vlastním hlasem. Kriste. Neslyšel sebe. Ale svého kmotra.

Neboj se, a bhalaich. Umírání vůbec nebolí. Zapomněl na to, že jde, a klopýtl, tak tak udržel rovnováhu a chvíli jen stál. Na jazyku cítil prazvláštní kovovou chuť.

Srdce mu bezdůvodně bilo až v krku. Zvláštní. Jako by uběhl několik mil. Určitě ale viděl srub a v částečně olistěných kaštanovnících slyšel štěbetat sojky. Ještě jasněji ale spatřil Murtaghovu tvář, divoké rysy tentokrát ukolébané pokojnou náladou, hluboko posazené černé oči upřené chvíli na Jamieho a chvíli kamsi do neznáma. Najednou cítil celou váhu Murtaghova těla ve své náruči, jak v okamžiku smrti ztěžkl.

Vidina zmizela tak rychle, jako se zjevila, a Jamie zjistil, že stojí v kaluži a zírá na dřevěnou kachničku, napůl potopenou v bahně.

Pokřičoval se a pronesl několik slov za klid Murtaghovy duše, sehnul se a sebral kachničku, aby ji v kaluži opláchl od bláta. Dlaně se mu trásly a není se čemu divit. Vzpomínek na Cullo-den moc neměl a ty, jež mu ulpěly v paměti, byly jen útržkovité. Pozvolna se ale začínaly vracet.

Zatím se mu sem tam něco vybavilo, když usínal a ještě nesnil. Často vídával Murtagha, o němž se mu pak i zdálo.

Claire o tom neřekl. Ještě ne.

Otevřel dveře srubu, ale byl prázdný. V krbu nehořelo, kolovrátek a tkalcovský stav byly opuštěny. Brianna šla pravděpodobně

k Fergusovi navštívit Marsali. Kde mohl asi být Roger Mac? Vyšel zpátky ven a poslouchal.

Z lesa za domem se ozýval tupý zvuk sekery. Najednou ustal a Jamie zaslechl zdravící se mužské hlasy. Otočil se a vydal se stezkou vedoucí do svahu částečně zarostlou jarní trávou, v níž byly obtisknuté čerstvé černé stopy.

Zamyslel se, co by mu asi tenkrát věštkyně řekla, kdyby jí za čtení z ruky zaplatil. Lhala mu kvůli jeho skouposti, nebo mu naopak právě kvůli tomu řekla hořkou pravdu?

Jedna z mála věcí, jíž si mohl být jistý při hovoru s Rogerem Macem, byla, že vždy mluvil pravdu.

Zapomněl nechat kachničku v domě. Utřel ji do kalhot a nesl ji s sebou rašící trávou dál, zatímco se přibližoval k rozhovoru o skutečném osudu, jenž ho čeká.

11

KRVAVÁ PRÁCE

Postrčila jsem mikroskop směrem k Bobbymu Higginsovi, který se vrátil z pochůzek a přes starost o Lizzie skoro zapomněl na vlastní zdravotní problémy. „Vidíte tu kulatou růžovou věc?“ řekla jsem. „To jsou Lizziiiny červené krvinky. Každý je má,“ dodala jsem. „Díky nim je vaše krev červená.“

„Safra,“ zamumlal v úžasu. „To jsem netušil!“

„Tak vidíte, teď už to víte,“ řekla jsem. „Všimněte si, že některé zrvinek jsou porušené. Jiné zase na sobě mají malé tečky.“

„Ano, madam,“ odpověděl a upřeně se zahleděl do mikroskopu. „Co jsou zač?“

„Paraziti. Malé potvůrky, které se do krve člověka dostávají prostřednictvím jistého druhu komára,“ vysvětlovala jsem. „Latinsky se jim říká *Plasmodium*. Jakmile se jimi nakazíte, přežívají ve vaší krvi a čas od času se začnou... ehm... množit. Když už je jich moc, začnou krvinky rozbíjet a to je příčinou záchvatu malárie. Odpad z porušenýchrvinek zanáší orgány a způsobí, že se pacient necítí dobře.“

„Ach,“ narovnal se a směrem k mikroskopu vrhl pohled absolutní averze. „To je... dost kruté!“

„Ano, to je,“ řekla jsem a dařilo se mi udržet vážnou tvář. „Ale chinin může tento proces zastavit.“

„Tak to je dobré, madam, moc dobré,“ řekl s evidentní úlevou. „Ať už jste k těmto znalostem přišla jakkoliv,“ řekl a nevěřícně vrtěl hlavou, „tohle je zázrak!“

„Inu, o parazitech toho vím docela dost,“ řekla jsem nenučeně a sejmula jsem talířek příkrývající misku, v níž jsem louhovala směs kůry dřínu a cesmíny. Odvar měl bohatou nafialověle černou barvu a zchladlý vypadal lehce mazlavě. Ze smrtícího pachu jsem usoudila, že je hotový.

„Povězte mi, Bobby, slyšel jste někdy o měchovcích?“
Nechápavě se na mě zahleděl.

„Ne, madam.“

„Podržel byste mi toto, prosím?“ Přes hrdlo demižonu jsem přetáhla čtverec gázy a podala mu nádobu, aby ji držel, zatímco já jsem nalévala fialový výluh.

„A teď k tomu vašemu omdlávání,“ řekla jsem, oči jsem přitom nespouštěla ze scezované tekutiny. „Jak dlouho jím trpíte?“

„Tak šest měsíců možná.“

„Aha. Zaznamenal jste v poslední době nějaké, řekněme, podráždění, svědění nebo tak něco? Vyrážku, která se objevila třeba před sedmi měsíci? Nejspíše na nohou.“

Zíral na mě, jako by nevěřil svým velkým modrým očím nebo jako bych před ním předvedla skvělý jasnozřivý kousek.

„Madam, vyrážku jsem měl. Minulý podzim.“

„Aha,“ řekla jsem. „Pak si myslím, Bobby, že jste byl postižen měchovci.“

S hrůzou se přehlédl.

„Kde?“

„Uvnitř.“ Vzala jsem od něj nádobu a zašpuntovala ji. „Měchovci jsou parazité pronikající do těla skrz kůži – nejčastěji tedy přes chodidla – a pak putují celým tělem, než dorazí do střev,“ popisovala jsem. „Dospělí červi mají ošklivé zahnuté zoubky,“ a pro ilustraci jsem zahrnula ukazovák, „kterými naruší střevní stěnu, a živí se vytékající krví. Proto, když je člověk napaden měchovci, se cítí slabý a často omdlévá.“

Protože jsem viděla, jak se ve tváři celý orosil a najednou vsutku vypadal, že znovu omdlí, odvedla jsem ho k židli a sklonila mu hlavu mezi kolena.

„Nemohu samozřejmě s určitostí říct, že tento problém trápi i vás,“ dodala jsem, když jsem se k němu skláněla. „Jen mě to

napadlo, když jsem se pod mikroskopem dívala na Lizziinu krev a přemýšlela o parazitech. Blesklo mi hlavou, že vaše symptomy jim docela odpovídají.“

„Ano?“ otázal se mdle. Hustá vlna kaštanových vlasů mu přepadla do tváře a odhalila jeho zátylek – bledý, štíhlý, takřka dětský.

„Kolik vám je, Bobby?“ zeptala jsem se, když jsem si k vlastnímu překvapení uvědomila, že vlastně nemám ani tušení.

„Triadvacet, madam,“ řekl. „Madam? Myslím, že budu zvracet.“

Doběhla jsem pro vědro v rohu ordinace a podsunula ho mladíkovi právě včas.

„Zbavím se jich takto?“ zeptal se slabě, zatímco seděl, zíral do kbelíku a utíral si ústa do rukávu. „Mohl bych zvracet i víc.“

„Bojím se, že to není správný způsob,“ odvětila jsem soucitně. „Měchovci jsou na střevní stěně přichyceni velmi pevně a až příliš nízko ve vašem traktu na to, abyste je mohl vydávat. Ale pokud si jimi mám být jistá, musím se podívat po jejich vajíčkách.“

Bobby se na mě s obavami zahleděl.

„Ne že bych byl právě chorobně stydlivý, madam,“ řekl a bázně si poposedl. „Vy to víte. Ale doktor Potts mi mnohokrát dělal klystýr hořčičnou vodou. Myslíte, že je to nezabílo? Kdybych byl červ já, tak by mě rozhodně odradilo, kdyby se mě někdo pokusil spláchnout vodou s hořčicí.“

„Jeden by si to myslel, že?“ řekla jsem. „Bohužel to tak ale není. Ale nebojte se. Nebudu vám dělat klystýr,“ ujistila jsem ho. „Nejdříve se musíme podívat, jestli červy opravdu máte, a pokud ano, tak pro vás vytvořím lék, který je otráví, a vy se jich zbavíte.“

„Ach.“ Najednou vypadal mnohem šťastněji. „A jak se na to podíváte, madam?“ Vrhł pohledem po pultu, kde byly rozloženy svorky a sady na šití.

„To je úplně jednoduché,“ upokojila jsem ho. „Vyšetřím vaši stolici. Pod mikroskopem se podívám, jestli jsou v ní vajíčka měchovců.“

Přikývl, zjevně vůbec netušil, o čem mluvím, a mile se na mě usmíval.

„Od vás budu pouze chtít, abyste se vysral.“

S náhlým porozuměním problematice Bobbyho rysy tváře ztuhly.

„Pokud by vám to nevadilo, madam,“ řekl, „tak si ty červy snad radši nechám.“

12

DALŠÍ ZÁZRAKY VĚDY

Později odpoledne, když se Roger MacKenzie vrátil z bednářství, našel svoji ženu zabranou do hlubokých úvah a sedící u jídelního stolu, na němž trůnil zvláštní objekt.

„Co to *je*? Nějaká prehistorická vánoční lahůdka v konzervě?“ Roger energicky natáhl ukazovák k zavalité sklenici ze zeleného skla, zašpuntované korkem a zalité červeným voskem. Vevnitř se krčil beztvarý kus něčeho naloženého v tekutině.

„Ha ha,“ řekla jeho žena shovívavě a odsunula sklenici z dosahu. „Ty si zřejmě *myslíš*, že jsi vtipný. To je bílý fosfor, dárek od lorda Johna.“

Podíval se na ni. Byla rozechvělá vzrušením, nosík jí zrůžověl a pramínky rudých vlasů jí plamenně pvlávaly kolem hlavy. Stejně jako její otec i ona měla ve zvyku si při přemýšlení prohrabávat bujnou kštici.

„A *co* s tím plánuješ dělat?“ zeptal se ve snaze zbavit svůj hlas jakékoliv zlé předtuchy. Na bílý fosfor měl ze školních let jenom vágní vzpomínky. Věděl jen to, že buď v noci svítí, nebo exploduje. Ani jedno nepřinášelo klid jeho duši.

„Nooo... budu dělat sirky. Možná.“ Horními zuby se na chvíli zakousla do spodního rtu, jak studovala sklenici. „Teoreticky vím jak, ale praxe může být trochu ošemetná.“

„Proč *myslíš*?“ zeptal se obezřetně.

„Protože to vzplane, když se to dostane do kontaktu se vzduchem,“ vysvětlila. „Proto se bílý fosfor uchovává ve vodě.“

Nesahej na to, Jeme! Je to jed.“ Popadla Jema kolem pasu a od-táhla ho od stolu, kde klučina do té doby s dychtivou zvědavostí tajemnou sklenici pozoroval.

„Toho, že je to jed, se snad ani bát nemusíš. Koneckonců to vybuchne, než to nacpe do pusy.“ Roger vzal sklenici opatrně do úschovy, ale držel ji, jako by mu měla každou chvíli vybuchnout v ruku. Chtěl se ještě zeptat, jestli se náhodou nezbláznila, ale byl ženatý dost dlouho na to, aby si uvědomoval cenu nerozvážně vyslovené řečnické otázky.

„Kde to plánuješ mít schované?“ Výmluvným pohledem přehlédl celý srub, který, co se týče úložných prostorů, disponoval jen peřinákem, policí na knihy a papíry, další policí na hřeben, zubní kartáčky a Brianninu schránku na osobní věci a kredenci, do níž se Jem uměl dostat již od svých sedmi měsíců.

„Myslím, že ho raději schovám u mámy v ordinaci,“ odpověděla a svírala přitom Jema, který se snažil energicky vymanit z matčina objetí, aby se dostal k té přitažlivé věcičce. „Nikdo tam na nic nesáhá.“

To byla pravda. Lidé, kteří se nebáli Claire Fraserové osobně, se povětšinou děsili vybavení její ordinace, v níž se vyskytovaly nástroje evokující fyzickou bolest, záhadné zakalené nálevy a odporně páchnoucí medikamenty. Navíc byly police v ordinaci posazeny tak vysoko, že ani vskutku náruživí malí lezci, jako byl Jem, na ně neměli šanci dosáhnout.

„Dobrý nápad,“ přitakal Roger, jelikož byl dychtivý dostat sklenici ze synkova dosahu. „Vezmu to tam, co říkáš?“

Než stačila Brianna odpovědět, ozvalo se klepání na dveře následované takřka okamžitě Jamie Fraserem ve dveřích. Jem zapomněl na zázračnou nádobu – místo toho se s radostným křikem vrhl na dědečka.

„Jak je, *a bhailach*?“ otázal se Jamie laskavě a opatrně převrátil Jema vzhůru nohama, držel ho jen za kotníky. „Můžeme si promluvit, Rogere Macu?“

„Jistě. Posadíš se?“ Již dříve Jamiemu vypověděl, co věděl – žalostně málo – o roli Čerokíjů v nadcházející revoluci. Chtěl snad vědět více? I když nerad, odložil sklenici a posunul židli

tchánovým směrem. Jamie ji s přikývnutím přijal, obratně si přehodil Jemmyho přes rameno a posadil se.

Jemmy se bláznivě chichotal a divoce se svíjel, dokud ho dědeček zlehka neplácl po zadečku, načež s řáděním na chvíli přestal a spokojeně mu spočíval na zádech vzhůru nohama jako lenochod a jeho rusé vlasy zářily jako plameny svíček na pozadí Jamieho košile.

„Věc se má tak, *a charaid*,“ řekl Jamie. „Ráno se musím vydat do čerokíjských vesnic a chci tě poprosit, abys za mě něco obstaral.“

„Mám dohlédnout na sklizeň ječmene?“ Jarní ječmen sice ještě stále dozrával, ale všichni doufali, že po několik příštích týdnů bude přát počasí. Naštěstí se předpovědi zdály být dobré.

„Ne, to obstará Brianna – mohla bys, děvče?“ Usmál se na dceru, jež zdvihla své husté rusé obočí, úplně stejné jako jeho.

„Můžu,“ souhlasila. „Co ale plánuješ dělat s Ianem, Rogerem a Archem Bugem?“ Arch Bug byl Jamieho správce, a tudíž i logicky první osobou, která by ho měla zastupovat v nepřítomnosti.

„Mladého Iana vezmu s sebou. Čerokíjové ho už dobře znají a on se s nimi navíc dorozumí. Také vezmu Beardsleyova dvojčata, aby odvezla tvé matce bobule, které potřebuje na výrobu léku pro Lizzie.“

„Já pojedu taky?“ otázal se Jemmy s očekáváním v hlase.

„Tentokrát ne, *a bhailach*. Snad na podzim.“ Poklepal Jemmyho po zadku a dál se věnoval již Rogerovi.

„Od tebe potřebuji, aby ses vydal do Cross Creeku, pokud bys byl tak laskav, a vyzvedl tam nové osadníky.“ Roger ucítil záchvěv vzrušení i obav, ale jen si odkašlal a přikývl.

„Ano, samozřejmě. Budou...“

„Vezmeš s sebou také Arche Buga a Toma Christieho.“

V následujícím momentě měli MacKenzieovi pocit, že nevěří vlastním uším.

„Toma *Christieho*?“ vyměnila si Bree s manželem zmatený pohled. „Proboha proč jeho?“ Učitel byl zatvrzelým mužem, jehož si nikdo nedokázal představit jako společníka na cesty.

Otec se jen sarkasticky pousmál.

„Inu, MacDonald mi opomenul sdělit, když mě žádal, abych je přijal, že jsou to protestanti.“

„Aha, chápu.“ Jamie zachytil Rogerův pohled a přikývl s úlevou, že se setkal s porozuměním.

„Já teda nechápu,“ namítla Brianna, mračila se, rozvázala si vlasy a začala se horlivě rozčesávat. „Jaký je v tom rozdíl?“

Roger s Jamiem si vyměnili výmluvné pohledy. Jamie pokrčil rameny a posadil si Jema na klín.

„Inu...“ Roger si promnul bradu a přemýšlel, jak manželce pocházející z Ameriky dvacátého století v co nejkratším čase vysvětlit dvě stě let skotské náboženské netolerance. „Víš přece, jak to bylo s občanskými právy ve Spojených státech, se spojením Jihu a tak podobně, že?“

„Samozřejmě že vím.“ Přísně na něj zamhouřila oči. „Takže na které straně jsou v tomto případě negři?“

„Kdo?“ Jamie se zatvářil zcela bezradně. „Jak do toho zapadají negři?“

„Není to až tak jednoduché,“ ujistil ji Roger. „Snažil jsem se ti to jen přiblížit. Když to podám mírně, tak by se naši noví osadníci mohli cítit poměrně nesví, kdyby zjistili, že je majitelem půdy katolík, a zase naopak.“ Pohlédl na Jamieho.

„Co jsou negři?“ zeptal se Jemmy se zájmem.

„Ehm... lidé tmavé pleti,“ odvětil Roger a uvědomil si, že tím otevřel několik dalších potenciálních otázek. Jako „negr“ se nemusel nutně označovat „otrok“, ale ve většině případů to tak bylo. „Pamatuješ si je od pratety Jocasty, ne?“

Jemmy se zamračil stejným znepokojeným výrazem, který se momentálně usadil ve tváři jeho dědečka.

„Ne.“

„Na tom nezáleží,“ řekla Bree a s hlasitým klapnutím hřebene na stůl se vrátila k původnímu tématu diskuze. „Jde tedy o to, že pan Christie je dostatečným protestantem na to, aby se nově příchozí cítili jako doma?“

„Něco takového,“ přitakal její otec a jeden koutek mu přitom zacukal. „Když je bude doprovázet tvůj muž a Tom Christie, nebudou si připadat, že vstupují do horoucích pekel.“

„Chápu,“ zopakoval znovu Roger, tentokrát trochu jiným tónem. Takže nebyl vybrán jen kvůli tomu, že byl po svém tchánovi druhým pánem domu, ale také proto, že byl presbyterián – minimálně svým jménem. Podíval se na Jamieho se zdvihnutým obočím. Ten na srozuměnou jen pokrčil rameny.

Roger rezignovaně zabručel.

Jamie zabručel spokojeně.

„Přestaňte s tím,“ vyhrkla Brianna rozčileně. „Dobře, takže ty a Tom Christie jedete do Cross Creeku. Co tam ale bude dělat Arch Bug?“

Roger zvláštní neslyšnou cestou, jakou se dorozumívají jen manželé, vytušil, že je jeho žena mírně řečeno rozladěná z představy, že bude obstarávat celou sklizeň sama. I když jde všechno jako na drátkách, je to vyčerpávající a špinavá práce, zatímco on se vydá na jankovité dobrodružství se svými spoluvěrci do romantického Cross Creeku, osady s dvěma sty obyvateli.

„Arch bude rozbít tábor a stavět přístřešky před zimou,“ odvětil Jamie logicky. „Doufám, že nenaznačuje, že ho tam posílám, aby si s nimi promluvil?“

Brianna se tomu musela zasmát, i když nerada. Arch Bug byl již po desítky let ženatý s užvaněnou paní Bugovou, ale sám právě hovorný nebyl. Samozřejmě že *uměl* mluvit, ale málokdy svého umu využíval. Jeho nejčastější příspěvky do konverzace sestávaly z pouhého „hm“.

„Myslím, že nikdy nezjistí, že je Arch katolík,“ řekl Roger a ukazovákem si přitom třel horní ret. „Je vůbec? Když nad tím přemýšlím, tak jsem se ho nikdy neptal.“

„Ano, je,“ odušil Jamie suše. „Ale je na světě dost dlouho na to, aby poznal, kdy se hodí mlčet.“

„Vidím, že to bude veselá výprava,“ řekla Brianna a významně zvedla jedno obočí. „Kdy si myslíš, že budete zpátky?“

„Kriste, to vůbec netuším,“ odpověděl Roger a hned se zastyděl za rouhání. Měl by si co nejdříve oprášit své staré způsoby. „Měsíc? Šest týdnů?“

„Nejméně,“ dodal jeho tchán vesele. „Nezapomeň, že půjdou pěšky.“

Roger se zhluboka nadechl a v duchu přemítal, jaké to asi bude jít pomalu *en masse* z Cross Creeku do hor s Archem Bugem na jedné straně a Tomem Christiem na druhé, jeden málomluvnější než druhý. Pohledem teskně spočinul na své ženě. Už teď mu chyběla, a to bez ní bude muset vydržet šest týdnů, šest týdnů spaní někde u cesty bez tepla domova.

„Dobrá,“ řekl. „Já... ehm... dnes večer promluví s Tomem a Archem.“

„Tatínek jde pryč?“ ozval se Jem, jenž pochytil něco málo z rozhovoru dospělých. Seskočil z dědečkova klína, běžel k Rogerovi a objal ho okolo nohy. „Půjdu s *tebou*, tati!“

„Nemyslím si...“ Zachytil Briannin rezignovaný pohled a pak zelenou sklenici na stole za ní. „Ale proč ne?“ povolil najednou a usmál se na Jema. „Prateta Jocasta bude šťastím bez sebe, že tě zas uvidí. A maminka tu zatím může vyhodit všechno do povětří, aniž by se bála, že se kolem ní motáš.“

„Může udělat co?“ zatvářil se Jamie nanejvýš překvapeně.

„To nemůže *explodovat*,“ vysvětlovala Brianna, vzala do ruky nádobu s fosforem a držela ji v náruči jako mimino. „Jen to hoří. Jsi si tím jistý?“ Otázku adresovala Rogerovi a zkoumala ho.

„Ano, samozřejmě,“ řekl s předstíranou jistotou. Shlédl na Jemmyho, který si začal nadšeně pobrukovat: „Pojedeme! Pojedeme! Pojedeme!“ a vyskakoval nahoru a dolů jako splašené zrnko pražené kukuřice. „Alespoň budu mít s sebou někoho, s kým půjde mluvit.“

13

VE SCHOPNÝCH RUKOU

Byla skoro tma, když mě Jamie zastihl sedět u kuchyňského stolu s hlavou na složených pažích. Jak jsem slyšela přicházet kroky, zděšeně jsem nadskočila a nevěřicně zamrkala.

„Jsi v pořádku, Anglánko?“ Posadil se na protější lavici a nespouštěl ze mě oči. „Vypadáš, jako by tě vlekli tam a zpátky skrz živý plot.“

„Ach,“ vzdechla jsem a začala si neurčitě upravovat ulepené vlasy. „Je mi fajn. Máš hlad?“

„Samozřejmě mám. Ty jsi něco jedla?“

Zamhouřila jsem oči a otřela si tvář ve snaze uvažovat.

„Ne,“ řekla jsem nakonec. „Čekala jsem na tebe, ale pak jsem musela usnout. Paní Bugová nám tu nechala dušené maso.“

Zvedl se, nakoukl do malého kotlíku a zavěsil ho nad oheň, aby jídlo ohřál.

„Copak jsi zatím dělala, Anglánko?“ zeptal se cestou ke mně. „A jak je tomu děvčeti?“

„To spolu souvisí. Starala jsem se o ni,“ odpověděla jsem a potlačila jsem zívnutí. „Povětšinou.“ Potom jsem se postavila, ale snad všechny klouby v mém těle zaprotestovaly. Doklopýtala jsem k pultu, abych nakrájela chléb.

„Neudrží to v sobě,“ řekla jsem. „Tu cesmínovou směs. Ne že bych se jí divila,“ dodala jsem a opatrně si olízla spodní ret. Poté, co lék vyzvrátila poprvé, jsem ho sama ochutnala. Ještě teď se mé chuťové pohárky bouřily za to příkoří, jemuž jsem je vystavila.

Když jsem cesmínu svařila na sirup, jen to zintenzivnilo její hrozivou chuť.

Jamie zhluboka zavětril, když jsem se otočila.

„Pozvracela tě?“

„Ne, to byl Bobby Higgins,“ odvětila jsem. „Má měchovce.“
Překvapeně zvedl obočí.

„A měl bych o tom chtít slyšet, když jím?“

„Určitě ne,“ ujistila jsem ho a posadila se k němu s bochníkem chleba, nožem a změkklým máslem. Kousek jsem utrhla, silně namazala a podala ho Jamiemu, pak jsem připravila chléb i sobě. Mé chuťové buňky chvíli váhaly, ale nakonec mi tu příšernou medicínu asi odpustily.

„Co jsi dělal *ty*?“ zeptala jsem se, když jsem se probudila dost natolik, abych si všimla, jak je unavený, ale zároveň veselejší, než když odcházel z domu.

„Mluvil jsem s Rogerem Macem o indiánech a protestantech.“ Zamračil se na svůj napůl sněžený skrojek. „Není s tím chlebem něco špatně, Anglánko? Chutná divně.“

Omluvně jsem mávla rukou.

„Promiň, za to můžu já. Sice jsem si ruce několikrát umyla, ale nemůžu se toho zatím úplně zbavit. Možná by ses měl mazání ujmout ty.“ Přistrčila jsem k němu loktem bochník a ukázala na hliněnou nádobu s máslem.

„Nemůžeš se zbavit čeho?“

„No, asi tak. Několikrát jsem zkoušela do Lizzie dostat sirup, ale bezvýsledně. Chudinka ho v sobě neuměla udržet. Pak jsem si ale vzpomněla, že se chinin vstřebává i přes kůži, takže jsem sirup smíchala s husím sádlem a celou ji tím potřela. Ach, děkuji moc.“ Nahnula jsem se a vděčně přijala namazaný kousek chleba, který mi podával. I mé chuťové pohárky zaplesaly, když jsem si uvědomila, že jsem celý den nevzala do úst.

„Fungovalo to?“ vzhlédl ke stropu, kde nad námi sdíleli ložnici pan Wemyss s Lizzie a kde panovalo ticho.

„Myslím, že ano,“ polka jsem. „Horečka nakonec ustoupila a Lizzie usnula. Musíme v tom ale pokračovat. Pokud se horečka za dva dny nevrátí, budeme si moct být teprve jistí, že to funguje.“

„Tak to zní dobře.“

„A pak je tu Bobby a měchovci. Naštěstí jsem měla ještě hlavěnku dávivou a terpentýn.“

„Naštěstí pro koho? Pro Bobbyho, nebo ty měchovce?“

„Ani pro jednoho,“ odvětila jsem. „Snad to bude fungovat.“

Lehce se usmál a odšpuntoval láhev piva. Automaticky přičichl k hrdlu. Když zjistil, že je dobré, nalil mi.

„Je mi útechou vědět, že zanechávám vše ve tvých schopných rukou, Anglánko.“ Pak lehce nakrčil nos a dodal: „Smradlavých, ale schopných.“

„Děkuji mnohokrát.“ Pivo chutnalo mnohem lépe než jen dobře. Musela to být várka paní Bugové. Spokojeně jsme usrkávali, oba moc unavení na to, aby se jeden z nás zvedl a přinesl dušené maso. Pozorovala jsem ho zpod řas. Vždy jsem to dělávala, když se někam chystal. Snažila jsem si zapamatovat i ty nejmenší detaily, než se mi vrátí.

Vypadal vyčerpaně, mezi obočími se mu rýsovaly dvě tenounké vrásky vypovídající o starostech, jež sužovaly jeho mysl. Plamen svíčky mu ozařoval výrazné rysy tlumeným, matným světlem a na omítnuté stěně za ním vytvářel tmavý stín, silný a nebojácný. Sledovala jsem, jak stín uchopil sklenici, v níž se světlo lámalo a jantarově prozařovalo zlatavé pivo.

„Anglánko,“ řekl najednou a odložil sklenici, „kolikrát si myslíš, že jsem byl blízko smrti?“

Chvilí jsem na něj jen zírala, pak jsem pokrčila rameny, shromáždila své zdráhavé neurony a začala přemítat.

„Nevím, jaké hrozné věci se ti staly, než jsme se potkali, ale potom... inu, tenkrát v klášteře jsi byl na smrt nemocný.“ Kradmo jsem se na něj pohlédla, ale zjevně ho vzpomínka na vězení Wentworth a tamní události, které jeho nemoc zapříčinily, netrápila. „Pak po Cullodenu. Říkal jsi, že jsi měl horečku následkem zranění a že sis myslel, že zemřeš, kdyby tě Jenny nenutila – tedy chci říct, kdyby tě Jenny nevyлéčila.“

„A pak po mně vystřelila Laoghaire,“ dodal sarkasticky. „A ty jsi mě z toho dostala stejně, jako když mě kousl had.“ Pak chvíli uvažoval.

„Když jsem byl děcko, měl jsem neštovice, ale myslím, že jsem nebyl ohrožený na životě. Říkali, že měly lehký průběh. Takže zatím jen čtyřikrát.“

„A co tehdy, když jsem tě poprvé potkala?“ namítla jsem. „Skoro jsi vykrvácel.“

„Ale to nic nebylo,“ zaprotestoval. „Jen takový škrábanec.“

Zdvihla jsem na něj jedno obočí a nahnula se nad oheň, abych lžící nabrala do misky výbornou dušenou směs. Kusy králíčího a jeleního masa plavaly v silné husté šťávě, okořeněné rozmarýnem, česnekem a cibulí. Myslím, že v tu chvíli mé chuťové buňky zapomněly na všechny křivdy světa.

„Jak myslíš,“ řekla jsem. „Ale počkej – co tvá hlava? Když se tě Dougal snažil zabít sekerou. Nemělo by to být popáté?“

Zamračil se a vzal si ode mě misku s jídlem.

„Ano, asi máš pravdu,“ řekl ne zrovna nadšeně. „Takže pět-krát.“

Přes vlastní misku voňavého dušeného jsem ho pozorovala. Byl dobře stavěný, vysoký, silný a jednoduše krásný muž. A i když byl vlivem nejrůznějších okolností všemožně potlučený, jen mu to přidávalo na kouzlu.

„Myslím, že je dost těžké tě zabít,“ řekla jsem. „To mi přináší útěchu.“

Zdráhavě se usmál, pak se ale natáhl a zvedl sklenici k připitku. Nejdřív se napil on a pak ji přiložil ke rtům mně.

„Na to si musíme připít, Anglánko.“

14

LID SNĚŽNÉHO PTÁKA

„Zbraně,“ řekl Pták zpívající zrána. „Řekněte vašemu králi, že chceme zbraně.“ Jamie na chvíli potlačil nutkání odpovědět: „A kdo ne,“ ale nakonec to stejně řekl a indiánský válečný náčelník na něj překvapeně zamrkal. Pak se široce usmál.

„Vskutku, kdo?“ Pták byl drobný muž soudkovité postavy, na svoji funkci poměrně mladý, ale mazaný jako liška. Přívětlivost se v jeho osobě snoubila s inteligencí. „To vám říkají všichni náčelníci, což? Samozřejmě. Co jim odpovídáte?“

„Co můžu.“ Jamie pokrčil jedním ramenem. „Mohu jim slíbit běžně obchodovatelné věci, možná i nože. I pušky se dají sehnat, ale slibovat je nemůžu.“

Mluvili lehce odlišným dialektem Čerokijů a Jamie doufal, že zvolil správný způsob vyjednávání a že mu bude náčelník rozumět. V řeči Čerokijů dokázal řešit běžné záležitosti obchodu i lovu, ale věci, jež měl vyjednávat nyní, rozhodně nebyly běžné povahy. Pohlédl úkosem na Iana, který pečlivě naslouchal, ale evidentně zatím mluvil správně. Ian navštěvoval indiánské osady v okolí Fraserova hřebene pravidelně a chodíval na lov s mladými muži. Do čerokézštiny přecházel stejně plynule jako do rodné gaelštiny.

„Dobrá tedy.“ Pták se pohodlně usadil, cínový odznak, jež mu Jamie dal jako dar, se mu leskl na hrudi, na širokých přívětivých tvářích se mu odráželo světlo ohně. „Řekněte vašemu králi o zbraních a také, proč je potřebujeme.“

„Přejete si, abych mu to řekl? Myslíte, že vám pošle zbraně, s nimiž chcete zabít jeho lid?“ zeptal se Jamie suše. Otázka bělošských výpadů za Sjednanou hranici indiánského teritoria hluboko do země Čerokijů byla citlivým bodem a Jamie mnoho riskoval, když ji zmínil jako první místo toho, aby si vybral méně kontroverzní téma – jako například nutnou ochranu vesnic proti nájezdníkům.

Pták namísto odpovědi jen pokrčil rameny.

„Když budeme chtít, zabijeme je i beze zbraní.“ Zdvihl jedno obočí, našpulil rty a čekal na Jamieho reakci.

Ten vytušil, že ho chce Pták šokovat, a sotva znatelně přikývl.

„Samozřejmě, to můžete. Ale jste dost moudří na to, abyste to neudělali.“

„Ano, zatím to neuděláme.“ Pták uvolnil rysy ve tváři do okouzujícího úsměvu. „Řekněte to králi. Zatím ne.“

„Jeho Veličenstvo bude potěšeno, že si společného přátelství tak ceníte.“

Pták se rozesmál, pohupoval se dopředu a dozadu a jeho bratr Klidná voda, který seděl vedle něj, se široce usmál.

„Líbíš se mi, Zabijáku medvědů,“ řekl. „Jsi zábavný muž.“

„Možná jsem,“ odvětil Jamie anglicky a usmál se. „Prozatím.“

Ian pobaveně vyprskl. Pták se po něm přísně ohlédl a pak si odkašlal. Jamie směrem k synovci zdvihl jedno obočí, ten se jen chabě usmál.

Klidná voda z Iana nespustil zrak. Čerokijové je oba přijali s úctou, Jamie si však povšiml zvláštního napětí, s jakým jednali s Ianem. Postřehli, že patřil k Mohawkům, a báli se ho. Pokud měl být Jamie upřímný sám k sobě, rovněž se domníval, že část Ianova já se z Hadího města již nevrátila a možná ani nikdy nevrátí.

Pták dal nicméně Jamiemu prostor pro otázky.

„V poslední době vás sužovali lidé, kteří přišli do vaší země, aby se zde usadili,“ řekl a soucitně pokyvoval hlavou. „Vy, protože jste byli moudří, jste je nepobili. Ale ne každý je moudrý, že?“

Pták krátce přimhouřil oči.

„Co tím myslíš, Zabijáku medvědů?“

„Slyšel jsem o požárech, Tsisqua.“ Oslovil Jamie Ptáka čero-kézsky, neuhnul ani na chvíli pohledem a dával si pozor, aby nenaznačil obvinění. „Král má zprávy o domech srovnaných se zemí, zabitých mužích a odvečených ženách. To ho netěší.“

„Hm,“ zamručel Pták a pevně stiskl rty. Nicméně neřekl, že by se takové zprávy k němu nedostaly, což bylo zajímavé.

„Pokud bude takových zvěstí více, možná se král rozhodne poslat vojáky, aby ochránili jeho lid. Pokud to udělá, nebyl by rád, kdyby čelili vlastním zbraním,“ poznamenal Jamie logicky.

„A co bychom tedy měli dělat?“ vstoupil do hovoru horkokrevně Klidná voda. „Překročili Sjednanou hranici, staví si tu domy, plantáže, zabíjí zvěř. Když váš král není schopen udržet svůj lid tam, kde je jeho místo, co může namítat, když se začneme bránit?“

Aniž by se na bratra podíval, natáhl k němu Pták rozevřenou dlaň, aby ho umlčel. Klidná voda zmlkl, ačkoliv byl stále rozčilený.

„Takže, Zabijáku medvědů. Toto řeknete králi, ano?“

Jamie povážlivě naklonil hlavu k jedné straně.

„To je má práce, ano. Svými ústy mluvím za krále a vaše zprávy králi předám.“

Pták zahloubaně přikývl, pak mávl rukou, aby začali nosit jídlo a pivo, a hovor se rázem stočil k neutrálním otázkám. Tuto noc se již obchodní záležitosti probírat nebudou.

* * *

Bylo již pozdě v noci, když opouštěli Tsisquaův dům a přešli do malého domku pro hosty. Pomyslel si, že musí být dlouho po východu měsíce, ačkoliv na obloze nebyl vůbec vidět. Nebe bylo zatažené těžkými mračny a po větru se nesla vůně deště.

„Bože,“ vzdychl Ian, zívł a zakopl. „Můj zadek už asi usnul.“

Jamie také zívł, jako by to bylo nakažlivé, pak ale zamrkal a rozesmál se. „Inu, nemusíš ho snad ani budít. Zbytek se k němu může přidat.“

Ian se zachechtal.

„Jen proto, že Pták říká, že jsi zábavný, strýčku Jamie, tak tomu nezačnu věřit. Byl jen zdvořilý, víš?“

Jamie ignoroval Ianovu poznámku a zamumlal v čerokézštině slova díků mladé ženě, jež jim ukázala cestu k domku pro hosty. Podala mu malý košík plný kukuřičného chleba a sušených jablek – soudě dle vůně, která se z něj linula – a popřála jim dobrou noc, než zmizela do vlhké bezútešné noci.

Malá chatrč působila v kontrastu s řezavě svěžím vzduchem noci trochu zatuchle. Chvilí zůstal stát ve dveřích a ještě si užíval melodii větru pohrávajícího si s větvemi stromů – proplétal se mezi borovicemi jako velký neviditelný had. Velká kapka se mu rozpleskla na tváři a on se rázem zaradoval jako muž, když zjistí, že přichází déšť a on nemusí spát venku.

„Až budeš zítra klábosit, Iane,“ řekl, když se shýbal do rámu dveří, „rozneseš kolem – nenápadně –, že král by rád věděl, kdo ksakru zapaluje ty domy. Za tu informaci by byl jistě schopen postoupit i pár zbraní. Pokud to páchají oni, tak ti to nikdy neřeknou, to je jasné. Ale pokud to dělá někdo jiný, tak možná ano.“

Ian si znovu zívá a přikývá. Uprostřed kamenného kruhu hořel ohýnek, dým stoupal vzhůru a unikal malým otvorem ve střeše. V jeho světle viděli na vyvýšenou plošinku s navršenými kožešinami. Další kožešiny spolu s dekami ležely na zemi.

„Hodíme si mincí, strýčku Jamie,“ řekl, zalovil ve váčku u pasu, až vytáhl nablýskaný šilink. „Co si vybereš?“

„Rub,“ odvětil Jamie, odložil košík a rozepl si pléd – kolem nohou mu vytvořil teplou hromádku. Setřásl ze sebe i košili, byla už umouněná a zmačkaná a cítil z ní vlastní pot. Díkybohu, že toto již byla poslední vesnice, kterou museli navštívit. Ještě jedna, maximálně dvě noci a pojedou domů.

Ian zaklel, když sbíral minci.

„Jak to jen děláš? Každou noc si vybereš rub a vždy padne!“

„Je to tvůj šilink, Iane, na mě vinu neházej.“ Sedl si na vyvýšenou postel a blaženě se protáhl. „Mrkni mu na nos.“

Ian otočil šilink v prstech, přešel ke světlu a znovu zaklel. Aristokratický nos krále Jiřího III. zdobila titěrná, takřka neviditelná skvrna včelího vosku.

„Jak se tam dostala?“ Ian podezřívavě zamhouřil očima na strýčka, ale Jamie se jen rozesmál a padl na pelest.

„Pamatuješ, jak jsi ukazoval Jemovi, jak házet mincí? Převrhl svícen a horký vosk byl úplně všude.“

„Ach.“ Ian zůstal chvíli jen sedět, vrtěl hlavou a prohlížel si šilink. Palcem seškrábal vosk a minci schoval.

„Dobrou noc, strýčku Jamie,“ řekl a s povzdechem se zachumlal do kožešin na zemi.

„Dobrou noc, Iane.“

Dlouho ignoroval vlastní vyčerpání. Stejně jako Gideona i on držel únavu pevně na uzdě, teď ale otěže povolil a odevzdal se zcela pohodlně posteli.

MacDonald bude mít radost, pomyslel si cynicky. Jamie plánoval navštívit dvě čerokijské vesnice blízke Sjednané hranici, kde chtěl primárně oznámit svoji novou funkci, rozdat malé dárky v podobě whisky a tabáku – tabák si narychlo zapůjčil od Toma Christieho, jenž naštěstí zakoupil celý sud semen, když byli naposledy nakupovat semena v Cross Creeku – a oznámit Čerokijům, že další dary mohou očekávat, až na podzim dostane pod svoji patronaci i vzdálenější vesnice.

Byl srdečně přijat v obou z nich. Nicméně ve druhé, zvané Prasečí město, se objevili mladí cizinci hledající manželky. Byli z oddělené skupiny Čerokijů, která se označovala jako Sněžní ptáci. Jejich vesnice ležela vysoko v horách.

Jeden z mužů – synovec Ptáka zpívajícího zrána, náčelníka kmene Sněžných ptáků – trval na tom, aby se s ním Jamie vydal do jejich vesnice. Když spěšně přehlédl své zásoby whisky a tabáku, Jamie souhlasil, a tak se i s Ianem vydali na cestu do hor. Ve vesnici byli přijati věru královsky, jak se patří na vyslance Jeho Veličenstva. Sněžné ptáky dosud žádný jiný indiánský agent nenavštívil, a tak se cítili velmi poctěni, a kromě toho byli velmi horliví, co se týče benefitů, jež jim taková návštěva mohla vynést.

Domníval se, že Pták byl přesně tím typem muže, s nímž může uzavřít hned několik různých obchodů.

To ho přivedlo v myšlenkách k Rogeru Macovi a novým nájemníkům. Během posledních dnů mu nezbyvalo příliš času, aby

si na ně vzpomněl, ale nepochyboval, že vše probíhalo hladce. Roger Mac byl schopný muž, ačkoliv mu jeho pochroumaný hlas ubíral na sebevědomí. Nicméně doprovázen Christiem a Archem Bugem...

Zavřel oči, blažená únava se mu rozlévala opojně po těle a myšlenky se stávaly stále více útržkovými...

Ještě den, možná dva a pak domů akorát včas na sušení sena. Vyrobí slad. Možná ještě dvakrát, než přijde chlad. Zabíjačka... Nastane někdy správný čas na zabítí té bílé prasnice? Ne... Ta zkažená kreatura byla neuvěřitelně plodná. Jaký samec má, proboha, chuť se s ní pářit? Všechno se mu honilo matně hlavou. Sežere ho po tom? Divocí kanci... uzená šunka, krvavá tlačěnka...

Proploval zrovna prvními vrstvami spánku, když najednou ucítil dotek na intimních partiích. Vytržen z dřímoty jako losos právě vylovený z vln, vystřelil rukou po narušiteli a pevně stiskl. V jeho noční návštěvě to vyvolalo jen pobavené chichotání.

Ženské prsty se svíjely v jeho pevném sevření, zatímco druhá ruka se již chopila toho, co první nestačila. První souvislou myšlenkou, která ho napadla, bylo, že je žena nejspíš skvělou pekařkou – soudě dle toho, jaký má talent v hnětení.

Další myšlenky byly ještě absurdnější než první, a místo přemítání se proto snažil chytit i druhou ruku. Hravě mu mizela ve tmě, šmátrala a štípala ho.

Zkoušel ve své skromné čerokézštině najít vhodná slova, jimiž by protestoval proti takovému chování, ale nezmohl se na nic jiného než na pár frází v angličtině a gaelštině, z nichž ani jedna nebyla pro danou situaci zrovna vhodná.

První ruka se mu vysmekla jako kluzký úhoř. Nechtěl ženě rozmačkat prsty, a proto ji místo toho pevně chytil za zápěstí.

„Iane!“ zasyčel zoufale. „Iane, jsi tady?“ Uprostřed černočerné tmy svého synovce neviděl. V chatrči nebyla žádná okna a skomírající oheň vydával jen slabounké světlo.

„Iane!“

Na zemi se cosi pohnulo, zaslechl Rollovo kýchnutí.

„Co se děje?“ Jamie mluvil gaelsky a synovec mu taky tak odpověděl. Jeho hlas zněl klidně, ne jako by ho někdo právě vzbudil.

„Iane, mám v posteli nějakou ženu,“ pokračoval v gaelštině ve snaze zachovat si klidný tón jako jeho synovec.

„Jsou tu dvě, strýčku Jamie.“ Ian mluvil, jako by si užíval nějaké výjimečné kratochvíle. Bídák! „Druhá ti klečí u nohou a čeká, až na ni přijde řada.“

To ho znervóznilo, až skoro ztratil sílu ve svém stisku.

„Dvě?! Kdo si myslí, že jsem?“

Dívka se znovu zasmála, nahnula se a jemně ho kousla do hrudi.

„Kriste!“

„Inu, strýčku,“ začal Ian a snažil se potlačit smích, „jsi vyslanec krále, a tak, aby uctili Jeho Veličenstvo, ti posílají své ženy, chápeš?“

Druhá žena mu mezitím odhalila chodidla a začala ho masírovat jedním prstem. Byl lechtivý, a kdyby ho druhá žena nezaměstnávala hraním nedůstojné hry schovej-klobásu, jistě by to považoval za dotěrné.

„Řekni jim něco, Iane,“ ucedil skrz skřípající zuby a ohnal se volnou rukou. Ruku, již svíral, se mezitím snažil odtáhnout co nejdál od těla, neboť byla tak blízko, že si mu prsty pohrávala s uchem. Krom toho mlel divoce nohama, aby znesnadnil úsilí druhé z žen, která se začínala pomalu osmělovat.

„Ehm... a co jim mám říct?“ tázal se Ian znovu anglicky roztrášeným hlasem.

„Řekni, že si té pocty vážím, ale... gl!“ Další diplomatické vytáčky byly potlačeny výpadem něčího jazyka páchnoucího po cibuli a pivu do jeho úst.

Uprostřed následujícího souboje si stačil povšimnout, že se Ian již přestal dočista ovládat a místo toho jen ležel na posteli a bezmocně se řehtal. Když člověk zabije syna, je to synovražda, prolétlo Jamiemu hlavou, existoval ale nějaký speciální výraz pro vraždu synovce?

„Madam!“ řekl rázně, když se mu podařilo uvolnit ústa. Chytil ji za ramena a stáhl ze svého těla tak silně, že překvapením zavýskla a nahé nohy prolétly vzduchem kolem něj – Ježíši, byla snad nahá?